

בתי המשפט

001053/05 פח		בית משפט מחוזי תל אביב-יפו	
21/05/08	תאריך	הרכב כב' השופטים: ש' טימן-אב"ד ת' שפירא ש' ברוש	בפני

בעניין:

מדינת ישראל

המאשימה

עו"ד גלית אפרתי

ע"י באת כוחה

נגד

הנאשם

עו"ד שחר מנדלמן

ע"י בא כוחו

הכרעת דיןהשופט שלי טימן, אב"דאיסור פרסום

1. התיק עוסק בעבירות מין, המיוחסות לנאשם, ומשום כך אנו אוסרים את פרסום שמה של המתלוננת או כל פרט אחר, שעלול להביא לזיהוייה.
2. על יסוד הוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ד-1984 – אנו מודיעים בפתח הכרעת הדין כי זיכינו את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

כתב האישום

3. להלן עובדות כתב האישום (המתוקן בשנית, מיום 20/9/2005):
 - הנאשם ובעלה של המתלוננת (פ.מ.) היו חברים והתגוררו בסמיכות בבני ברק, וכך הכירו המתלוננת והנאשם.
 - בצהרי תאריך 4/4/2005, הציע הנאשם להסיע את המתלוננת למשרדי חברת "סלקום" מול קניון "איילון" ברמת גן, לצורך תיקון המכשיר הסלולארי שלה. השניים נסעו ברכבו המסחרי של הנאשם מסוג פיאט דוקטו למשרדי "סלקום", השאירו את המכשיר הסלולארי לתיקון ונתבקשו לחזור לקחתו לאחר כ- 45 דקות.

- הנאשם הציע למתלוננת להמתין בינתיים ברכב והיא נעתרה להצעה. הנאשם נסע למגרש חניה שומם בסמוך לגני התערוכה (ופארק המים "המימדיון") בתל אביב, החנה את הרכב בצד והציע למתלוננת לעבור לשבת במושב האחורי.
- המתלוננת פתחה את הדלת האחורית של הרכב, ואז גרר אותה הנאשם אל עבר המושב האחורי ונשכב עליה. הנאשם נישק את המתלוננת על פיה בניגוד לרצונה, הכניס את ידו מתחת לחולצתה, מישש את שדיה וליקק אותם. כל אותה העת, צעקה המתלוננת אל עבר הנאשם שאינה רוצה שייגע בה, אך הנאשם לא שעה לתחינותיה.
- הנאשם הרים בכוח את חצאיתה של המתלוננת, תוך כדי צעקותיה שהיא במחזור. בתגובה לכך, אמר לה הנאשם שהוא מבטיח לה שלא יתפשט והמשיך במעשיו.
- בהמשך לאמור לעיל, החדיר הנאשם את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת ולפי הטבעת שלה בכוח ובניגוד לרצונה.
- בסמוך לאחר מכן דרש הנאשם מהמתלוננת שלא תספר על אשר אירע, ושתיפגש עמו לאחר תום המחזור ובתמורה לכך יאפשר לה ללכת. בשל פחדה של המתלוננת ורצונה להשתחרר מאחיזתו של הנאשם, הסכימה המתלוננת לאמור לעיל ולאחר מכן הלכה עם הנאשם למשרדי "סלקום" על מנת לקבל את מכשירה הסלולארי.
- במעשיו האמורים בעל הנאשם את המתלוננת וביצע בה מעשה סדום ומעשים מגונים בכוח שלא בהסכמתה החופשית.

אשר על כן, הואשם הנאשם בעבירות לפי הוראות החיקוק הבאות:

- **אינוס** – עבירה לפי סעיף 345(א)(1) [לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
- **מעשה סדום בנסיבות אינוס** – עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) [לחוק העונשין](#).
- **מעשה מגונה בכוח** – עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) [לחוק העונשין](#).

4. אקדים ואומר, כי כתב האישום כנ"ל מציין **מעשה מגונה בכוח**, כעבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) [לחוק העונשין](#), בעוד אין חלופה זו אפשרית על פי החוק.

סעיף 348 לחוק העונשין, אשר עניינו מעשה מגונה, קובע בסעיף (א) שבו כי "העושה מעשה מגונה באדם באחת הנסיבות המנויות בסעיף 345(א)(2) עד (5), בשינויים המחוייבים, דינו - מאסר שבע שנים".

עינינו הרואות, כי החלופות האפשריות על פי הסעיף הן הסעיפים 345(א)(2) עד (5), ואין אפשרות להחיל את הנסיבות המנויות בסעיף 345(א)(1) על סעיף 348(א), כפי שעשתה התביעה בכתב האישום.

יחד עם זאת, אבחן, כמובן, את הדברים כהווייתם, ואבדוק מהם המעשים שהצליחה התביעה להוכיח (אם הצליחה). בהתאם לעובדות שהוכחו, יותאם סעיף העבירה הרלוונטי - ככל הנראה סעיף 348(ג) או סעיף 348(ג1) לחוק העונשין.

מהלך הדיון בבית המשפט

5. מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

- המתלוננת -
- צוערת , משטרת ישראל, מטה מרחב ירקון
- בעלה של המתלוננת -
- גיסתה של המתלוננת -

6. מטעם ההגנה העידו העדים הבאים:

- - "הנאשם" או "א"
- - נהג הסעות, שמכיר את בנו של הנאשם
- - בנו של הנאשם

תמצית המחלוקת בין הצדדים

7. הנאשם והמתלוננת מסכימים באשר לתוכן המעשים המיניים (דהיינו: הנגיעות בשדיה של המתלוננת והחדרת האצבעות לאיבר מינה ולפי הטבעת שלה), כמו גם למיקום (דהיינו: ברכב ההסעות של הנאשם, בחניון ה"מימדיון").

יחד עם זאת, בעוד שהמתלוננת טוענת, כי המעשים בוצעו בה שלא בהסכמתה החופשית וחרף התנגדותה - טוען הנאשם כי הכל היה בהסכמה ותוך שיתוף פעולה מלא בין השניים.

תיאור העובדות ע"י עדי התביעה וההגנה, בהתייחס לכל אחד משלבי האירוע

ההיכרות המוקדמת בין המתלוננת לבין הנאשם גרסת המתלוננת

8. המתלוננת סיפרה בחקירתה הראשית, שהנאשם ובעלה היו חברים, והיו ביניהם קשרי עבודה. בתחילת חודש אפריל, שנת 2005, הזמינו המתלוננת ובעלה את הנאשם ואשתו לארוחה בערב שבת (עמ' 10).

9. פ.מ., בעלה של המתלוננת, סיפר, אף הוא, בחקירתו הראשית, שהוא מכיר את הנאשם באמצעות בנו של הנאשם, מ'. מדובר בקשרי עבודה, והם אף התגוררו בשכנות, ומשום כך, הזמינו (הוא והמתלוננת) את הנאשם ואשתו לארוחת ערב ביום שישי, ויומיים לאחר מכן, קרה האירוע (עמ' 120).

גרסת הנאשם

10. הנאשם העיד במשטרה (ת/9, מיום 5/4/2005, נגבתה ע"י צוערת קופפר שרונה) אודות היכרותו עם המתלוננת והתרשמותו ממנה כדלקמן: "מאז שאני מכיר אותה המבטים שלה שידרו מבחינתי לא דרך ישרה... נשים דתיות וחרדיות יש להן שפה עדינה ויפה, והיא לא התנהגה יפה... היא אמרה שיזדיין ותזדיין. דברים שלא אומרים בחוג החרדי" (ע' 2).

11. בחקירה הראשית בבית המשפט סיפר הנאשם, שהיכרותו עם פ.מ. נוצרה כתוצאה מעבודה ביחד, בענף ההסעות. בנו של הנאשם, מ', הכניס את הנאשם לעבודה, ורכש רכב הסעות נוסף, עבורו (עמ' 162). הנאשם עזר לפ.מ. לרכוש את הרכב שלו וניהל מו"מ על גובה המחיר עם בעל הרכב, וכמו כן עזר לו לעשות "טיפול 10,000" לרכב (עמ' 162). כיומיים לאחר קניית הרכב, הזמין פ.מ. את הנאשם ואשתו לארוחת שישי (עמ' 162).

על פי עדותו, פגש הנאשם את המתלוננת בדירתה, פעמיים נוספות עובר לאותה ארוחת שישי, כאשר הזמן לשותות קפה על ידי פ.מ. כמו כן פגש אותה פעם אחת כאשר הלכו לרכוש את הרכב לפ.מ. (עמ' 163).

בערב שבת הגיעו הנאשם ואשתו להתארח לארוחת ערב. הם המתינו ליד הדלת כעשר דקות, עד שפ.מ. ניגש לפתוח להם, והתנצל. הוא הסביר שאשתו לא חשה בטוב והיא מקיאה (עמ' 163).

לדברי הנאשם, הם שוחחו, ואז המתלוננת התיישבה לידו (למרות שהיה מקום ליד בעלה) והניחה את היד שלה על הברך שלו, כאשר זו התנהגות מאוד לא מקובלת בחוגים החרדיים, לדעתו (עמ' 163-164).

אציין כבר כעת, כי אף שמדובר בשאלה רלוונטית, לא נחקרה המתלוננת בעניין זה (של הנחת ידה על ברכו של הנאשם) בחקירה בבית המשפט, ועל כן גרסתו של הנאשם בעניין זה נותרה לבדה.

בוקר האירוע – הנסיעה לרכישת חלקים ותיקון הרכב

גרסת המתלוננת

12. לדברי **המתלוננת** בחקירתה הראשית, ביום 4/4/2005, יום שני – ימים ספורים לאחר ארוחת השבת המשותפת בביתם של המתלוננת ובעלה, יצא בעלה לעבודה, ו"נתקע" עם האוטו. הוא צלצל לנאשם, משום שהוא בעל ידע במכונאות רכב. הנאשם הגיע, והם נסעו ברכב שלו על מנת לקנות צינור שנקרע. לאחר שרכשו את החלק, חזרו הביתה, והנאשם ובעלה של המתלוננת (פ.מ.) הרכיבו את הצינור ברכב. (עמ' 11).

13. **פ.מ., בעלה של המתלוננת**, אישר אף הוא בחקירה הראשית בבית המשפט, שבבוקרו של יום שני, "נתקע" עם הרכב, וביקש את עזרתו של הנאשם. הם נסעו שלושתם, ברכבו של הנאשם, לתל אביב, וקנו את החלק הנדרש. לאחר מכן, חזרו ותיקנו את הרכב.

גרסת הנאשם

14. **הנאשם** אישר בחקירה הראשית בבית המשפט שביום 4/4/2005 בקש ממנו פ.מ. עזרה, משום שהתפוצץ לו צינור ברכב. הנאשם נחלץ לעזרתו, והם החלו לפרק את הצינורות. אז ירדה המתלוננת מהבית, ו"התחילה לדבר איתי" (עם בעלה, ש.ט.). **בצורה קשה מאוד ובמריבות ובכאסה גדול מאוד** (עמ' 165). היא הצטרפה אליהם וכולם נסעו יחד לקנות צינור חדש (עמ' 165).

העצירה בתחנת הדלק / זוכן הפלאפל

גרסת המתלוננת

15. **המתלוננת** סיפרה בחקירה הראשית, שבדרכם לרכישת החלק לתיקון הרכב, עצרו בתחנת דלק, על מנת למלא דלק, ובעלה ירד מן האוטו. כשנשארו המתלוננת והנאשם לבדם ברכב, ביקשה מהנאשם סיגריה "בצחוק", והוא שאל אותה האם קרה לה משהו. **"אז הוא אומר לי את נראית לי נסערת, קרה משהו? את רוצה לדבר? אמרתי לו. לא, אני לא מדברת שום דבר... הוא אמר לי. את רוצה אולי לבוא אליי הביתה, לדבר איתי משהו, או שאני אבוא אליך? אמרתי לו. בשום אופן לא..."** (עמ' 10-11).

בחקירה הנגדית שאל הסניגור את המתלוננת, האם היא מעשנת, והיא ענתה שלעיתים רחוקות בלבד, כאשר היא עצבנית. **"במקרה הייתי גם כן במחזור, הייתי מאוד עצבנית, אז אמרתי לו סתם לקטע. תביא לי סיגריה"**. (עמ' 42).

16. ע"ת 2, צוערת גלית רודניצקי (משטרת ישראל, מטה מרחב ירקון), ביצעה עימות בין הנאשם למתלוננת ביום 5/4/2005, בשעה 19:35, וערכה דו"ח עימות מקוצר (5/ת), אשר כתבה במהלך העימות, ואיננו תמלול מדויק של מה שנאמר בעימות. בנוסף, הוגשו: קלטת אודיו של העימות (5/ת(א)); קלטת וידאו (5/ת(ב)); תמליל העימות מטעם ההגנה (9/ב); תמליל העימות של ההגנה, בתוספת הערות התביעה על גביו (5/ת(ג)).

לאחר איתור כל המחלוקות בין הצדדים, וגם אילולא היו כאלו - האזנתי באופן מעמיק לקלטת האודיו וצפיתי בקלטת הוידאו, ועל כן, הציטוטים מתוך העימות, שאביא במסגרת הכרעת הדיון, הם בהתאם לגרסתי, אשר מוסיפה לעיתים, הן על התמליל שהגישה ההגנה ואפילו על תוספות התביעה. אולי אין צורך לחזור ולהזכיר, כי הקלטת היא מהראיות העיקריות והקובעות. ובכל זאת.

בעניין הישארותם של המתלוננת והנאשם לבדם, עם צאתו של פ.מ. מהרכב, ודו השיח שהתנהל ביניהם, נאמרו בעימות הדברים הבאים:

הנאשם: "אני רוצה להזכיר לך... שעתיים לפני כן... עמדנו בתחנת דלק ופ.מ. ירד מהאוטו... ובצחוק אמרתי לך. רוצה סיגריה? אמרת: כן, תביא סיגריה... לאחר מכן שאלתי אותך למה את יושבת עם היד ככה על הפנים, ולמה את עצובה וכועסת ולמה את נסערת? אמרת שיש הרבה דברים שמכעיסים אותך".

המתלוננת: "שאני שבורה"

הנאשם: "שאלתי אם אני יכול לעזור לך, אם את רוצה לדבר על זה"

המתלוננת: "אמרתי לך שאין לי מה לדבר על זה"

הנאשם: "את זוכרת שלקחת את מספר הטלפון שלי כדי להתקשר אלי, שנוכל לקבוע פגישה?"

המתלוננת: "כן. לא לקבוע פגישה, הבאת לי את הטלפון שאם אני רוצה לדבר איתך על הנושא אז אני יכולה לדבר איתך. רצית לדבר איתי ולהוציא ממני למה אני עצבנית ולמה אני שבורה."

הנאשם: "את לקחת את מספר הטלפון כדי לדעת אם לבוא אליי הביתה כשאשתי לא בבית".

המתלוננת: "לא. אתה אמרת אם אני רוצה לבוא אליך הביתה. לא יודעת. אמרתי לך לא יודעת. אבי, תסתכל לי בעיניים. אבי, אתה אשם... (בוכה). אתה לא מתבייש?..."

בחקירה הנגדית, הפנה הסניגור את המתלוננת לעימות, שבו אמרה המתלוננת שהייתה שבורה, וביקש לברר עמה מדוע. הוא הציג בפניה את עמדתו של הנאשם, שלאורך כל הדרך, רבו המתלוננת ובעלה. המתלוננת ענתה, שהייתה עצבנית "כי כל אחד יש לו את החבילה שלו בבית". אחר כך אמרה שהייתה עצבנית מפני שהייתה ב"מחזור". הסניגור המשיך וחקר בנושא זה, והמתלוננת אמרה שהיא איננה זוכרת בדיוק את הסיבה להיותה עצבנית, אולם היא לא זוכרת גם שרבה עם פ.מ. "אני בחיים לא אריב עם פ.מ. לפני אנשים" (עמ' 43). הסניגור לא הרפה, משום שבתחילה, כאשר אמר לה, שהנאשם סיפר לו שכל הדרך היא רבה עם בעלה, ענתה המתלוננת: "כן. מה זאת אומרת רבתי איתך?" (עמ' 43). לכן, הוא ביקש לדעת מדוע ענתה באינסטינקט, קודם כל "כן", והצביע על כך שלדעתו, כשהיא אמרה לנאשם שהיא "שבורה", לא הייתה הכוונה ל"עצבנית" (משום ש"שבורה" ו"עצבנית" אינם היינו הך). המתלוננת ענתה: "יש לי גם את החיים שלי בתוך הבית, אז מה? יש לי את הלחצים של החובות שלי, את הלחצים עם הילדים... עכשיו אני נזכרת שבאותו יום הייתי צריכה לארגן לבעל הבית כסף לשכירות או הייתי בלחץ מזה, אז מה?" (עמ' 44).

17. הסניגור שאל את המתלוננת בחקירה הנגדית, אם זה נכון, שבזמן שפ.מ. ירד מהרכב, והיא

נשארה לבדה עם הנאשם, היא לקחה ממנו את מספר הטלפון שלו.

"ת. אני לקחתי מאבי את מספר הטלפון?"

ש. כן.

ת. אבי הציע לי, אבי אמר לי: א.מ. קחי את מספר הטלפון שלי, אם תרצי לדבר איתי או לבוא אלי הביתה או שאני אבוא אליך... אמרתי לו: לא. ככה אמרתי לו, אני לא רוצה אף אחד. אז בשביל הכבוד שלו... כאילו על הטלפון תקתקתי כזה ואפילו לא הכנסתי את זה ל"שמור" ... עשיתי כאילו... (עמ' 44-45).

גרסת הנאשם

18. הנאשם ספר במשטרה (ת/9, מיום 5/4/2005, נגבתה ע"י צוערת [REDACTED]) שבמשך כל

הדרך לתל אביב, לשם רכישת החלק לרכב, המתלוננת ופ.מ. התווכחו ביניהם. בשלב מסוים, בבני ברק, ירד פ.מ. מהרכב והנאשם והמתלוננת נותרו לבדם. לדבריו, המתלוננת ביקשה ממנו את מספר הטלפון שלו (עמ' 1). כמו כן סיפרה לו שיש לה בעיות ולחצים. הנאשם שאל אותה אם היא רוצה לדבר על זה, והיא אמרה שכן, ואפילו הציעה שייפגשו, בביתה או בביתו, כאשר בעלה של המתלוננת ואשתו של הנאשם אינם נמצאים בבית (עמ' 2).

19. בחקירה ראשית בבית המשפט, העיד הנאשם שבתחילה נסעו לאזור התעשייה של בני ברק על מנת לחפש את החלקים, אולם לא מצאו שם כאלה. לאחר מכן ביקש פ.מ. שיעצרו בתחנת דלק ליד דוכן פלאפל, והוא ירד למסור לחבר שלו דבר מה. הנאשם והמתלוננת נותרו לבדם ברכב, כאשר הנאשם יושב בכסא הנהג והמתלוננת על הספסל מאחורי כסא הנהג.

לדבריו, כל הדרך, היא ופ.מ. התווכחו, והיא נראתה נסערת.

"שאלתי אותה למה את נסערת, למה מה עובר עליך. את רוצה לדבר על הנושא? ואז היא אמרה לי כן. אז היא אמרה לי תשאיר לי את המספר טלפון שלך, אני אתקשר אליך ואנחנו ניפגש או אצלי בבית כשפ.מ. איננו, או אצלך בבית כשאתך איננה..." (עמ' 167). הנאשם נתן לה את מספר הטלפון שלו, והיא רשמה אותו בזיכרון המכשיר הסלולארי שלה. כמו כן, היא ביקשה ממנו סיגריה, והוא נתן לה (עמ' 167).

לאחר שפ.מ. חזר, הם נסעו לתל אביב, קנו את החלקים וחזרו בחזרה.

20. בחקירת הנגדית, שלל הנאשם בפני התובעת, את טענת המתלוננת כאילו לא רצתה לדבר איתו או ביקשה שיעזוב אותה. לדבריו, היא ביקשה את מספר הטלפון שלו ואמרה לו שתתקשר אליו, או שייפגשו, כאשר פ.מ. לא יהיה בבית, או כשאתו של הנאשם לא תהיה בבית. (עמ' 191, 193). לדבריו, בחברה החרדית לא מקובל שאישה יוזמת, ומבקשת מספר טלפון של גבר, על מנת לדבר איתו או להיפגש איתו (עמ' 194). על כן, "מאז שהיא ביקשה ממני את מספר הטלפון והיא יצרה את המגע הזה איתי, מאז מאותו רגע למעשה נוצר אצלי הרצון, ההבנה שאני הולך ליזום משהו עם האישה הזאת" (עמ' 195). התובעת ביקשה לדעת, כיצד ייתכן שהנאשם חשב שיכול להיווצר ביניהם קשר מיני כלשהו, כתוצאה מהעובדה שבסך הכל ביקשה ממנו את מספר הטלפון, שהרי ייתכן שבאמת רק רצתה "לשפוך את הלב בפני מישהו". הנאשם הסביר שאישה חרדית לא מבקשת טלפון מאיש נשוי ("גם אם הוא יהיה ראש ישיבה הכי גדולה שבעולם, היא לא תבקש ממנו מספר טלפון, והיא לא תרצה לבוא להיפגש איתו אצלו בבית כשאתו איננה...") (עמ' 195-196). יחד עם זאת, הסכים הנאשם שמדובר היה בהרגשה שלו, והמתלוננת לא אמרה לו בפירוש דבר אודות התעניינותה בו (עמ' 196-197).

המתלוננת צריכה לתקן את המכשיר הסלולארי – כיצד תגיע

"סלקום"?

גרסת המתלוננת

21. המתלוננת העידה בחקירה הראשית, כי באותו יום, היה המכשיר הסלולארי שלה מקולקל, והיא התכוונה לנסוע למרכז השירות של חברת "סלקום", על מנת למסור אותו לתיקון. לדבריה, אמר הנאשם לבעלה, שחבל שהיא תיסע באוטובוס, ושהוא ממילא נוסע לאזור, ועל כן הציע לקחת אותה לשם (עמ' 11).

בחקירת הנגדית סיפרה שפ.מ. אמר לה שעליו לנסוע לעבודה, ולכן אמר לה לנסוע באוטובוס, ואז הציע הנאשם: "בשביל מה שהיא תלך באוטובוס, אני הולך לאזור או אני אקפיץ אותה" (עמ' 45-46).

הסניגור ביקש מהמתלוננת להסביר מדוע נושא האוטובוס לא עלה באף אחת מהעדויות המפורטות שמסרה במשטרה, והיא הסבירה שהייתה נסערת אחרי המקרה והייתה בטרומה. **"כל יום אמרתי להם עוד משהו ועוד משהו, הייתי מבולבלת... היה לי קשה להוציא מה שאני חוויתי..."** (עמ' 46). הסניגור הפנה את המתלוננת לכך שמסרה עדויות מאוד מאוד מפורטות, למרות הטרומה שלה, אולם למתלוננת לא היה הסבר לשאלה (עמ' 47).

22. בהודעתה במשטרה (נ/6, מיום 4/4/2005): **"היום בבקר... יצאתי עם בעלי... לתל אביב להביא צינור לאוטו ושחזרנו, אז בעלי אמר לי ללכת לסלקום לקחת מכשיר לתיקון. ואז אבי התנדב לקחת אותי, כי אני בלי אוטו..."**.

23. פ.מ., **בעלה של המתלוננת**, העיד בבית המשפט שלאחר תיקון הרכב, הייתה כבר שעת צהריים, והוא מיהר לעבודה. המתלוננת אמרה לו שהטלפון הסלולארי שלה התקלקל ושהיא חייבת לנסוע ל"סלקום" לסדר את המכשיר. לדבריו, הוא אמר לה שאין לו זמן לקחת אותה, ושהוא חייב לאסוף ילדים מבתי הספר (מכוח עבודתו כנהג הסעות), ואז הציע הנאשם לקחת אותה ל"סלקום". בחקירה הנגדית, ציין שסמך על הנאשם, ולכן אמר לה לנסוע איתו. כמו כן, אישר לסניגור שבתחילה הציע למתלוננת לנסוע באוטובוס (עמ' 133).

24. עוד לדברי פ.מ. בחקירה הראשית, הוא תיאר עם אשתו, שהיא תישאר שם והוא (פ.מ.) יבוא לאסוף אותה בחזרה (עמ' 120). גם בחקירה הנגדית אישר לסניגור שקבע עם המתלוננת לאסוף אותה מ"סלקום" בחזרה הביתה (עמ' 133).

גרסת הנאשם

25. לדברי הנאשם בהודעתו במשטרה (ת/9, מיום 5/4/2005, נגבתה ע"י צוערת קופפר שרונה), לאחר שהרכיבו את החלק ברכב, והוא תוקן, היה צריך פ.מ. לצאת לנסיעה, והמתלוננת רצתה לנסוע ל"סלקום" לסדר את המכשיר הסלולארי שלה, וביקשה מהנאשם ש"יקפיץ" אותה לשם. לדבריו, גם פ.מ. ביקש ממנו שייקח את המתלוננת (ע' 2).

בחקירה ראשית בבית המשפט העיד הנאשם שכאשר הרכיב לפ.מ. את החלקים ברכב, המשיכו המתלוננת ופ.מ. להתווכח ולריב, והיא עלתה למעלה לבית (עמ' 167).

פ.מ. פנה לנאשם ושאל אותו אם הוא יכול "להקפיץ" את המתלוננת ל"סלקום" על מנת למסור את המכשיר הסלולארי שלה לתיקון, והנאשם הסכים (עמ' 167).

המתלוננת ירדה למטה, ופ.מ. אמר לה שתיסע עם הנאשם, והיא עלתה לאוטו והם נסעו. הנאשם נהג, והמתלוננת ישבה לידו, במושב הקדמי, בכסא שליד הנהג (עמ' 168).

בחקירה הנגדית חזר הנאשם על עיקרי הדברים. הוא שלל את טענת התובעת, כי הנאשם והמתלוננת דיברו ביניהם קודם לעלייתה לבית, שהיא תיסע בתחבורה ציבורית ושפ.מ. יבוא לאסוף אותה בחזרה מ"סלקום" הביתה (עמ' 205-206).

כמו כן עמד הנאשם על כך, שפ.מ. ביקש ממנו כי ייקח את אשתו המתלוננת ל"סלקום", ולא הוא (הנאשם) היה בעל היוזמה להסיע את המתלוננת. (עמ' 207).

עוד, לדברי הנאשם, הסיכום ביניהם לא היה שפ.מ. ייקח את המתלוננת בחזרה. לטענתו, היה הוא אמור לקחתה לשם ולהחזירה (עמ' 208).

הנסיעה עם הנאשם ל"סלקום" ומסירת המכשיר לתיקון

גרסת המתלוננת

26. המתלוננת סיפרה בחקירתה הראשית, שהיא נסעה עם הנאשם למרכז השירות של "סלקום" ברמת גן, מול "קניון איילון", והם מסרו את המכשיר הסלולארי לתיקון. היא התיישבה במושב הנוסע שליד הנהג. מדובר ברכב רחב מאוד, ויש רווח גדול בין הנהג לנוסע, כאשר ביניהם מתקן גדול וגבוה של 'בר', המשמש לאחסון חפצים (עמ' 47). הסניגור שאל את המתלוננת בחקירה הנגדית, אודות תיאורה בחקירה הראשית, שכל הדרך ל"סלקום" נצמד אליה הנאשם. המתלוננת הסבירה שכוונתה הייתה לשלב שלאחר שירדו מהרכב, בדרך ל"סלקום": "אני הולכת והוא נצמד אליי, כאילו מתקרב אליי" (עמ' 49). הם הגיעו לאזור וחנו בחניון בתשלום ליד "סלקום" (עמ' 50). הנאשם ירד עם המתלוננת מהאוטו כדי למסור את המכשיר לתיקון, ולשאלת הסניגור, ענתה המתלוננת שזה לא עורר אצלה חשד (עמ' 51).

גרסת הנאשם

27. הנאשם העיד במשטרה (ת/9) שהם הגיעו ל"סלקום", החנו את הרכב וירדו למשרדים. שם אמרו לה שהמכשיר יהיה מוכן אחרי התיקון, רק בעוד כשעה.

בחקירה הנגדית שאלה התובעת את הנאשם, מדוע נכנס עם המתלוננת ל"סלקום". הנאשם ענה שהלך ללוות אותה. "...זה דבר טבעי. אנחנו מגיעים לשם לסלקום, הלכתי איתה, במקום לחכות באוטו בשמש, הלכתי איתה לסלקום" (עמ' 208). התובעת שאלה אותו, אם כן, מדוע הציע למתלוננת לחזור ולהמתין ברכב, לאחר שמסרה את המכשיר לתיקון, אם חם ולא נעים שם. הנאשם ענה שלא נשאר במקום, אלא לקח את האוטו ונסע למקום נעים, מוצל, מתחת לעצים (עמ' 209).

היציאה מ"סלקום" לרכב והנסיעה לחניון ה"מימדיון"

גרסת המתלוננת

28. לדבריה, נאמר למתלוננת שמדובר בהמתנה של בין 30 ל-40 דקות, ומכיוון שהיו הרבה אנשים, ולא היה מקום לשבת, הציע לה הנאשם שיישבו ברכב (עמ' 12). מאוחר יותר, בחקירה הנגדית, חזרה וציינה שנאמר להם לחזור כעבור כ-45 דקות לקבלת המכשיר המתוקן, ובינתיים הם יצאו מהמקום וחזרו לרכבו של הנאשם. "היה שם מלא אנשים ולא היה מקום לשבת, אז אבי אמר. אין פה מקום לשבת, בואי נשב באוטו" (עמ' 51).

29. המתלוננת העידה בבית המשפט בחקירה הראשית, שלפתע החל הנאשם לנסוע ונכנס לחניון של "קניון איילון", ומשם יצא לכיוון פסי הרכבת, לחניון של ה"מימדיון", שם שילם 20 ₪

עבור כניסה לחניון. "אני אומרת לו: אבי, לאן אתה נוסע? אמר לי: לא, פה, שנייה אחת, אל תדאגי" (עמ' 12).

בחקירה הנגדית, שאל אותה הסניגור:

"ש. וזה נראה לך בסדר אחרי שאתם בסך הכול צריכים לחכות 45 דקות ושילמתם חנייה..."

ת. לא הסתכלתי על הקטע שהוא שילם. כאילו הוא אמר לי: בואי נעשה סיבוב עד שהטלפון יהיה מוכן. לא חשבתי על כלום....

ש. הוא מניע את האוטו, את נכנסת איתו לאוטו, וכשהוא אומר לך בואי ניסע, לא מעניין אותך, את אומרת ניסע, הכל בסדר...גבר מבוגר ממך בהרבה שנים, יכול להיות אבא שלך, את לא מכירה אותו מי יודע מה...

ת. מה זה קשור? מה זה לא מכירה אותו? הוא חבר טוב של בעלי, אני יודעת שהוא בן אדם בסדר, אז נסעתי איתו... לא חשבתי בהתחלה על כלום. על כלום לא חשבתי, נסעתי איתו... " (עמ' 51-52).

לדברי המתלוננת בחקירה הנגדית, הם נסעו לחניון של "קניון איילון", ואז עצר הנאשם את הרכב, ולאחר ששאלה אותו לאן הוא נוסע, הוא אמר: "לא, פה, פה" ומיד המשיך ויצא מהחניון של הקניון, תוך נסיעה לכיוון תל אביב – לחניון של "המימדיון" (עמ' 56-57). הסניגור ביקש לדעת, מה חשבה המתלוננת לעצמה, כאשר הנאשם החל לנסוע לכיוון תל אביב, והמכשיר הסלולארי שלה אמור להיות מתוקן תוך 45 דקות. המתלוננת ענתה: "יפה, אז אני אומרת לו כל הדרך. אבי, לאן אתה נוסע? ... והוא אומר לי: לא, פה, שנייה אחת..." (עמ' 58).

עוד שאל הסניגור את המתלוננת אודות התשלום עבור החניון של ה"מימדיון", והיא אמרה: "הוא שילם, ופה זה העלה לי את החשד, אני אומרת לו: אבי, לאן אתה נוסע? פתאום אני רואה אותו מוציא כסף ומשלם לחניון, שאני חטפתי הلم ואומרת לו לאן אתה נוסע? וממשיך, נוסע. אמר לי: לא, פה, שנייה אחת. נכנס בפנים, לאיזה מקום, ליד עצים, מקום כזה קצת חשוך היה, ואז עצר את האוטו וזה מה שהיה אחר כך" (עמ' 62).

30. המתלוננת אישרה לסניגור בחקירה הנגדית, שבמשך הנסיעה במחיצת הנאשם, לא ניסתה לדבר עם בעלה, לקרוא לו באמצעות המירס, או להגיד לו שהנאשם לוקח אותה לחניון (עמ' 63).
 "ש. אני אומר לך שאת כל הדרך נוסעת איתו ויש לך הרבה תחושות הוראה בדרך, שאם היית רוצה היית יכולה לעצור את הנסיעה הזאת... ת. לא הייתי יכולה לעצור" (עמ' 66).

31. בהודעתה במשטרה (נ/6, מיום 4/4/2005) מסרה המתלוננת: "שמתי את המכשיר סלקום בקניון איילון לתיקון, נאמר לי לחכות 45 דקות אז אבי אמר בואי נשב בינתיים באוטו... הוא נסע לחניה של הממדיון..."

בעימות במשטרה (מיום 5/4/2005) נשמעו הדברים כך:

- הנאשם: "את זוכרת כשסיימנו בסלקום, יצאנו משם, עלינו לאוטו ונסענו, בחניון בקניון ואמרתי לך שיש הרבה אנשים יזהו אותך, יזהו אותי, בואי ניסע למקום אחר..."
- המתלוננת: "אתה משקר, שאלתי אותך לאן אתה לוקח אותי..."
- הנאשם: "כשהיינו בחניון של הקניון אמרתי שיש הרבה אנשים וניסע למקום אחר. את אמרת לא איכפת, ניסע לאן שאתה רוצה"
- המתלוננת: "אבי אל תשקר. תמשיך הלאה, לא יעזור לך עם השקרים שלך. אתה משקר. אמרתי לך בוא נלך, לא רוצה. אבי, אל תשקר..."
- הנאשם: "נסענו משם לחניון של פארק הירקון והייתה תנועה של אנשים. היו אנשים באיזור, לא מבודד לגמרי. את זוכרת?"
- המתלוננת: "היו אנשים ואז הסתובבת ונעצרת, פתאום קרה מה שעשית, איבדת עשתונות".

32. בחקירה הנגדית, שאל הסניגור את פ.מ., בעלה של המתלוננת, האם יכול להיות שלא שאל את אשתו, כיצד ייתכן שהתלוותה לנאשם לרכבו, ומדוע לא ביררה לאן מועדות פניהם בנסיעה. לדברי פ.מ., "לאחר המקרה ברור ששאלתי אותה אם היא שאלה לאן הוא נוסע ומה הוא עושה" (עמ' 136). כשנשאל פ.מ., מה ענתה לו המתלוננת בתשובה לשאלה זו, הסביר: "היא היתה בהלם טוטאלי בכלל, היא פשוט לא הסבירה את עצמה" ולאחר מכן אמר: "אני לא חושב להאשים את אשתי לרגע לאחר מעשה, כי הכוונה שלה היתה לתקן את המכשיר ואחר כך להתקשר איתי ושאני אבוא לאסוף אותה" (עמ' 137).
- "ש. ... אתה לא שואל אותה: "למה נסעת איתו מסלקום למקום אחר?" ת. לא שאלתי" (עמ' 137).
- "תשמע, אשתי נאמנה לי מתחילת הדרך ואני לא חושד בה ולו בקוצו של יוד שהיא תלך לעשות מעשה שפל מהסוג הזה, כי אנחנו רחוקים כמזרח ממערב מהדברים האלה, ואני לא חושב לשנייה, אפילו בדמיון שהיא יזמה את הדבר הזה מעצמה" (עמ' 138).
- הסניגור שאל את פ.מ. האם הוא יודע שהנאשם נכנס עם המתלוננת ל"סלקום" על מנת למסור את המכשיר לתיקון, ואמרו להם לחזור כעבור כ- 45 דקות. פ.מ. ענה: "אין לי מושג מה אמרו להם, לא הייתי שם" ... "היא לא סיפרה לי את זה" (עמ' 139).
- בתגובה, ציטט הסניגור לפ.מ. מתוך דבריו במשטרה, שם סיפר שאמרו לאשתו ולנאשם להמתין 45 דקות לתיקון, וכיוון שהיה צפוף שם, הנאשם אמר לה שיילכו לאוטו להמתין. פ.מ. ענה כך: "יכול להיות שאמרתי את זה, עברה תקופה ארוכה, אבל אני זוכר שהיא ירדה איתו לתוך סלקום" (עמ' 139).

33. פ.מ., בעלה של המתלוננת, סיפר בבית המשפט, כי המנוע של הרכב נותר דולק בחניון ה'מימדיון', בהתאם למה ששמע מן המתלוננת. הסניגור הציג בפני העד את הודעתו במשטרה, שם העיד שהמתלוננת סיפרה לו שהנאשם דומם את המנוע, ויצא מ"הקבינה" שלו לכיוון אחר. פ.מ. ענה: "אני לא מתמקד בנושא אם המנוע היה דולק או מכובה. זה לא מהדברים שמעניינים אותי, זה לא הקטע שאני צריך להתעכב עליו..." (עמ' 141).

גרסת הנאשם

34. הנאשם העיד במשטרה (9/ת), שלאחר שנמסר להם ב"סלקום", שהמכשיר יתוקן תוך 45-60 דקות, נסעו בינתיים לפארק הירקון, על מנת "לשבת לדבר" (עמ' 2). מאוחר יותר, באותה חקירה, שאלה החוקרת מדוע נסעו דווקא לאותו חניון, והנאשם ענה שחיפשו מקום מבודד, על מנת להיות לבד (עמ' 5).

בעדותו בבית המשפט בחקירה הראשית, חזר הנאשם וספר כיוון שנאמר למתלוננת שהתיקון יארך כ- 45-60 דקות, הציע לה שישבו בינתיים באוטו ("דיברנו שנדבר, בואי נלך נשב באוטו", עמ' 168). "הנעתי את האוטו והתחלתי לנסוע. היא לא הגיבה בכלל... האמת שעבר לי בראש שיוכל לצאת משהו מזה... קטע מיני יכול לצאת לי עם האישה הזאת" (עמ' 168-169). לדבריו, הגיעו לאצטדיון רמת גן, והוא עצר את האוטו. "עמדנו, ואז אני אומר לה א.מ., יש פה הרבה אנשים, את נשואה, אני נשוי, שלא יראו אותנו. בואי ניסע למקום אחר ואז היא אמרה סע לאן שבא לך, לאן שאתה רוצה" (עמ' 171). משם נסעו לגני יהושע, והנאשם שלם עבור כניסה לרכב, ומשם נסע לחניון של ה'מימדיון' (עמ' 174). שם החנה את הרכב, עצר ודומם את המנוע (עמ' 176).

בחקירה הנגדית הסביר הנאשם שחשב שיהיה ביניהם קטע אינטימי כלשהו, ולכן נסעו למקום אחר. לשאלת התובעת, מאין הגיע למסקנה שיהיה ביניהם משהו אינטימי, הסביר הנאשם שהבין זאת מהשיחה שהייתה ביניהם ברכב, בזמן שפ.מ. יצא ממנו קודם לכן, וכמו כן על סמך הסיגריה שביקשה ממנו ("...אישה חרדית לא מעשנת סיגריה בנוכחות גבר זר, אם אין חופשיות ביניהם", עמ' 210).

הנאשם הכחיש את טענת המתלוננת, שלאורך כל הנסיעה שאלה אותו לאן הוא נוסע ולאן הוא לוקח אותה ("שקר וכזב", עמ' 212).

האירועים ברכב

המעבר אחורנית

35. גרסת המתלוננת –

לנאשם היה רכב מסחרי גדול מסוג "פיאט דוקטו", שנועד להסעות. ברכב ארבע שורות מושבים. בשורה הראשונה יושב הנהג, ולידו מקום לנוסע. בין שני המושבים מעין 'בר' גבוה. מאחור שלוש שורות מושבים, שנועדו לנוסעים. שתי השורות הראשונות של הנוסעים בעלות שלושה מושבים, ובשורה האחרונה ארבעה מושבים (עמ' 12-13).

הדלת למושב הנוסעים מאחור הנה דלת הזזה חשמלית, אשר מצויה בצדו הימני של הרכב, והמתג לפתיחתה וסגירתה מצוי ליד מושב הנהג. היא איננה יכולה להיפתח מבחוץ באמצעות הידית, אלא רק באופן חשמלי, באמצעות אותו מתג. בצדו השמאלי של הרכב אין כלל דלת, מלבד דלת הנהג (עמ' 47-48).

לדברי המתלוננת בחקירה הראשית, היא יושבה בהתחלה ליד הנאשם במושב הקדמי, ואז הוא פתח את דלת ההזזה החשמלית האחורית, יצא החוצה ואמר לה לרדת. היא ירדה, ולאחר מכן ביקש ממנה לעלות לחלק האחורי של הרכב. הוא עלה מיד אחריה וסגר את הדלת החשמלית. בהמשך החקירה הראשית אמרה שכשהתחילה לרדת מהרכב, הוא כבר גרר אותה, והכניס אותה לרכב בכוח (עמ' 25). כמו כן ציינה עוד שסגר את הדלת, הגיף את הוילונות של האוטו, ואז החל לנשק לה (עמ' 25).

לדברי המתלוננת בחקירה הנגדית, הנאשם פתח קודם כל את הדלת החשמלית, באמצעות הלחצן שנמצא לצידו. אחר כך יצא מהרכב ופתח לה את דלת הנוסע. הוא ביקש ממנה לרדת, והיא ירדה מהרכב ועלתה בחזרה דרך הדלת החשמלית הצידית. "הייתי בהלם והייתי בפחד כזה כי הייתי איתו לבד, ועליתי" (עמ' 68). "אני כבר ישר התחלתי לפחד עם עצמי, ישר הבנתי שאני הולכת לאכול פה בומבה" (עמ' 69).

36. בהודעת המתלוננת במשטרה (נ/6, מיום 4/4/2005) העידה המתלוננת כי הנאשם "פתח את דלת הרכב ואמר בואי נשב ואז עברנו אחורה לשבת..."

בהודעת המתלוננת במשטרה (נ/8, מיום 7/4/2005), ביקש החוקר (פקד רובי קיים) לדעת, כיצד הגיעה המתלוננת למושב האחורי של הרכב, והיא ענתה: "אני ישבתי מקדימה, הוא עצר את האוטו. האוטו היה דלוק והוא פתח קצת מהדלת האחורית ואמר בוא נשב מאחורה נדבר, שאלתי אותו מה קרה, למה? הוא אמר לי בואי נשב אחורה, באתי לרדת ולהיכנס למושב האחורי והוא דחף אותי כבר פנימה ודחף אותי על הספסל הראשון הקדמי ואז סגר את הדלת ומשך אותי..."

בעימות במשטרה (מיום 5/4/2005):

הנאשם: "אני ישבתי על כסא הנהג ואת לציד... ושאלתי אותך איפה יותר נוח לך לשבת, פה או אחורה"

המתלוננת: (בצעקות) "אל תשקר. הוא הוריד אותי מהאוטו ואמר לי... תרדי, בואי לפה, אחורה... אתה יצאת מהאוטו ואמרת בואי נשב מאחורה..."

הנאשם: "...ישבנו באוטו, שאלתי אותך איפה נוח לך יותר. את אמרת שיותר נוח לך מאחורה..."

המתלוננת: "אל תשקר, אני אמרתי מאחורה? אתה אמרת בואי נשב ונדבר. תעמוד במילים שלך. יש בורא עולם והוא שומע אותנו. ההתנהגות השקרנית שלך".

37. פ.מ., בעלה של המתלוננת, העיד בחקירה הנגדית, שהמתלוננת סיפרה לו שהיא יושבה בכיסא הקדמי, ולאחר מכן, יצא הנאשם מהרכב, פתח את הדלת החשמלית ואת הדלת הסמוכה

למתלוננת "ופשוט הרים אותה והעביר אותה איפה שהדלת החשמלית ופשוט חסם לה את הדלת בגופו כדי שלא תצליח לצאת ונעל את הדלת החשמלית ותקף אותה" (עמ' 134).

38. גרסת הנאשם –

הנאשם העיד במשטרה (ת/9) שלאחר שהחנה את הרכב בחניון, שאל את המתלוננת היכן היא מעדיפה לשבת, והיא אמרה שמאחור.

בחקירה הראשית בבית המשפט העיד הנאשם שוב, ששאל את המתלוננת היכן יהיה לה נוח יותר לשבת, והיא ענתה שמאחור (עמ' 176). לדבריו, לחץ על המתג, הממוקם ליד דלת הנהג, אשר פותח את דלת ההזזה החשמלית, ממנה עולים ויורדים הנוסעים (עמ' 176).

המתלוננת ירדה מן הדלת שלה ונכנסה לרכב דרך דלת ההזזה החשמלית האחורית.

בחקירה הנגדית העיד הנאשם שכאשר הגיעו לחניון, דומם את המנוע. הוא שאל את המתלוננת אם היא מעדיפה לשבת מלפנים או מאחור, והיא אמרה שהיא מעדיפה לעבור אחורנית (עמ' 214). התובעת שאלה את הנאשם, כיצד יכול היה לפתוח את דלת ההזזה באמצעות הלחצן החשמלי, אם המנוע היה דומם. הנאשם ענה שאין שום בעיה ("אפשר לפתוח ולסגור את הדלת גם כשהסוויץ סגור ומנוע דומם", עמ' 215).

הישיבה בספסל הראשון והמעבר לספסל האחרון

39. גרסת המתלוננת –

על פי עדותה של המתלוננת בחקירה הראשית, התחיל הנאשם לחבק אותה לפתע, ואז תפס אותה והתחיל לנשק אותה בפניה. לאחר מכן, גרר אותה לספסל האחרון והשכיב אותה עליו. "ואני אומרת לו. אבי, תעזוב אותי, אבי, מה קורה?" (עמ' 14-13). "התחלתי להשתולל עם עצמי והתנגדתי. אמרתי לו. אבי, מה קורה? ... והוא אומר לי. אל תדאגי, בובי, אל תדאגי, אני יודע שאת זקוקה לזה... ואני בוכה בכל המהלך..." (עמ' 14).

בחקירה הנגדית, העידה המתלוננת: "איך שנכנסנו אחורה, הוא ישר סגר את הדלת, ישר תפס אותי בידיים והתחיל לנשק אותי בפנים", והכוונה לסגירת דלת ההזזה החשמלית. לדבריה, הושיט הנאשם את ידו מחלקו האחורי של הרכב, אל המתג שליד כסא הנהג בחלק הקדמי של הרכב, וסגר את הדלת (עמ' 70). היא התיישבה בשורת הכיסאות הראשונה מאחור, בכסא השני (האמצעי) מתוך שלושה, והנאשם נצמד אליה, הושיט ידו קדימה וסגר את הדלת (עמ' 71).

"עו"ד מנדלמן: ... אני אומר לך שאת בכלל לא יושבת שם, כי את אומרת במשטרה כמה פעמים שאת ניגשת ישר והתיישבת במושב האחורי, בספסל האחורי הרביעי בסוף..."

ת. אני זוכרת שקודם כל התיישבתי על הספסל הראשון והוא נשען, סגר את הדלת, ואחר כך הוא גרר אותי לספסל האחרון." (עמ' 74).

עו"ד מנדלמן טען בפני המתלוננת שאם היא באמת יושבה במושב האמצעי בשורה הראשונה, זה מאוד קשה להגיע למתג שליד מושב הנהג, על מנת לסגור את הדלת החשמלית. המתלוננת

התעקשה שהדבר אפשרי, ושהנאשם נעמד לפניה, נצמד אליה, נשען וסגר את הדלת תוך לחיצה על הכפתור (עמ' 74).

40. בהודעת המתלוננת במשטרה (נ/6, מיום 4/4/2005) אמרה שהנאשם פתח את דלת הרכב ("ואמר בואי נש'"), ואז עברו לשבת אחורנית, והוא השכיב אותה על הספסל.

בהודעתה במשטרה (נ/8, מיום 7/4/2005) לשאלת החוקר, כיצד הגיעה למושב האחורי של הרכב, הסבירה המתלוננת שהנאשם דחף אותה לתוך הרכב "ודחף אותי על הספסל הראשון הקדמי ואז סגר את הדלת ומשך אותי, גרר אותי לספסל האחורי והשכיב אותי בכת..."

בעימות מיום 5/4/2005:

הנאשם: "כשהלכנו לשבת מאחורה, אני ישבתי בקצה אחד של האוטו ואת בקצה

השני"

המתלוננת: "אל תשקר! אתה משכת אותי לספסל האחרון... איך שנכנסתי מאחורה

סגרת את הדלת החשמלית וסגרת את הוילונות. אבי, אל תשקר. אמרת לי

בואי נעלה ונש'."

הנאשם: "כדי שלא יראו אותנו. שנינו אנשים נשואים. כל מה שעשיתי היה

בהסכמתך המלאה."

המתלוננת: "אני אלק איתך עד הסוף. אבי, אתה משקר. אתה משקר. אתה משקר."

יוער כבר עתה, כי אין בעימות אינדיקציה לעיתוי המשיכה לספסל האחרון.

41. גרסת הנאשם:

לדברי הנאשם בחקירה הראשית, התיישבה המתלוננת מלכתחילה בספסל האחורי ביותר, בצד ימין. הנאשם ירד מדלת הנהג, סגר את הדלת, עקף את הרכב מסביב, ונכנס לתוכו. הנאשם הלך עד קצה שורת המושבים הראשונה, עד שנעמד מאחורי מושב הנהג. משם הושיט ידו, לחץ על המתג שליד מושב הנהג, וסגר את הדלת ההזזה החשמלית (עמ' 176). לאחר מכן, ניגש לסגור את הוילונות (עמ' 178).

הנאשם שלל את טענת המתלוננת, כאילו ישבה בשורת המושבים הראשונה, והוא נשען מעליה וכך הגיע למתג של הדלת החשמלית וסגר אותה. לדבריו, הדבר בלתי אפשרי. לא ניתן להגיע מהכיסא הימני ביותר שבשורת המושבים הראשונה למתג החשמלי ("אני צריך להיות בגודל של עמלק. להיות בגובה של חמש, שש מטר..."). (עמ' 177). (עמ' 176-177).

בחקירה הנגדית עימתה התובעת את הנאשם עם טענת המתלוננת, לפיה עלתה לרכב, והתיישבה במושב הראשון, כאשר לאחר מכן עלה הנאשם, נצמד אליה, הושיט את ידו למתג וסגר את הדלת החשמלית.

הנאשם ענה שמדובר בשקר גס ("אני כדי לסגור את הדלת מהמושב שהיא מדברת עליו, מאיפה שהיא מדברת עליו, אני צריך להיות באורך של כמה מטרים, מעל הגובה שלי, משהו כמו שש מטר אולי..."), עמ' 216).
 התובעת שאלה מדוע לא ייתכן שהמתלוננת ישבה, ורגליה "על הצד", ואז הנאשם הצליח לעמוד ברווח שנוטר עד הכיסאות הקדמיים, ולחץ על המתג החשמלי, שסוגר את הדלת. (עמ' 216).
 הנאשם ענה שאין כל אפשרות כזו (עמ' 217) ("אין סיכוי", עמ' 218).
 הנאשם שלל את טענות המתלוננת על כי גרר אותה לספסל האחורי (עמ' 221), וכי השכיב אותה עליו בכוח (עמ' 222).

42. ביום 18/7/2006 ירד בית המשפט ל"ביקור במקום" במגרש החנייה בבית המשפט, על מנת להתרשם מהמכונת מסוג פיאט דוקאטו שהייתה של הנאשם, בעת האירוע (עמ' 243). בביקור התרשמו ממספר פרמטרים, וכך סיכמו בפרוטוקול: "בית המשפט בודק שהמרחק בעמידה בין המושב הימני בספסל הנוסעים הראשון לבין כפתור נעילת הדלת הנמצא ליד מושב הנהג הוא 130 סנטימטרים אולם אפשר להתכופף במרווח שבין שני המושבים בקלות רבה, לשים יד ממושב הנהג ולהגיע לכפתור, בלי שהנאשם יצטרך "להפריע" לישיבתה של המתלוננת שישבה במושב האמצעי בשורה הראשונה" (עמ' 243-244). "מהכיסא השמאלי בספסל הנוסעים הראשון אין כל אפשרות להגיע לכפתור הפתיחה של הדלת" (עמ' 244).

בנוסף, ציין בית המשפט בדו"ח ביקור זה, כי "רוחב המעבר בין הכיסאות לדלת הוא 42 סנטימטרים כולל המדרגה, ו- 25 סנטימטרים לא כולל המדרגה" (עמ' 244).

האירועים המיניים עצמם

43. גרסת המתלוננת -

המתלוננת סיפרה בבית המשפט בחקירה הראשית שהנאשם החל לנשק אותה בפניה, וללטף אותה על הפאה ("ופתח לי את השפתיים כזה והתחיל לנשק אותי פנימה... עם הלשון שלו", עמ' 14). לאחר מכן, השכיב אותה על הגב, וידיה היו מאחורי הראש, למעלה (עמ' 25). הוא התיישב על ברכיה והתחיל לגעת בה, להכניס את ידיו מתחת לחולצתה ומתחת לחזייתה (עמ' 25). לדבריה, כל אותו הזמן, בכתה וביקשה כי יחדל, אולם הוא התעלם (עמ' 14).

הוא המשיך והגיע לדגדגן, "ואחר כך החדיר את הידיים שלו בפנים, לתוך האיבר שלי, ואחר כך מאחורה" (עמ' 15). "התחתונים היו עליי, והוא הכניס את הידיים שלו מתחת לתחתונים, מתחת לפד. ואז הוא הכניס לאיבר שלי את הידיים, כמה אצבעות... ואחר כך דחף לי את זה מאחורה... בפי הטבעת" (עמ' 26-27). "אני צרחתי לו, לא יכולתי לשכב. אני קופצת... היה לי כאבים אחר כך. גם לא יכולתי אחר כך לשבת מהכאבים שהיו לי, שהוא דחף לי את האצבעות שלו..." (עמ' 27).

לדבריה, נשכב הנאשם על גופה של המתלוננת, כשהתחיל לגעת בה. אחר כך הוציא את ידיו מתחתונים, ועבר עוד פעם לגעת בחזה. היא ניסתה להדוף אותו מעליה, אולם לא הצליחה בשל הכובד שלו (עמ' 27).

אולם, כשנשאלה המתלוננת במשטרה (נ/6, מיום 4/4/2005), האם הבחינה בסימנים כלשהם בפי הטבעת, ואמרה שלא הסתכלה או בדקה, אך "מה שאני יודעת כשהוא הכניס היה לי קצת כואב" (ההדגשה שלי, ש.ט.).

במשטרה (7/7/2005, מיום 7/4/2005) מסרה המתלוננת את העדות הבאה: "הוא הכניס את הידיים שלו לתוך הגרתיק שלי ואחר כך הוא שפשף עם האצבעות שלו בדגדגן שלי ואמר לי כן זה טוב לך, אני יודע שאת זקוקה לזה, ואני בוכה וכל הזמן הוא ממשיך לשפשף לי את הדגדגן.... לפני שהוא נגע לי בדגדגן הוא החזיר אצבעות לאיבר מיני, הוציא את האצבעות, נראה לי הוא הכניס לי בין 3 ל-4 אצבעות לתוך הגרתיק ואז הוא הוציא את האצבעות לאט לאט ושפשף לי את הדגדגן."

44. בעימות (מיום 5/4/2005) נאמרו הדברים הבאים:

הנאשם: "אנחנו התנשקנו. אל תשקרי"

המתלוננת: "אתה נישקת אותי. אבי, אני לא אבגוד בבעלי... אתה לא שיחררת אותי,

אתה קשרת אותי, אתה תפסת אותי, עלית עלי... אל תשקרי"

הנאשם: "אני כפיתי עלייך? אני קשרתי אותך?"

המתלוננת: "בטח כפית עליי"

הנאשם: "אני קשרתי אותך? כפיתי עלייך לבוא איתי לחניון הזה?"

המתלוננת: "אתה כפית עליי בקטע שעלית עליי והשכבת אותי ונישקת אותי בכוח,

ואני לא הסכמתי לך."

המתלוננת: "שום דבר לא היה בהסכמה. אבי, אל תשקרי. אתה גמרת עליי... אנחנו

אנשים חרדים... אתה עלית עליי, אבי אתה גמרת עלי. אבי אל תשקרי. אני

בכיתי. לא התייחסת אליי. אמרתי לך תעזוב אותי, ואתה לא הסכמת."

(ההדגשה שלי, ש.ט.).

בחקירה הנגדית, שאל הסניגור את המתלוננת, מדוע אמרה בעימות שהנאשם קשר אותה, והיא הסבירה לסניגור ש"אבי משך, הידיים שלי היו ככה" והראתה ששתי ידיה היו מעל לראשה (עמ' 78). הנאשם תפס לה את היד וישב עליה, על הברכיים, תוך שהוא מכניס את ידו מתחת לחזייתה (עמ' 78). לדבריה, התנגדה, דחפה את הפנים שלו, ניסתה לדחוף אותו מעליה אך לא הצליחה בשל המשקל הכבד שלו (עמ' 78).

45. גרסת הנאשם -

הנאשם העיד במשטרה (9/ת), שלאחר שעברו לשבת בחלקו האחורי של הרכב, "...נוצר קשר במבטים וחיבתות אותה והתנשקנו בפה נשיקה ארוכה... התגופפנו... והתעכבנו שם איזה רבע שעה וא.מ. אמרה אני במחזור היום, יום חמישי אני אסיים את המחזור ואנחנו ניפגש..." (עמ' 2-3).

"התגופפנו זה הכול לא מעבר לזה. שום דבר לא מעבר לזה" (עמ' 3).

לאחר מכן סיפר בכל זאת, שהחדיר את אצבעותיו לאיבר המין שלה בהסכמה מלאה, תוך כדי ההתגופפות. כמו כן נגע בחזה, באיבר המין ובפי הטבעת (עמ' 3).

"היא שכבה על הספסל האחורי, התחלתי ללטף אותה והגענו לקטע שליטפתי לה את הבטן, ואת איבר המין, הרמתי לה את החצאית וליטפתי אותה מעל התחתון. לא הורדתי לה את התחתון..."

"הכנסתי לה את היד לחזה, הסטתי לה את החזייה וליטפתי לה את החזה" (עמ' 7).

בחקירה ראשית בבית המשפט העיד הנאשם, שלאחר שהגיף את הוילונות, התיישב בספסל האחורי, ליד המתלוננת. "ואז כמו ברק חשמלי, אני לא יודע איך להסביר את זה, קפצנו אחד על זרועות של השני והתחלנו להתחבק ולהתנשק, בנשיקה צרפתית, לא נשיקה של ידידים, לא נשיקה של אבא ובת, לא נשיקה של משפחה, נשיקה של זוג שבאים לעשות אהבה באוטו..." (עמ' 179).

"ואז התחבקנו והתנשקנו ואז היא נשכבה על הספסל, כאשר רגל ימין שלה, על הכיסא בספסל ורגל שמאל שלה על המדרגה... ואז אני מנשק, מחבק ומלטף לה את החזה ומנשק אותה ומלקק אותה ועושה הכל כדי לגרות אותה עוד יותר. כי המטרה שלי הייתה כמו שאמרתי, שאני הולך לעשות איתה אהבה... ואז ליטפתי לה, הכנסתי את היד מתחת לחצאית, הרמתי קצת את החצאית והכנסתי את היד ללטף לה את הבטן, הושטתי את היד שלי לכיוון איבר המין שלה, לכיוון התחתון שלה, ליטפתי לה את איבר המין שלה והחדרתי לה אצבעות לאיבר המין שלה והחדרתי לה אצבע לפי הטבעת שלה..." (עמ' 179-180).

המתלוננת בזמן הוסת החודשית

46. גרסת המתלוננת -

באותו יום הייתה המתלוננת ב"מחזור" ולדבריה, בחקירה הראשית, אמרה זאת לנאשם, אולם לא היה לו איכפת ("הכניס את הידיים שלו מתחת לתחתונים שלי ואני הייתי עם פד..."), עמ' 15).

בהודעתה במשטרה (נ/6, מיום 4/4/2005) אמרה המתלוננת: "ואז התחלתי לצרוח אני במחזור, ואז הוא אמר לי אל תדאגי אני מבטיח לך שאני לא אתפשט... התחיל להכניס את האצבעות שלו לאיבר המין שלי ואחר כך הכניס לאחורי...".

"אמר רק תחבקי אותי והולכים, אמרתי לא רוצה ... ואז הוא אמר לי אז מתי את מסיימת, אמרתי לו ביום חמישי, אז הוא אמר טוב את מבטיחה שביום חמישי אמרתי כן, אז הוא אמר ביום חמישי אני מבטיח אני יעשה לך כף."

47. גרסת הנאשם -

הנאשם העיד במשטרה (ת/9) שאמנם הוא התלכלך קצת מדם, כיוון שהמתלוננת הייתה במחזור, אולם הוא שטף את הדם במים עם בקבוק, ליד האוטו (עמ' 3).

בחקירה הנגדית, העיד הנאשם שלא ידע שהמתלוננת "במחזור", ולשאלת התובעת, כיצד לא הבחין בכך לאחר שהחזיר אצבעותיו, ענה שלא ניתן להבדיל בין לחלוחית רגילה לבין הפרשות של מחזור. "אחרי שהחזרתי לה אצבע לפי הטבעת, היא אמרה לי אני במחזור. הבנתי שאני צריך ללכת לשטוף אחר כך ידיים" (עמ' 226).

"ש. אתה טוען שהיא בעצם אפשרה לך להחזיר את האצבעות, ת. נכון.

ש. ורק אחר כך היא אמרה לך שהיא במחזור.

ת. כן.

ש. ... היא אומרת שכבר מהתחלה היא צעקה לך, ברגע שהשכבת אותה על הספסל, שהיא במחזור ושתעזוב אותה והיא צורחת.

ת. שקר וכזב" (עמ' 226)

"כ.ה. שפירא: אז רק אחרי שהכנסת לה את היד לפי הטבעת היא אמרה לך שהיא במחזור? הנאשם: כן, כן.

כ.ה. שפירא: מה שייך פי הטבעת למחזור?

הנאשם: אין לי מושג. אין לי מושג" (עמ' 230).

הסכמתה / אי הסכמתה של המתלוננת למעשים

48. גרסת המתלוננת -

לדברי המתלוננת בבית המשפט, היא ביקשה ממנו, במשך כל הזמן, "אבי, תעזוב אותי, תעזוב אותי", אך הוא אמר לה: "די, אני יודע שאת זקוקה לזה. די בובי, די בובי, די נשמה, תירגעי" (עמ' 15). "ואני אומרת לו: אבי, תעזוב אותי, ואני צורחת לו ולא היה אכפת לו, לא היה אכפת לו ממני, הרס לי את החיים הבן אדם הזה. נעשיתי שבר כלי. נמאס לי כבר מהחיים בגללו. אני אמא לשני ילדים ואני לא מתפקדת כבר. אני לא מתפקדת בבית. עשה אותי חולת נפש עשה אותי. יש לי שני קטנים שאני לא יכולה לטפל בהם. והחיים עם בעלי זה לא חיים כמו כל זוג. הרס אותנו, עשה אותנו שבר כלי" (הדברים נאמרו בבית המשפט, תוך בכי וצרחות רמות, עמ' 15).

49. בעימות במשטרה (מיום 5/4/2005) נשמעו הדברים כדלקמן:

המתלוננת: "....אתה הרסת לי את החיים, אתה גמרת עליי, יש לי בעל ושני ילדים...

ואני במחזור ואני צועקת לך תעזוב אותי. אתה מנשק אותי, הבטחת שלא

תוריד את המכנסים. אתה לא הורדת. ואני אמרתי לך תעזוב לי את הגוף.

אמרתי לך אל תיגע בי, ואתה מכניס את הידיים שלך, והורדת לי את

החולצה ונגעת לי בגוף"

הנאשם: "את הסכמת. אני חף מפשע".

המתלוננת: "אני אמרתי לך שאני מרשה לך? תסתכל לי בעיניים. אני אמרתי לך שאני

מסכימה? את גמרת עליי. אתה גמרת לי על החיים. ניסית להרוס לי את

החיים... אני כבר חצי בן אדם. האמת תצא לאור. אתה כבר גמור כי אתה עליי גמרת. אמרתי לך תעזוב אותי, אתה אמרת רק תחבקי אותי, נכון? רק תנשקי אותי. נכון שאמרת לי את זה? אבי, אני אמרתי שלא רוצה שתיגע בי ואני אמרתי תרד מעליי, תעזוב אותי, אל תיגע בי. אתה לא ויתרת, אבי, אל תשקר, אל תשקר, אבי אל תשקר, אתה החדרת את האצבעות שלך..."

הנאשם: "זה לא נכון מה שאת אומרת. אני לא משקר. מי שמשקר זו את".
המתלוננת: "אל תשקר. לא החדרת אצבעות? אתה נישקת אותי ואמרתי לך אל תיגע בי... הוא גמר עלי, נפשית ופיזית אני גמורה (בצעקות)... אני לא מסוגלת... אני לא מתפקדת בבית... מאתמול אני באטרף, אני גמורה... מה הוא רוצה? להרוס לי את הבריאות? להרוס לי את המשפחה שלי?"
הנאשם: "בינתיים המשפחה שלי נהרסת".

ועוד מתוך העימות:
הנאשם: "כל מה שאני אומר זה אמת לאמיתה... לא נגעתי בכוח בשום שלב. לא עשיתי שום דבר בכוח או באילוף. מהרגע הראשון הכל היה בהסכמה. כשאמרת לי לעזוב, עזבתי. כשאמרת לי תעזוב אותי, עזבתי אותך".
המתלוננת: "...הוא לא רצה לעזוב אותי והמשיך... הוא שאל אותי. ככה את כשאת במחזור? ... אמרתי. כן, ככה אני. הוא שאל מתי את מסיימת את המחזור ואני עניתי ביום חמישי... אמרת לי שביום חמישי תעשה לי כיף? תענה לי! איזה כיף אתה רוצה? להרוס לי את החיים לחלוטין?"
הנאשם: "את שיתפת פעולה"
המתלוננת: "אני שיתפתי פעולה? אל תשקר. אני אבגוד בבעלי? ... אני אישה נשואה עם ילדים, אני אהרוס את הבית שלי? ... אבי אל תשקר. אתה לקחת אותי, לא הסכמת להחזיר אותי... עד שתסיים את ההנאה שלך".

50. הסניגור שאל את המתלוננת בחקירה הנגדית, כיצד ייתכן שטענה שקיבלה מכה בגב, בעוד שפרופ' היס בחוות דעתו איננו מציין דבר אודות פגיעה בגב. המתלוננת הסבירה שכשהנאשם השכיב אותה, היא קיבלה מכה בכתפיים "מהצד של האוטו" (עמ' 79).
היא לא ידעה להסביר מדוע פרופ' היס לא ציין זאת בחוות הדעת, אך המשיכה וטענה ש'חטפה' מכה מהמשענת של הדלת ואמרה ש"אם הוא לא ראה, אז לא יודעת, אולי מכות פנימיות, כי היו

לי כאבים אחר כך. היו לי כאבים פנימיים. אז כנראה שעד למחרת בבדיקות, כנראה שלא נשאר סימן. אבל בידים כן היו לי סימנים" (עמ' 80).

51. גרסת הנאשם -

תגובתו הראשונית של הנאשם, כפי שעולה מת/7 (דו"ח פעולה, שנרשם על ידי רס"ל שי וענונו, ביום 5/4/2005), לאחר שהודע לו שהוא עצור בגין אונס, הייתה: "אני לא יודע על מה אתם מדברים".

בהודעתו במשטרה (ת/9, מיום 5/4/2005, נגבתה ע"י צוערת קופפר שרונה), טען הנאשם: "אני לא אנסתי אף אחת... היה לי איזה קטע עם מישהי... זו אישה נשואה" (עמ' 1).

"כל מה שהיה בינינו היה בהסכמה" (עמ' 3).

"היא לא התנגדה. אני לא אנסתי אף אחד וכל מה שהיה לי היום היה בהסכמה שלה ואפילו ביוזמה שלה" (עמ' 3).

"ש. היא בכתה?"

ת. כן, היא עשתה כזה פרוץ שהיא בוכה.

ש. היא אמרה לך מספיק.

ת. לא. היא אמרה לא, אני במחזור. רק ביום חמישי. (עמ' 4)

"ש. קודם אמרת שהיא בכתה. למה?"

ת. בגלל שהגענו כנראה לסיטואציה הזו שהיא במחזור ואנחנו מתגופפים ככה... בכתה בלי דמעות. בלי כלום.

ש. אז איך אתה יודע שהיא בכתה?"

ת. כי היא השמיעה קולות.

ש. אולי קולות של לא לא לא.

ת. לא, קולות כמו של בכי. כמו יבבה. היו לי נשים שהשמיעו קולות כאלה גם מתוך הנאה... לא ידעתי איך לפרש.

ש. עצרת אולי לבדוק את היבבות האלה מה קורה איתה...

ת. עצרתי לבדוק ואז הפסקנו ועצרנו... שאלתי אותה למה את בוכה והיא אמרה לי בגלל שאני במחזור. (עמ' 5).

"ש. כשהכנסת אצבעות לפי הטבעת היא אמרה לך לא.

ת. היא אמרה לי זה כואב, הוצאתי...." (עמ' 4)

"...היא לא נאבקה ולא כלום. הכול היה בהסכמה מלאה. ברגע שהיא אמרה להפסיק,

הפסקתי" (עמ' 5). כשהוא שכב מעליה – המשיך הנאשם – היא חיבקה אותו בשתי ידיה, והם התנשקו (עמ' 6). היא לא השתוללה, לא בעטה בו והוא לא שרט אותה (עמ' 6).

52. בבית המשפט בחקירה הראשית, העיד הנאשם שאחרי שהחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת ולפי הטבעת: "...ואז היא אמרה לי כואב לי, כואב לי. מייד הוצאתי את היד החוצה ואז תוך כדי זה שמעתי אותה גונחת, כל מיני גניחות כאלה, זה לא היה ברור לי אם זה בכי, או גניחות של הנאה, מכיוון שבעבר היו לי נשים שהייתי איתם, שגנחו גניחות כאלה מתוך הנאה, אז זה לא היה ברור לי. מייד הפסקתי ושאלתי אותה, מה קרה... אז היא אומרת לי אני במחזור. איך שהיא אמרה לי את זה, קמתי הצידה וזזתי ממנה... ובזה זה הסתיים... היא אמרה לי אני במחזור עד יום חמישי, ביום חמישי נוכל להמשיך..." (עמ' 179-180).

בעניין זה עלה עוד בחקירה הנגדית, מפיו של הנאשם, כי לאחר שהחדיר את אצבעו לפי הטבעת של המתלוננת, אמרה לו שזה כואב לה, ועל כן, לדבריו, הוציא מיד אצבעו (ע' 229). "היא אמרה שזה כואב, והיא השמיעה קולות. בגלל שהיה לי ספק לגבי הקולות האלה, אם זה גניחות או משהו כזה שנשמע כמו הנאה או משהו, לא היה ברור לי, מייד עצרתי ושאלתי אותה מה קורה ואז היא אמרה לי אני במחזור. ואז עפתי מלידה וקמנו ונסענו חזרה לסלקום" (עמ' 230). עם זאת, לא ראה דמעות (עמ' 230).

53. לשאלת הסניגור, מהי גישת הנאשם מן ההיבט המוסרי באשר לכל שאירע, ענה הנאשם: "זה היה הדבר הכי גרוע בעולם, זו עבירה מוסרית הכי גרועה שיכולה להיות... ללכת עם אשת איש. זה הדבר הכי גרוע שבעולם... זה הדבר היחידי שמציק לי ומפריע לי, זה לא משהו של מה בכך... זה פעם ראשונה בחיים שלי שבגדתי באשתי, זאת פעם ראשונה בחיים שלי שיצא לי כזה דבר עם אישה נשואה..." (עמ' 185-184).

54. בחקירה הנגדית, אמר הנאשם: "שקר וכזב, שום דבר לא בכוח. היא נשכבה מרצונה, ופשקה את הרגליים, כשרגל ימין נמצאת על הספסל, ורגל שמאל נמצאת על המדרגה" (עמ' 222).

לדברי הנאשם, ידיה של המתלוננת היו לאורך הגוף. (עמ' 222). אח"כ אמר שהיא חיבקה אותו ("היא חיבקה אותי והתנשקנו והיינו במצב של גיפופים...", עמ' 222).

הנאשם אמר שהמתלוננת שיקרה, כאשר סיפרה שידיה היו מעל הראש, והנאשם תפס לה את הידיים כדי שלא תוכל לזוז (עמ' 222).

הנאשם לא יכול להסביר את הימצאות הסימנים על ידיה של המתלוננת (עמ' 224-223). "אני לא גרמתי לה, לא נגעתי בה בצורה קשה, לא נגעתי בה בכוח, לא כלום. כל מה שהיה בינינו, זה חיבוקים ונשיקות ומזמזמים" (עמ' 224).

הנאשם שלל את טענת התובעת שהמתלוננת בכתה, צעקה והתנגדה, תוך שהיא מנסה לדחוף אותו מעליה (עמ' 224).

"ש. ובכל אותו שלב היא בכתה ואמרה תעזוב אותי.

ת. שקר וכזב. חיבקה אותי ונישקה אותי והתנשקה איתי" (עמ' 225).

55. הנאשם נשאל שוב על ידי התובעת, כיצד ידע שהמתלוננת מסכימה, והוא ענה שהיא שיתפה איתו פעולה (עמ' 228). "היא שכבה על הספסל, היא פשקה את הרגליים, ושיתפה איתי פעולה, חיבקה אותי, התנשקנו, התמזמזנו, ליקקתי אותה, התנשקנו בפה. אז ההמשכיות של זה, זה צריך לגעת באיברי המין. כן." (עמ' 229).

מאוחר יותר, ביקשה שוב התובעת לחדד ולהבין את הלך המחשבה של הנאשם, ולהבין כיצד הגיע למסקנה שהמתלוננת מסכימה או רוצה.

"ת. השיחה בפלאפל, הסיגריה שאחרי כן שהיא ביקשה, כשנסענו לסלקום ושמנו... את הטלפון שלה ואמרו לחכות ארבעים וחמש דקות ואמרתי לה בואי ניגש לאוטו, לא הייתה לה שום התנגדות... ואמרתי לה יש פה הרבה אנשים שלא יראו אותך, את נשואה ואני נשוי, בואי נלך למקום אחר יותר שקט, היא לא התנגדה. אמרה סע לאן שאתה רוצה. יש יותר ברור מזה?"

ש. עכשיו תגיד לי אתם דיברתם במילים, באיזשהו שלב על מה שבכוונתם לעשות?
ת. לא" (עמ' 238).

התובעת שאלה את הנאשם מדוע השיב לשאלות החוקר במשטרה, "בתשלומים". כלומר חיכה שהחוקר ישאל אותו האם החדיר אצבעותיו, על מנת שיאשר זאת, ולאחר מכן, נשאל האם היה עוד משהו, ורק אז ענה שהחדיר גם לפי הטבעת. אולם בהתחלה סיפר רק שהם "התמזמו" והתגופפו (עמ' 227-228). הנאשם הסביר שהוא התבייש מבחינה מוסרית במה שעשה, משום שמדובר באישה נשואה, ועל כן השתדל לדבר כמה שפחות ולא לנדב אינפורמציה. "לא להביא אותה למצב שיהיה תסבוכת, גם לה וגם לי עם אשתי. עשינו דבר לא מוסרי" (עמ' 229).

סיום האירועים ברכב, הנסיעה ל"סלקום", נטילת המכשיר

הסלולארי מהתיקון, ובחזרה הביתה

גרסת המתלוננת

56. המתלוננת העידה בחקירה הראשית, שביקשה מהנאשם להחזיר אותה ל"סלקום", והוא שאל אותה, מתי תהיה "נקייה". היא ענתה לו שביום חמישי, והבטיחה לו שאז "תיתן לו" - העיקר שישחרר אותה. "ואז הוא קם ואמר לי: טוב, מבטיחה לי ביום חמישי? אמרתי לו כן. אמר לי: את לא מספרת את זה לאף אחד? אמרתי לו: לאף אחד אני לא אספר, רק קח אותי לסלקום..." (עמ' 15).

המתלוננת סיפרה עוד כי אמנם רצתה לברוח מהמקום, אולם נכנסה לפאניקה ופחדה להישאר שם לבד, ולכן שאלה את הנאשם האם הוא מתכוון לקחת אותה ל"סלקום", ועלתה בחזרה לרכב (עמ' 16).

המתלוננת סיפרה עוד בחקירה הראשית כי כל הדרך ל"סלקום", ניסה הנאשם לתפוס לה את הידיים. "עם היד שלו הוא תפס לי את היד, כאילו מכסה לי את היד, ואמרתי לו: תעזוב אותי... אמר לי: למה? מה, את כועסת עליי?..." (עמ' 16).

בהודעתה במשטרה (נ/6, מיום 4/4/2005) העידה המתלוננת: "ואז אני שתקתי, אמרתי לו בוא נלך לסלקום נביא את המכשיר..."

57. בהודעתה במשטרה (נ/8, מיום 7/4/2005), שאל החוקר את המתלוננת האם באיזשהו שלב הצליחה לצאת מהרכב, והיא ענתה: "לא, באתי לצאת והוא גרר אותי" אחורה לספסל, אך לאחר מכן נזכרה לפתע, שאכן הצליחה לרדת מדרגה אחת מחוץ לרכב ואז הנאשם משך אותה

בחזרה. "הוא פתח לי את הדלת אני יצאתי והוא יצא אחרי החזיר אותי בחזרה בכח לרכב ואז דיבר איתי שאני אבטיח לו שאני מסיימת את המחזור..."

"ש. האם היה מצב שיצאת מהרכב והוא התחיל לרוץ אחרייך?"

ת. כן, זה היה זה, באתי לרוץ ואז הוא תפס אותי, הוא הספיק ממש כמה צעדים לרדוף אחרי ותפס אותי. אני בכלל לא רציתי לחזור איתו לסלקום ולא היה לי כסף, אז הסכמתי בסופו של דבר שהוא יחזיר אותי לסלקום".

החוקר שאל עוד את המתלוננת, האם היה לה תיק כשיצאה מהרכב, והיא ענתה שהתיק היה איתה אך לא היה לה כסף. לאחר מכן שאל אותה החוקר האם ייתכן שאמרה לבעלה שיצאה מהרכב בריצה, שהנאשם רדף אחריה, ושהיא השאירה את התיק ברכב שלו. המתלוננת ענתה: "יכול להיות שאמרתי לו את זה, אבל התבלבלתי, התיק היה איתי, הייתי בפאניקה, הייתי בלחץ".

הסניגור שאל את המתלוננת בחקירה הנגדית, מדוע רק בהודעתה האחרונה במשטרה, נזכרה לפתע להוסיף פרט חשוב כל כך, עליו גם לא סיפרה במהלך עדותה בבית המשפט, והוא: שהנאשם רדף אחריה והחזיר אותה בחזרה לאוטו.

המתלוננת הסבירה, שאחרי שהסתיימה "ההתעללות" (כך לדבריה), לקחה את התיק שלה ויצאה מהאוטו, ואז הוא הבטיח לה שהוא ייקח אותה ל"סלקום", ומשום כך הסכימה לעלות בחזרה לאוטו ולנסוע איתו (עמ' 89).

"ש. עכשיו תיראי, את בעדות האחרונה שלך במשטרה, את באה ומספרת שהוא ממש רץ אחריך, את משתמשת במילים הוא רץ אחריי ותפס אותי.

ת. אולי מהלחץ אני אמרתי ככה, אבל הוא בא אליי..."

...

ת. באתי לעזוב את המקום וללכת.... ואז אבי אמר לי בואי. אמר לי: לאן את הולכת? ... אמר לי: בואי אני אקח אותך לסלקום... ואז נסעתי איתו לסלקום.

עו"ד מנדלמן: ... את מספרת במשטרה שאבי רדף אחריך, שאבי רץ אחריך, שניסית לברוח, וזה לא היה.

ת. אני באתי ללכת ואבי בא אליי ואמר לי אני לוקח אותך לסלקום" (עמ' 90-89).

58. בחקירה הנגדית העידה המתלוננת שבדרך ל"סלקום", דיבר הנאשם עם בעלה באמצעות מכשיר ה"מירס" (עמ' 94). הסניגור שאל את המתלוננת האם לא ביקשה לשוחח עם בעלה, והיא ענתה: "תשמע, היה לי פחד ממנו..." (עמ' 95).

59. בהודעתה במשטרה (נ/6, מיום 4/4/2005) העידה המתלוננת: "...בדרך הוא אומר לי איפה את רוצה שאני יעשה לך כיף... אני יודע שאת זקוקה לזה ואז לא עניתי לא דיברתי מילה, חיכיתי שנגיע לסלקום, ואז בדרך הוא רצה בנסיעה שאני יביא לו יד, אמרתי לו לא רוצה..."

60. בחקירה הראשית, סיפרה המתלוננת שכשירדו מהרכב ל"סלקום", הנאשם נצמד אליה, ולכן גם אם רצתה, לא יכולה הייתה לדבר עם הפקידה ולהגיד לה מה קרה. משם, לקח אותה הביתה (עמ' 16).

בעימות במשטרה (מיום 5/4/2005) שאל הנאשם את המתלוננת: "אם אני עשיתי משהו בכוח, שלא מרצונך, למה לא ירדת מהאוטו? עצרנו אחר כך עוד פעם בסלקום, למה לא אמרת למישהו שמה שפגעתי בך? שעשיתי לך משהו רע בניגוד לרצונך? למה? יכולת לברוח ממני". המתלוננת ענתה: "למה? אני אגיד לך למה. כי אנחנו הלכנו לסלקום ואחר כך החזרת אותי לבית ומה אתה אמרת לי כל הדרך? שאתה ביום חמישי תעשה לי כף. אל תשקר". הנאשם: "כי את אמרת לי שייגמר לך המחזור". המתלוננת: "אמרתי לך את זה בשביל שתעזוב אותי...."

61. הסניגור ביקש לדעת בחקירה הנגדית, מדוע לאחר שכבר לקחה את המכשיר מתיקון ב"סלקום", לא התקשרה אל בעלה וביקשה ממנו לבוא לאסוף אותה הביתה, שהרי לא הייתה מעוניינת לנסוע יותר עם הנאשם. המתלוננת ענתה בשליפה: "למה? כי הטלפון שלי הוא טוקמן ולא היה לי כרטיס מוטען באותו יום..." (עמ' 96). אלא שהסניגור הפנה את תשומת לבו של המתלוננת לפלט שיחות, ממנו עולה שביצעה מהמכשיר הסלולארי שלה שלוש שיחות לבעלה, באותו יום. לאחר מכן הודתה המתלוננת שטעתה (עמ' 96).

"ש. אז למה את לא מתקשרת לפ.מ. ואומרת לו: פ.מ., אנסו אותי, בוא קח אותי... ת. יפה, לא אמרתי את זה כי הייתי בטראומה, הייתי בהלם, לא יכולתי לדבר... ש. אבל יכולת להגיד לו, ת. סליחה, הבן אדם היה צמוד אליי והיה לי פחד ממנו. הייתי בפחד" (עמ' 96).

62. בחקירה הנגדית, שאל הסניגור את פ.מ., בעלה של המתלוננת: "שאלת אותה למה לא חיכית שם והיית מרימה טלפון והייתי אוסף אותך?" פ.מ. ענה: "שאלתי אותה והיא אמרה שהוא פשוט לא הרפה ממנה והתעקש להחזיר אותה" (עמ' 141).

גרסת הנאשם

63. הנאשם העיד בחקירה הראשית כי המתלוננת ביקשה ממנו לנסוע בחזרה ל"סלקום". על פי עדותו, ניגש לקצה השמאלי של הרכב ופתח את הדלת הצדדית, באמצעות המתג. המתלוננת ירדה, הלכה לכיוון הדלת הקדמית, והתיישבה בכסא שליד הנהג. (עמ' 180). הנאשם ירד מהאוטו, עקף אותו מסביב בחזרה והגיע לדלת הנהג, לקח בקבוק מים, שהיה לו בתא שליד הדלת, ושטף את הידיים. תוך כדי שטיפת הידיים, עבר במקום אדם, שביקש מן הנאשם הכוונה, כיצד להיכנס לחניה. הנאשם הסביר לו, ובינתיים המתלוננת נותרה ישובה בכיסא שליד הנהג. לאחר מכן, עלה הנאשם לרכב והם נסעו ל"סלקום". (עמ' 181). הנאשם החנה את רכבו, הפעם בחניון פטור מתשלום, מעבר לכביש, מול "סלקום". הם נכנסו יחדיו ל"סלקום", והנאשם ניגש לשירותים. המתלוננת נטלה את המכשיר הסלולארי מן התיקון. בעניין זה הכחיש הנאשם את טענת המתלוננת כאילו היה צמוד אליה לאורך כל הזמן, משום שלטענתו, היה בשירותים (עמ' 182).

הם נסעו בחזרה לכיוון ביתה של המתלוננת, וכשהגיעו בסמוך לשם, התקשר פ.מ. ושווחח עם המתלוננת בטלפון. הוא שאל אותה באשר לפוליסת ביטוח מסוימת. המתלוננת ירדה מהרכב

והלכה לכיוון ביתה. הנאשם המשיך לנסוע מרחק של כ 20-30 מטרים, ולפתע הגיע מולו פ.מ., קרא לו במכשיר הקשר, הודה לו ונופף לשלום (עמ' 183).

גרסאות נוספות, שאינן מעלות או מורידות

64. הודעתו של **גיא ששון**, עובד במרכז השירות של "סלקום" (ת/10, מיום 8/4/2005) איננה מועילה יתר על המידה. על פי הרישומים הממוחשבים, קיבל ששון את פנייתה של המתלוננת בערך בשעה 13:00. עוד על פי הרישומים, נמסר המכשיר הסלולארי למתלוננת, כשהוא מתוקן, בערך בשעה 14:00, אולם לא ידוע על ידי מי מן העובדים. אמנם העיד ששון שהביא מים ללקוחה כלשהיא ביום מסוים, כיוון שהבחין שהיא מתנהגת בצורה מוזרה, אולם הוא לא יכול להיות בטוח מתי זה היה, ולא יכול לומר בוודאות שהציע מים למתלוננת דווקא.

גם הודעתה של **סיוון מועלם**, עובדת "סלקום" (נ/11, מיום 8/4/2005) איננה מעלה ואיננה מורידה. מבדיקה שנערכה במחשבי החברה, עולה שהיא החליפה את המכשיר של המתלוננת למכשיר חדש. עם זאת, היא לא יכולה לדעת אם היא מסרה בפועל למתלוננת את המכשיר החדש, כיוון שכל עובד יכול להחזיר מכשיר מתוקן. כמו כן, העובדת איננה זוכרת התנהגות יוצאת דופן של לקוחה כלשהי באותו יום, ולא יודעת באיזו לקוחה מדובר.

קריאת המתלוננת לגיסתה ובעלה לאחר שהגיעה בחזרה הביתה

גרסת המתלוננת

65. המתלוננת סיפרה בבית המשפט שהיא לא ידעה כיצד לספר על האירועים לבעלה, "...כי אנחנו חרדים, אני לא יודעת מה עכשיו מותר לי לעשות, מה אני צריכה לעשות, אם אני צריכה להתגרש, אם אני צריכה לחיות עם בעלי, להישאר איתו, אני לא ידעתי כלום" (עמ' 27).

על פי עדותה בחקירה הראשית, היא עלתה לבית, "הדבר הראשון שעשיתי זה דפקתי את הראש שלי בקיר ואמרתי: אלוהים, תיקח אותי, תיקח אותי, אני רוצה להתאבד" (עמ' 16). לדבריה, התקשרה לבעלה וצרחתה לו רק את השם "אבי" (שמו של הנאשם), ולא הצליחה להסביר לו מה קרה (עמ' 16).

אחר כך, התקשרה לגיסתה, ש.כ., שגרה לא רחוק, וביקשה ממנה שתבוא אליה במהירות. "איך שהיא באה ישר נפלתי על הרצפה, התחלתי להשתולל מכות על הרצפה, אמרתי לה: נמאס לי מהחיים, תיראי מה קורה אצלי... כל הפאה שלי היתה פרועה ואמרתי לה: אבי אנס אותי, אבי הרס אותי, איך אני אומרת דבר כזה לפ.מ.? מה אני עושה?...?" (עמ' 17).

המתלוננת סיפרה ש.כ. התקשרה לפ.מ. (בעלה של המתלוננת) וביקשה ממנו לבוא בדחיפות הביתה.

לאחר שהגיע, סיפרה לו ש.כ. מה קרה, כיוון שהמתלוננת לא הייתה מסוגלת לעשות זאת. "פ.מ. ראה אותי זרוקה על המיטה. נמאס לי מהחיים, אני אומרת לו, תראה איך נהייתי חולת נפש, אני רוצה להתאבד, תפתחו לי את החלון, אני אומרת לו" (עמ' 17).

66. בחקירה הנגדית העידה המתלוננת שהגיעה בחזרה לביתה בצהריים, בערך בשעה 14:30-15:00 (עמ' 98).

"ש. והשיחה הראשונה שלך לפ.מ. זאת שיחה שאורכת מספר שניות, נכון? את אומרת לו: אבי, אבי, אבי, ומנתקת, נכון?"

ת. נכון.

ש. ואז הוא מתקשר אלייך חזרה.

ת. נכון.

...

ש. ... אני אומר לך שהשיחה הראשונה שאת עורכת, בשעה 14:59 לפ.מ., זאת שיחה של 4 דקות. 4 דקות זה הרבה זמן, זה לא "אבי, אבי, אבי", זאת שיחה ארוכה....
ת. שיחה ארוכה, אז אני אגיד לך למה זה שיחה ארוכה, כי אני מתקשרת אליו ואני בוכה, בוכה, בוכה, ויש לו באוטו ילדים, והוא אומר לילדים: שקט, שקט, שקט, ואני שומעת אותו מהטלפון איך הוא צועק על הילדים שקט, הוא לא מבין מה קורה פה, ואני אומרת לו "אבי" והוא צועק על הילדים "שקט", אז בוודאי שזה ייקח כמה דקות עד שהוא ישמע אותי". (עמ' 98-99).

67. המתלוננת סיפרה לסניגור, בחקירה הנגדית, שש.כ. הגיעה אליה לבית ראשונה. הסניגור טען בפני המתלוננת שהדבר מוזר, לאור העובדה שאמרה שהתקשרה לפ.מ. בעלה, שקלט שהיא ב"היסטריה", ואמר לה שהוא מיד מגיע, כאשר בפועל (כך אישרה לסניגור) הגיע הביתה רק כשעה לאחר מכן.

המתלוננת הסבירה: "אבל הוא עם ילדים, איך הוא יגיע עם ילדים? הוא חייב קודם כל להוריד את הילדים, מה זה אחריות... הוא צריך לפזר אותם..." (עמ' 100).

מאוחר יותר, קרא הסניגור בפני המתלוננת מהודעת בעלה במשטרה, ואמר לה שהוא לא סיפר שהיה עם ילדים ברכב ההסעות ולא סיפר שהגיע לאחר שעה הביתה.

המתלוננת ענתה שהוא באמת לא הגיע לאחר שעה הביתה, וחזרה על עמדתה, גם לאחר שהסניגור אמר לה שזה מה שהעידה במשטרה (עמ' 110). "תגיד לי, מה אתה חושב, שאני בכל הלחץ הזה אני אסתכל על השעון ואראה באיזה שעה זה הגיע, באיזה שעה זה הגיע, אתה נורמאלי? תשאל שאלות הגיוניות ולא מטומטמות..." (עמ' 111).

68. בהודעתה במשטרה (נ/6, מיום 4/4/2005) העידה המתלוננת: "הוא הוריד אותי בבית בשעה 14:30.... התקשרתי לבעלי... אמרתי לו שאני חייבת לדבר איתו שיבוא דחוף הביתה. ואז הוא אמר לי מה קרה מה קרה, אמרתי לו אני חייבת אותך דחוף, זה לא לטלפון, הוא אמר טוב אני יבוא, ואז התחלתי לבכות בבית להשתולל עם עצמי, פתאום גיסתי ש.כ.... התקשרה אליי לנייד במקרה ואז היא שמעה אותי בוכה, היא היתה בעבודה שאלה אותי מה קרה מה קרה, ואז אמרתי לה שחבר של פ.מ. התחיל להתעסק איתי לבד, ואז היא עזבה את העבודה ובאה אלי הביתה, היא הגיעה אליי בשעה 15:00, ואז היא ראתה אותי איך אני נראית, איך אני בוכה, ראתה סימנים, ראתה את הפיאה נראית מפוזרת, מנופחת,

ואז היא התקשרה לפ.מ., אמרה לו לבוא בדחיפות הביתה ואז פ.מ. בא בשעה 1530 בערך, הלכנו להביא את הילדים מהגן, אחר כך ישבתי לדבר עם פ.מ....".

בהודעתה במשטרה (נ/7, מיום 7/4/2005) נשאלה המתלוננת על ידי החוקרת, האם התקשרה ש.כ. אל המתלוננת, או שהמתלוננת התקשרה אל ש.כ. על מנת לספר לה אודות האירוע. המתלוננת הסבירה לחוקרת, שכאשר הגיעה הביתה, התקשרה למכשיר הסלולארי של ש.כ., אשר ענתה לה ושמעה שהיא בוכה. המתלוננת לא יכלה לדבר וניתקה, וש.כ. חזרה אליה מיד טלפונית, ואז סיפרה לה המתלוננת שהנאשם אנס אותה.

"ש. בעדותך הקודמת מסרת שבמקרה ש.כ. התקשרה אליך, בלי שאת תתקשרי אליה. ת. נכון זה שמסרתי כי אני התבלבלתי בהתחלה, אני הייתי באטרף בזמן שמסרתי עדות במשטרה והייתי בלחץ ולכן התבלבלתי, אני עד עכשיו לא מאמינה ולא יודעת מה קורה איתי..."

69. בעלה של המתלוננת, פ.מ., העיד שלאחר שהמתלוננת נסעה עם הנאשם ל"סלקום", ניסה לקרוא לנאשם מספר פעמים בקשר המירס, אולם הוא לא ענה לו (עמ' 121). לדבריו, כעבור כשעה או שתיים, פתאום קיבל שיחת טלפון מאשתו, והיא רק בכתה ולא דיברה. פ.מ. שאל אותה מה קרה, אולם היא לא ענתה לו, וניתקה (עמ' 121).

"התקשרתי עוד הפעם והיא אומרת: אבי, אבי. שאלתי מה קרה? קרה תאונה? מה אבי? היא ניתקה לי את הטלפון ועוד פעם התקשרתי. היא התחילה להגיד לי: אבי, אבי, וסגרה. מיד הבנתי שקרה משהו וידעתי שאני צריך למהר להגיע הביתה" (עמ' 121)

בחקירתו הנגדית, טען פ.מ. שהמתלוננת התקשרה אליו ובכתה. השיחה נותקה ואז היא התקשרה שוב, אולם רק בכתה ולא דיברה (עמ' 143).

לדעת פ.מ., כנראה שבינתיים יצרה המתלוננת קשר עם אחותו (ש.כ.) שמתגוררת בשכנות. ש.כ. התקשרה אליו, לאחר שהגיעה לביתם, ואמרה לו "קרה כך וכך, תגיע מיד" (עמ' 121). לשאלת בית המשפט, הסביר פ.מ. שאחותו אמרה לו שהנאשם תקף את אשתו מינית בתוך המכונית, ושיגיע מיד הביתה (עמ' 121).

לדברי פ.מ., הוא הזדרז, הוריד את כל הילדים שהיו ברכב, ונסע מיד הביתה.

הוא עלה הביתה וראה את המתלוננת במצב מזעזע. הפאה שלה הייתה הפוכה ומפוזרת; היא הייתה זרוקה על הספה; התחילה לדפוק את הראש בקיר ואמרה: "הוא הרס אותי, הרס לי את החיים, אני רוצה למות, אני לא שווה כלום..." (עמ' 121).

פ.מ. תאר את המתלוננת כמי שהייתה מצויה בסערת רגשות ובכתה הרבה. לדבריו, מצבה היה קשה מאוד. באותו זמן, היא לא ממש סיפרה לו את המקרה לפרטי פרטים, כיוון שלא יכולה הייתה לדבר.

פ.מ. אמר לה שאין מנוס, ושבצריך לפנות למשטרה, כפי שמקובל בחוק, ולטפל בעניין (עמ' 121).

70. עוד עולה מחקירתו הנגדית של פ.מ., כי הוא נסע ברכבו וראה את הנאשם ברכבו, יוצא מרחוב יהודה הנשיא, ואז הם נופפו האחד לשני לשלום. כשפ.מ. ראה אותו, הוא שער לעצמו שכמה רגעים קודם לכן, הוא הוריד את המתלוננת בבית, כיוון שהמרחק בין רחוב יהודה הנשיא (שם ראה את הנאשם) לביתם של המתלוננת ופ.מ. איננו גדול (עמ' 143). לאחר שראה את הנאשם, המשיך פ.מ. הביתה (עמ' 143).

"ש. ואתה עולה הביתה ופוגש את א.מ. בוכה והיסטרית.

ת. כן בהחלט.

ש. ממש שניות לאחר שאבי הוריד אותה.

ת. הגעתי הביתה ופגשתי אותה ואת אחותי שם.

ש. איך אחותך הספיקה להגיע? הרי מדובר ב- 30 שניות.

ת. החצר שלנו משותפת, היא גרה ממש בעורף שלי."

(עמ' 143-144).

לשאלת בית המשפט, ענה פ.מ. שאיננו יודע את השעה המדויקת בה הגיעה המתלוננת הביתה, אולם לדבריו, הוא קיבל את הטלפון הראשון ממנה כ - 15-20 דקות בטרם הגיעו הביתה. "כששאתי צלצלה פעם ראשונה, לא ידעתי איפה היא נמצאת. אחרי שאחותי צלצלה אליי לקח לי אולי 10 דקות- רבע שעה להגיע הביתה" (עמ' 144).

"ש. אתה שומע צרחות היסטוריות, אתה לא מצליח לתפוס אותה בטלפון, מה הבן אדם

עושה? נוסע קודם לראות מה קרה. הילדים יחכו עוד 3 דקות.

ת. קודם כל מגדר האחריות שלי, כמי שמסיע ילדים, אני חייב לדאוג לביטחונם ולהסיע

אותם הביתה. מדובר בילדים גדולים וקטנים, בגילאי 5-10. פיזרתי אותם, סיימתי את

העבודה, הורדתי את כולם בבית ומיד הגעתי הביתה..." (עמ' 145).

71. מפירוט השיחות היוצאות ממכשירה הסלולארי של המתלוננת (ת/11) עולה כי היא קיימה 3

שיחות ממכשירה אל בעלה, פ.מ., כדלקמן:

□ 4/4, 14:59 - שיחה באורך 4 דקות

□ 4/4, 15:16 - שיחה באורך 49 שניות

□ 4/4, 15:23 - שיחה באורך 24 שניות

72. עדת התביעה ש.כ., גיסתה של המתלוננת, אחותו של פ.מ. העידה בחקירה הראשית, שביום האירוע (4/4/2005) התקשרה אליה המתלוננת בצהריים, בערך בשעה 15:00. ש.כ. הייתה באותה שעה בעבודה. המתלוננת בכתה בטלפון ואמרה לה: "הוא אנס אותי".

לאחר מכן העידה, שהיא איננה זוכרת בדיוק כיצד התנסחה המתלוננת, אולם היא בכתה וביקשה ממנה לבוא אליה הביתה (עמ' 146). ש.כ. עזבה את מקום העבודה שלה, בגן, כעוזרת גננת, ונסעה לביתה של המתלוננת במונית (עמ' 147). מקום העבודה של ש.כ. מרוחק מביתה של המתלוננת מרחק של כ- 15-20 דקות נסיעה (עמ' 147).

לאחר רענון זיכרון על ידי התובעת, נזכרה העדה וסיפרה שכאשר הייתה בדרכה אל המתלוננת, במונית, היא (העדה) התקשרה אליה ושאלה אותה מה קרה, והמתלוננת בכתה והשתוללה ואמרה שתקפו אותה (עמ' 149-150).

מפירוט השיחות היוצאות ממכשירה הסלולארי של המתלוננת (ת/11), עולה כי המתלוננת ביצעה שיחת טלפון אחת לגיסתה, ש.כ. ביום 4/4 בשעה 14:54, שאורכה 3 דקות.

73. העדה אינה מכירה את האדם שפגע במתלוננת, ולא ידעה על מי היא מדברת, אולם היא חושבת שהמתלוננת אמרה לה שהוא חבר של פ.מ. (עמ' 147).

כשהגיעה אל המתלוננת לבית וראתה אותה, היא הייתה בהלם. הפאה של המתלוננת הייתה הפוכה, היא חבטה את הראש שלה בקיר, בכתה והרביצה לעצמה. "היא אמרה לי: אני לא שווה כלום, אני רוצה למות, אני רוצה לקפוץ מהחלון" (עמ' 148).

העדה התקשרה לפ.מ., ואמרה לו שיבוא מיד הביתה, והוא הגיע כעבור חצי שעה או שעה (היא לא ממש זוכרת) (עמ' 148-149).

הגשת התלונה במשטרה

גרסת המתלוננת

74. המתלוננת העידה שבעלה התקשר לבנו של הנאשם, מ', סיפר לו אודות המקרה, ושאל אותו מה הוא מציע לעשות. לאחר מכן, העידה למעשה עדות מפי השמועה, בתארה את דבריו של מ' לפ.מ. (שאם באמת אביו עשה את המעשים - עליהם לפנות למשטרה, עמ' 17-18). למרות שמדובר בעדות מפי השמועה באשר לתוכן הדברים שאמר מ' לבעלה, הרי שאין כך הדבר באשר לעצם יצירת הקשר עם מ', לו הייתה המתלוננת עדה. ואשר לתוכן הדברים - אישר אותם מ', בעדותו.

המתלוננת אמרה, לדבריה, לבעלה שהיא פוחדת לפנות למשטרה, ולכן הסכימו שקודם כל תתקלח ותירגע, ורק אחרי כן, ילכו להגיש תלונה. מדובר היה בשעה, שבה צריכים היו לאסוף את הילדים מהמעון, והמתלוננת ביקשה מבעלה שיבוא איתה, משום שלא רצתה ללכת לבד במצבה, וחששה שהגננות יראו אותה כך.

ש.כ., פ.מ. והמתלוננת נסעו ביחד על מנת לקחת את הילדים.

לדברי המתלוננת, בנה הגדול, שהיה אז בן כשנה וחצי, אמר לה: "אמא, מה קרה? אמא, למה את בוכה?". לדבריה, הילד שלה לא רצה להתקרב אליה תקופה ארוכה מכיוון שלא היה רגיל לראות את אמא שלו בוכה כל היום, היסטורית, עצבנית וצועקת. (עמ' 18).

לאחר שנרגעה קצת, בלילה, הלכו - לדבריה - למשטרה. בעלה פ.מ. נשאר עם הילדים בחוץ, וגיסתה ש.כ. נכנסה איתה למשטרה (עמ' 18). המתלוננת סיפרה בבית המשפט שאמרה במשטרה רק "בערך מה קרה", משום שלא הצליחה לספר הכל בשל הפאניקה (עמ' 19).

75. בחקירה הנגדית ביקש הסניגור לברר אצל המתלוננת מדוע היה צריך בעלה של המתלוננת להחליט עבודה, שצריך ללכת למשטרה ולהגיש תלונה. מדוע לא היה ברור שאחרי מקרה כזה, יש מקום לפנות למשטרה? מדוע היה צורך לעשות בירור עם מ', בנו של הנאשם ולשאול אותו מה לעשות? מדוע יש מקום להתייעץ עם רב? המתלוננת הסבירה שהם משתייכים לחוג חרדי, שבו לא ממהרים כל כך לפנות למשטרה. לכן, התייעצו קודם לכן עם רב.

כמו כן, שוחח פ.מ. עם מ' משום שהוא חבר טוב שלו, ומדובר באביו; ופ.מ. לא רצה לפגוע במ' בהתחלה (עמ' 101-102).

בהודעתה במשטרה (נ/6, מיום 4/4/2005) אמרה המתלוננת שבעלה החליט "שמה שנשאר עכשיו לעשות זה רק לגשת להגיש תלונה במשטרה, היות שהבן אדם הזה... התייחסנו אליו בכבוד והוא זלזל בנו, ככה פגע בנו...".

"אני בהתחלה היססתי, והתחלתי לחשוש מה כבר יכולים לעשות לו, אני יודעת שיעצרו אותו רק לכמה שעות ואחר כך הוא יוכל לחזור בזה בשנית, אבל בעלי החליט, שאין ברירה וחייבים להגיש תלונה כי בן אדם כזה אסור לו לעבוד בציבור בהסעות ילדים".

76. ביום המחרת נקראה המתלוננת, לדבריה, לשוב למשטרה, משום שהנאשם הכחיש את הכל. היא הלכה ומסרה עוד פרטים, אבל עדיין היה לה מאוד קשה לדבר. לקחו אותה לבית החולים "וולפסון" כדי לערוך לה בדיקות.

בבית המשפט צרחה המתלוננת, ודיברה תוך כדי בכי: "ההשפלות שאני עברתי שמה, אני לא אסלח לו על זה. לא אסלח לו על ההשפלה הזאת... דבר יותר גרוע מלידה. הצילומים, ההסתכלות..." (עמ' 20).

77. פ.מ., בעלה של המתלוננת העיד בחקירה הראשית, שקודם כל, התקשר לבנו של הנאשם, ונפגש עמו בבני ברק. אז, ספר לו פ.מ. מה קרה ("עם כל הכאב והצער, קרה כך וכך וכך, אבא שלך נגע בדבר הכי קדוש שלי, שזאת אשתי, אם ילדיי", עמ' 122). לדברי פ.מ., היה מ' ב'הלם טוטאלי', ואמר לו שאם אביו עשה כדבר הזה, הוא לא אבא שלו ומבחינתו הוא מת.

פ.מ. סיפר שהגיע הביתה מהפגישה עם מ', והחליט שהם פונים למשטרה (עמ' 122).

גרסת הנאשם

78. הנאשם העיד בחקירה הראשית כי לאחר שהוריד את המתלוננת בביתה, המשיך למסעדה. לפתע התקשר אליו בנו, מ', והגיע להיפגש עמו. מ' שאל אותו מה קרה בינו לבין המתלוננת, בטוענו כי "בלגן שלם קורה בבית של פ.מ. ...". (עמ' 187). הנאשם הסביר בבית המשפט, שהכחיש מיד בפני בנו את האירועים, ואמר לו שלא היה ביניהם כלום, משום שלא היה מסוגל להודות בפניו, שקיים מגע מיני עם אשת איש ("אני מחנך אותו כל החיים שלי שאסור לו לגעת באשת איש, אסור לו להתקרב לאשת איש. ואני נופל בדבר כזה?..."). (עמ' 187).

השלכות האירוע על המתלוננת ומשפחתה

גרסת המתלוננת

79. לדברי המתלוננת, תוך כדי תמרורים וצעקות: "אנחנו כעיקרון שומרים טהרת משפחה, אני הייתי במחזור באותו זמן, בעלי לא יכול לגעת בי, אבל אחרי מה שאני עברתי, בעלי בא לחבק

אותי, אמרתי לו: פ.מ., אני לא מרשה לך לגעת בי. אל תיגע בי. אל תנשק אותי. אל תתקרב אליי. מצידי תעשה מה שאתה רוצה, אני אין לי כבר חיים, אני אומרת לו. אין לי" (עמ' 19).

המתלוננת המשיכה וסיפרה בחקירתה הראשית בבית המשפט, שהמקרה ארע ביום שני, ומאז לא אכלה כלום, משום שנגעלה ורצתה להקיא, עד שביום שישי באותו השבוע הגיעה לבית החולים "בילינסון" **"במצב של התמוטטות"** (עמ' 19). לדבריה, קיבלה בבית החולים עירוי נוזלים, והפנו אליה עובדים סוציאליים על מנת לשוחח איתה, והיא מסרה להם שברצונה להתאבד. משם הפנו אותה להמשך טיפול בבית החולים "תל השומר", על מנת להיות בקשר עם פסיכיאטר. כשהגיעה לשם, רשמו לה כדורים להרגעה (עמ' 21).

כפי שעולה מת/1 –רשומה סיעודית מהמרכז הרפואי 'רבי' ("בילינסון"), מיום 8/4/2005 – המתלוננת הגיעה לבית החולים בשל כאבי ראש וחולשה.

העובד הסוציאלי, מר שלמה רול, ציין שנאנסה ביום ב' על ידי שכן מכר, וכתב: **"תגובה טראומטית, עצב, חוסר תאבון, חוסר חשק וראיית כל הדברים כחסרי משמעות"**. הוא הפנה אותה לתמיכה נפשית בהמשך.

ד"ר פנינה דורפמן ממרכז בריאות הנפש "גהה" כתבה שהמתלוננת **"מתארת עצב, יאוש ומחשבות חוזרות המשחזרות את הארוע שבו הותקפה..."** לסיכום התרשמה הרופאה מ: **"Acute stress reaction"** והמליצה על הפנייה דחופה של המתלוננת למרפאת בריאות הנפש בבית החולים "תל השומר".

ביום 11/4/2005 ניתן למתלוננת מרשם תרופות (2/ת), עליו חתום הפסיכיאטר ד"ר לוי שלמה, עבור 'לוריון' (Lorivan) ו'רסיטל' (Recital).

80. עוד לדברי המתלוננת בחקירה הראשית, כחודש וחצי לאחר האירוע, הלכה לקופת החולים, כיוון שחשה חולשה, סבלה מכאבי ראש וסחרחורות. היא סיפרה שהגיעה לקופת החולים והתמוטטה, כיוון שאיבדה נוזלים ובקושי תפקדה. משום כך, חיברו אותה לעירוי נוזלים.

בת/3 (הדפסת ביקורי מטופל, עליו חתומה הד"ר פרייב מקופת חולים לאומית, סניף בני ברק, מיום 17/5/05) מצוין כי כחודש לפני כן עברה המתלוננת אונס, ומאז סובלת מפחדים וסיוטים, בכי, ירידה במשקל ונדודי שינה. האבחנה של הרופאה הייתה: **"Depressive Disorder"**. היא ציינה שמדובר בחולה עם טונוס ירוד של שרירים, אשר כל הזמן בוכה. בסופו של דבר, קיבלה המתלוננת טיפול של עירוי (glucose 1000.0, פראמין 1.0) וזריקת B 12.

81. המתלוננת תיארה בחקירתה הראשית בבית המשפט את מצבה הנפשי מאז האירוע: **"יום אחד ניסיתי להתאבד בבית. לקחתי בגדים והתחלתי לחנוק את עצמי. בעלי תפס אותי בדקה התשעים... אמרתי לו אני רוצה למות, אין לי מה לעשות בחיים..."** (עמ' 22).

לטענתה, לא חזרה לעצמה מאז המקרה, וביתה נהרס ונשבר. כיום היא מעסיקה בייביסיטר לטיפול בילדים; היא נוטלת כדורים; מתפרצת על בעלה לחינם; לא מסוגלת להתקרב אליו: **"אני אומרת לו: פ.מ., איתך חיי אישות אין בכלל. לא נשיקה... אין לי שום חיים נורמאליים איתו. אני חיה איתו חיים כמו אח ואחות, לא כמו בעל ואישה."** (עמ' 22).

המתלוננת אמרה בצרחות רמות: "הילדים שלי צריכים לסבול שלא יהיה להם אמא בחיים? ... גם מאסר עולם לא מספיק לו. רק לחתוך לו ידיים ורגליים. לפושע הזה, הוא רצח אותי... עשה אותי שבר כלי, אני לא יכולה לתפקד, לא יכולה לזוז, נהרס לי הקריירה, נהרס לי החיים..." (עמ' 23).

בהודעתה במשטרה (7/4/2005, מיום 7/4/2005) אמרה המתלוננת: "אני גמורה הוא גמר אותי לחלוטין, אני לא אוכלת, כל היום אני שבורה, זה לא עובר לי מהראש כל התהליך שהיה אמרתי לו בבכי תוציא ידיים שלך, הוא עשה לי את זה בכוח, ליקק לי את החזה, את האוזניים ממש עינה אותי, זלזל בי איום ונורא, עשה אותי שבר כלי, מזל שבעלי תומך בי. המקרה הזה לא יוצא לי מהראש".

82. בחקירה נגדית ניסה הסניגור לבדוק עם המתלוננת, האם נכון הדבר שהיא ובעלה פנו לעמותת "קופת העיר" בבקשת סיוע. המתלוננת סירבה לענות ("מה זה איכפת לך?", "סליחה, מה שקורה אצלי, על החיים שלי בתוך הבית, זה לא צריך לעניין אותך. לאיזה ארגון פניתי ולאיזה ארגון לא פניתי...", עמ' 107). הסניגור הסביר לבית המשפט, ששאלותיו רלוונטיות, משום שלדעתו עושים בני הזוג שימוש בסיפור כמנוף לקבלת כספים, בזמן שהם נוסעים ברכב מסוג "וולבו" (עמ' 107).

עו"ד מנדלמן טען בפני המתלוננת בחקירה הנגדית שלדברי מ' (בנו של הנאשם), הוא הלך לפחות פעם אחת עם פ.מ. למשרדי העמותה, ופ.מ. קיבל לפחות 13,000 ₪, בעקבות האירוע (עמ' 108). המתלוננת נשאלה על ידי בית המשפט, האם היא יודעת על כך שבעלה קיבל מהעמותה כספים, וענתה: "אין לי מושג. אני יודעת שהעמותה הזאת עזרה בתקופה ארוכה מבחינה כספית.... לפני המקרה לא פניתי אליהם כי הייתי במצב טוב. אני הייתי עובדת ובעלי היה עובד והיינו חיים ממשכורת מכובדת יחסית ויכולנו לנהל בית כמו שצריך. אבל אחרי המקרה שעברתי, הפסקתי את העבודה... מאז המקרה אני מביאה בייביסיטר לבית כל יום... מהמשכורת הזאת אני משלמת עבור מנקה לבית... יש לי שני ילדים קטנים, אני לא יכולה לתפקד בבית... הגעתי למצב שלא היה לי כסף לשלם לבעל הדירה שכירות, כי זה גם שכירות, גם ועד בית, זה גם חשמל, גם טלפונים. פלאפונים הייתי משלמת 3 וחצי אלף שקל... כי הייתי מתקשרת כל הזמן למוקד הסיוע, הייתי מתקשרת לפרקליטות, הייתי מתקשרת לחמותי, הייתי מתקשרת לגיסתי, הייתי מדברת עם הרבה אנשים בשביל לנסות להרגיע את עצמי, היה לי מאוד קשה עם זה... נהייתי מוגבלת בחשבון מאז המקרה... פניתי לארגון "קופת העיר" שזה ארגון שעוזר רק לתושבי בני ברק, פניתי אליהם שעברתי טראומה ואני במצב לא טוב... והם עזרו לי..." (עמ' 108-109).

83. פ.מ., בעלה של המתלוננת, נשאל על ידי התובעת בחקירה הראשית, מה היה מצבה של המתלוננת לאחר האירוע. פ.מ. ספר שמצבה החל להתדרדר. היא התחילה לעבור טיפולים פסיכיאטריים; לא יכולה להיות בחברה לבד; לפני כן הייתה עובדת במקום ציבורי, וכיום היא חווה פחדים להיות בין אנשים, והיא מתלווה אליו לנסיעות כמעט מדי יום (עמ' 123).

עוד נשאל פ.מ. אודות המצב בבית כיום, וענה: "אנחנו לא ביחסים תקופה ארוכה עקב המקרה. יש לה המון המון התפרצויות, היא מקללת אותי לפעמים, דברים שלא היו קודם. קללות, צעקות. היא פשוט לא מתקשרת כמו קודם... זה לא קל. הנטל של הילדים עליי, אני לוקח אותם בבוקר ומחזיר אותם. דואג להם... דברים שאישה עושה אני עושה היום..." (עמ' 123). לדברי פ.מ., המצב לא משתפר עם חלוף הזמן. המתלוננת נוטלת כדורים; ממשיכה בטיפול; מצויה בקשר עם שתי עובדות סוציאליות (האחת ממרכז הסיוע והשנייה מלשכת הרווחה של בני ברק); פ.מ. מעסיק בייבי-סיטר בבית, על מנת שתהיה לו עזרה עם השמירה על הילדים, וכדי שמישהו יוציא אותם קצת מחוץ לבית, וכדי שלמתלוננת יהיו קצת שקט ומנוחה (עמ' 123).

84. ש.כ., גיסתה של המתלוננת, סיפרה בעדותה בבית המשפט שהמתלוננת נוהגת להתקשר אליה בשעות הערב, כשפ.מ. בעבודה. היא בוכה ומבקשת מש.כ. שתבוא להיות איתה ולשתות איתה קפה. "אם היא בוכה, אני הולכת. לפעמים היא רק מדברת איתי בטלפון. אנחנו לא מדברות כל יום אלא לעיתים קרובות" (עמ' 153).

85. בחקירה הנגדית ספר פ.מ. שלפני האירוע היה נהג הסעות עצמאי, אולם לאחריו, כבר לא יכול היה להמשיך כעצמאי, מפאת קוצר זמן. נטל הבית עבר אליו. כיום הוא אחראי על ניקיון שוטף של הבית ועשיית כביסה; הוא לוקח את הילדים בבוקר למעון ומקבל את פניהם בשעה 1600 כשהם חוזרים; משחק איתם עד שהבייביסיטר מגיעה; לכן גם פנה ל"עזר מציון", על מנת שיספקו להם ארוחות מסודרות, כי הוא איננו יודע לבשל; אשתו כיום מרותקת אליו. היא לא יכולה להישאר לבד בבית כי מאז המקרה יש לה פחדים איומים; הוא לוקח אותה לטיפולים ופגישות אצל פסיכיאטרים ועובדות סוציאליות, לדבריו, לפחות 10 פעמים בחודש. משום כל אלה, החל לעבוד כשכיר בשעות מסודרות (עמ' 125-128).

86. בחקירה הנגדית, העיד פ.מ. שכעצמאי, ללא ספק היה מרוויח יותר, אולם כיום, בתשובה לשאלת הסניגור, הוא משתכר שכר מינימום של קצת פחות מ-4,000 ₪ (עמ' 127). "המקרה הזה בעצם שינה לי את כל סדרי בראשית. אם אני מרותק לבית בשעות שאני צריך לעבוד, אז אני לא יכול לייצר ואוטומטית ההכנסה יורדת" (עמ' 128). "ש. אני מציע לך שבעצם המעבר שלך להיות שכיר נובע מהסתבכות כלכלית כתוצאה מכך שפיזרת שיקים ללא כיסוי.

....

ת. זה לא נכון. היתה לי עבודה טובה, היה לי הרבה עבודה ואני לא הסתבכתי כלכלית והיה לי הרבה עבודה ואני העברתי הרבה עבודה למ' ואבי... תמיד חייתי בכבוד ולא פיזרתי שיקים ללא כיסוי... גם אם חזר לי שיק אחד או שניים, זה עוד לא אומר שהסתבכתי כלכלית" (עמ' 129-130).

עדי ההגנה

87. מ' כ', בנו של הנאשם (ע"ה 3) העיד בחקירה הראשית, כי ביום האירוע בצהריים, התקשר אליו פ.מ. וביקש ממנו להיפגש עמו. לדברי מ', הגיע אליו פ.מ., והיה בלחץ נוראי. "הוא אמר לי אבא שלך הפשיט את אשתו" (עמ' 259).

מ' העיד שהיה בהלם, התקשר לאביו וביקש להיפגש עמו. הם נפגשו, ומ' שאל את הנאשם מה קרה עם אשתו של פ.מ.. הנאשם הכחיש (עמ' 259-260).

לדברי העד, אמר לפ.מ., שאביו הכחיש וטען שלא היה ביניהם כלום, אבל "אם אתם בטוחים שהיה משהו, תיגשו למשטרה..." (עמ' 260).

בלילה אמר פ.מ. לעד, שהם פנו למשטרה והגישו תלונה (עמ' 260).

העד סיפר שהרבה חודשים לא דיבר עם אביו הנאשם, כיוון שכעס עליו. "הוא תמיד אמר לי, לא נכון, אני לא עשיתי פה שום דבר בכוח..." (עמ' 260). אולם, לדברי העד, הפריע לו שאביו קיים יחסי מין עם אשתו של החבר שלו ("פה נקודת השבירה שלי", עמ' 260).

88. הסניגור הציג בפני מ' כ', בנו של הנאשם, את טענת פ.מ. בבית המשפט, כי מאז המקרה (אפריל 2005) הוא כמעט ואיננו עובד. מ' אמר שלמיטב ידיעתו, פ.מ. ממשיך לעבוד כרגיל (עמ' 263). לדבריו, הוא התעניין עם אנשים, ודיבר עם בעל הבית של פ.מ. ("אני דיברתי עם הבעל בית שלנו, ביקשתי אני לעבוד בלילה... אז הוא אמר לי אני לא צריך, יש לי את פ.מ. שעושה את זה...", עמ' 264).

בחקירה הנגדית, שאלה התובעת את העד, האם הוא יכול לדעת מהו היקף העבודה של פ.מ. כיום. העד ענה שכשהיו בקשרי ידידות, הוא ידע בדיוק מהו היקף העבודה שלו, והוא היה במשך שנים גדול משלו (עמ' 272). יחד עם זאת, היום אין ביניהם קשר, ולכן הוא לא יודע בצורה מבוססת מהו היקף העבודה של פ.מ. (למרות שהוא רואה אותו נוסע הרבה בבני ברק, ורואה אותו נוסע בלילות) (עמ' 273).

89. ע"ה 2, מר גבריאל פולד שימש כנהג הסעות עד תחילת אוגוסט 2005, ואיננו מכיר את הנאשם אלא את בנו מ' (עמ' 247-248). כמו כן מכיר את פ.מ. (עמ' 249). הוא אמנם נשאל בחקירה הראשית, מהו שכרו הממוצע של נהג הסעות, שעובד בקצב של העד ושל פ.מ. (כולל כספים שלוקחים "בשחור", ואף ניתן לו חיסיון מפני הפללה עצמית בעניין זה), וענה שהמשכורת האחרונה שלו הייתה בערך 18,000 ₪ ברוטו (עמ' 250-251) – ואולם בחקירתו הנגדית, הוא אישר לתובעת כי הוא איננו יודע בדיוק מהו היקף העבודה החודשי של פ.מ., וגם לא מהו היקף ההכנסות שלו. כאשר נקב בסכום, התייחס לעצמו בלבד (עמ' 256-257).

בחקירה החוזרת ציין שבעל הבית שלו אמר לו שפ.מ. עובד כיום גם כשכיר וגם "על אחוזים". הוא עובד "על משכורת בסיס" ומקבל בונוסים בעבור שעות העבודה שמעבר לשעות העבודה כשכיר (עמ' 258).

90. כמו כן, העיד גבריאל פולד בחקירה הראשית כי הכיר את המתלוננת, משום שנפגש מספר פעמים עם פ.מ., כאשר המתלוננת הייתה איתו. כמו כן, פעם אחת היא התקשרה אליו, וביקשה ממנו למסור לבעלה להתקשר אליה (עמ' 251). כל הזמן ראה אותם ביחד, גם בשעות העבודה (עמ' 252). יחד עם זאת, הם לא ממש ניהלו שיחה אף פעם (עמ' 255).

בחקירה הנגדית אישר לתובעת, שהוא לא ראה את המקרה או קלט אותו באחד מחושיו, אלא הוא יודע פרטים רק מדיבורים של נהגים אחרים ("שמועות, כן, שמועות נטו", עמ' 256).

התרשמותי מהעדים

91. בפרק זה אתייחס להתרשמותי מעדי התביעה וההגנה; בתחילה – ל"חיצוניים", ואחר כך למתלוננת ולנאשם: היחידים שנכחו באירוע עצמו. בהקשר זה – אתייחס גם למסקנותי מ"הביקור במקום" (מכונתו דאז של הנאשם, ששימשה "זירת האירוע").

עד התביעה פ.מ., בעלה של המתלוננת

92. התביעה מתייחסת לעדותו של פ.מ. כעדות התומכת בגרסת המתלוננת. בסיכומיה מציינת התובעת שפ.מ. תומך בגרסת המתלוננת, על כך שהנאשם הציע לקחת אותה לסלקום; וכמו כן העיד על השפעותיו של האירוע על המתלוננת ועל השפעות האירוע, על מצבם הכלכלי והתעסוקתי. לטענת התביעה, אין בעובדה שלא זכר כל מיני פרטים כדי לפגוע באמינות דבריו, אלא דווקא ההפך הוא הנכון; משום שפרטים אלו הינם שוליים לאירוע החמור, והיה זה מעורר חשד אילו היה זוכר דווקא פרטים שוליים. הוא השיב לגבי חלק מהפרטים כי אינו זוכר והסביר כי עברה תקופה ארוכה, ועל כן התמקד בעיקרי המקרה ולא בפרטים הנספחים. אומר מיד, שאין בידי העד הזה, כדי לעזור לתביעה הכללית בהוכחת אשמתו של הנאשם. הוא עשה עלי רישום גרוע; ומעבר לסתירות, שעדותו מלאה בהן, ושיכחה, שלקה בה (מעבר למצופה בשל התקופה שעברה, וגם בפרטים מהותיים) – אין הוא עד אובייקטיבי, משני טעמים: מחד, הוא משתדל לעזור לאשתו (ומכאן – לתביעה, בהוכחת אשמתו של הנאשם); גם משום הנטייה הטבעית והאנושית, להעצים ולהגזים בתיאורים; וגם משום שאינו רוצה להאמין שאשתו קיימה יחסי מין מרצון עם חברו; ומאידך – אינני משוכנע שהמידע שברשותו – מלא ושלם. על פי התרשמותי, צנזרה המתלוננת ועיצבה את המידע כפי שאפרט להלן – אפשר והמניע לקיום יחסי המין בין המתלוננת לנאשם, ובמיוחד – להגשת התלונה – נעוצים בצורך החיוני (הייתי מגדיל ומגדיר – קיומי) של המתלוננת להסביר מעשיה, גם אם אכן לא נכפו עליה, על ידי הנאשם.

93. אפתח במקבץ של סתירות; "התקפי" שכחה של העד; חוסר התאמה בין עדותו לעדות אשתו, ופירכות שמצאתי בה, וכן חוסר האובייקטיביות שלו (כרונולוגית).
□ עניין שולי לאירוע, אך משמעותי למשקל שיש לתת בעדותו של פ.מ.: העובדה שלא זכר, בעדותו בבית המשפט את העצירה בתחנת הדלק, ואת העובדה, שירד שם מרכבו.
□ למרות שגם הנאשם וגם המתלוננת העידו שהיא הייתה במצב רוח רע באותו יום, והייתה עצבנית, הרי שפ.מ. "נתקף בשכחה", כאשר נשאל על מצב רוחה של המתלוננת, או חלילה בעניין מריבה. הוא העיד שהוא זוכר שהיא הייתה במצב רוח רגיל.
□ כאשר שאל הסניגור את פ.מ. האם הוא יודע שהנאשם נכנס עם המתלוננת ל"סלקום" על מנת למסור את המכשיר לתיקון, ואמרו להם לחזור כעבור כ- 45 דקות, ענה פ.מ.: "אין לי מושג מה אמרו להם, לא הייתי שם" ... "היא לא סיפרה לי את זה" (עמ' 256).

- 139). בתגובה, ציטט הסניגור באזני פ.מ. מתוך דבריו במשטרה, שם סיפר שאמר לאשתו ולנאשם להמתין 45 דקות לתיקון, וכיוון שהיה צפוף שם, אמר לה הנאשם שיילכו לאוטו להמתין. פ.מ. ענה כך: "יכול להיות שאמרתי את זה, עברה תקופה ארוכה, אבל אני זוכר שהיא ירדה איתו לתוך סלקום" (עמ' 139).
- לשאלות שונות אודות האירוע והסיבות, בעטיין נסעה אשתו לבד עם הנאשם מ'סלקום' לחניון וכיוצ"ב – תשובות פ.מ. לסניגור בבית המשפט מובילות לאחת משתי מסקנות: או שהוא משקר, או שהיא שיקרה לו, ומסרה לו פרטים לא מדויקים, כדי לתרץ את הנסיעה ל'מימדיון' עם הנאשם; או כדי להסתיר אותה לגמרי. כך, למשל, כבר בשלב שבו הנאשם והמתלוננת יוצאים מ'סלקום' וממתנינים לתיקון המכשיר, לדברי פ.מ.: "...הבנתי ממנה שהיא ניסתה להתחמק וזה לא עלה בידה, הוא פשוט לא נתן לה ללכת" (עמ' 139). לאחר מכן, לאחר שאלות בית המשפט והבהרה, אמר פ.מ.: "אני לא זוכר בדיוק מה השלב שהיא ניסתה לברוח. אני זוכר שהיא אמרה לי שהיא ניסתה לברוח, אני לא זוכר את העיתוי שהיא ניסתה לברוח ממנו" (עמ' 140).
- צודק הסניגור בסיכומים, בציינו כי פ.מ. מגיע ל"שיאים" ומספר בבית המשפט, כי האירוע הטראומתי אירע בחניון מול 'סלקום'.
- "ש. האירוע הטראומתי קרה בחניון של האצטדיון לפי מה שהיא סיפרה לך? ת. כן, בחניון מול סלקום, מול סלקום" (עמ' 140).
- לטענת הסניגור – אם אכן סיפרה כך המתלוננת לבעלה, אזי ברור שניסתה להסתיר את עצם נסיעתה האסורה עם הנאשם לחניון ה'מימדיון', מטעמים ברורים. וגם בכך אני מסכים עימו.
- פ.מ. היתמם, בכך שחזר על כך שלא ממש התעניין בפרטי המקרה הטראומתי (!) אבל מאידך, הגדיר את אשתו כדבר היקר לו ביותר. ככלל, נראה שהוא לא ממש זוכר את האירוע הטראומתי שעבר על אשתו, מחמל נפשו. כך, בחקירתו הנגדית:
- "ש. אשתך לדברך עברה אירוע מאוד טראומתי, ואתה לא זוכר פרטים מאוד מהותיים, וזה מאוד מוזר..."
- ת. אני לא זוכר כי עברה תקופה ארוכה וחוצי מזה אני מתמקד נטו במה שקרה. את הפרטים הנספחים, איפה זה היה, בחניון, לא בחניון, זה לא מעניין אותי. אותך אולי זה כן מעניין אבל אני לא שאלתי באיזה חניון, איפה נכנסו, אם זה ממול או לא ממול. אני מתעניין בתכלס" (עמ' 140).
- אין זה הגיוני שפ.מ. לא יתעניין בדברים "מסביב" ורק ב'תכלס'. כיצד לא מעניין אותו לדעת מה פתאום אשתו הסכימה לנסוע עם הנאשם לחניון ה'מימדיון' אשר מרוחק מ'סלקום'?! והאם איננו ניהן בסקרנות טבעית וברורה מאליה, של כל בעל-אוזן, לדעת את כל שאירע לה, שלב אחר שלב?
- בבית המשפט העיד פ.מ. שמנוע רכבו של הנאשם נותר דולק בחניון ה'מימדיון', בהתאם למה ששמע מן המתלוננת. הסניגור הציג בפני העד את הודעתו במשטרה, שם העיד שהמתלוננת סיפרה לו שהנאשם דומם את המנוע, ויצא מ"הקבינה" שלו לכיוון אחור, ואמר: "אני לא מתמקד בנושא אם המנוע היה דולק או מכובה. זה לא מהדברים שמעניינים אותי, זה לא הקטע שאני צריך להתעכב עליו..." (עמ' 141).

זאת ועוד: אם קודם לכן טען שהוא לא מתעניין בפרטי האירוע שאינם מהותיים, אלא רק באירוע "תכלס", הרי שעכשיו הוא מספר פתאום פרט שממש איננו מהותי, לפיו לא דומם הנאשם את המנוע לפני האקט המיני.

□ אחת ההמצאות של פ.מ., שהמגמטיות זועקת ממנה, ושוללת את התדמית הנאיבית, שניסה להתהדר בה, מצויה בתיאור שאפילו לא הופיע בגרסת המתלוננת או אצל הנאשם. כך, כשהעיד בחקירה הנגדית, שהמתלוננת סיפרה לו שהיא יושבה בכיסא הקדמי, ולאחר מכן יצא הנאשם מהרכב, פתח את הדלת החשמלית "ופשוט הרים אותה והעביר אותה איפה שהדלת החשמלית ופשוט חסם לה את הדלת בגופו כדי שלא תצליח לצאת ונעל את הדלת החשמלית ותקף אותה" (עמ' 134).

□ ועוד: לפי עדות הנאשם, בדרך חזרה הביתה מ'סלקום', התקשר פ.מ. ושוחח עם המתלוננת, ושאל אותה על פוליסת ביטוח מסוימת (עמ' 183). גם המתלוננת אישרה שיחה זו בנ/12. אך בחקירתו בבית המשפט, הכחיש פ.מ. שיחה כלשהי עם המתלוננת, שגם המתלוננת וגם הנאשם אישרו אותה.

"ש. אבל אני שאלתי את א.מ. בחקירה הנגדית שלה והיא אישרה לי שהיא זוכרת שיחה על פוליסת הביטוח של הרכב שלכם.

ת. אני לא זוכר כזה דבר.

ש. אתה לא זוכר ששוחחת איתה בשום שלב?

ת. ממש לא" (עמ' 135).

במשטרה, אגב, מצוין בנ/12 ש"הבעל שאל את החשוד האם אשתו...עוד לידו ואז שאל אותה לגבי תעודת הביטוח של הרכב שלו וזהו..."

□ פ.מ. העיד, שלאחר שהמתלוננת נסעה עם הנאשם ל"סלקום", הוא ניסה לקרוא לנאשם מספר פעמים בקשר המירס, אולם הנאשם לא ענה לו (עמ' 121). לדבריו, כעבור כשעה או שתיים, פתאום קיבל שיחת טלפון מאשתו, והיא רק בכתה ולא דיברה.

פ.מ. שאל אותה, לדבריו, מה קרה, אולם היא לא ענתה לו, וניתקה (עמ' 121).

"התקשרתי עוד הפעם והיא אומרת: אבי, אבי. שאלתי מה קרה? קרה תאונה? מה אבי? היא ניתקה לי את הטלפון ועוד פעם התקשרתי. היא התחילה להגיד לי: אבי, אבי, וסגרה. מיד הבנתי שקרה משהו וידעתי שאני צריך למהר להגיע הביתה" (עמ' 121).

לפי גרסה זו, התקיימו שתי שיחות עם ניתוקים. בגרסת המתלוננת שיחה אחת (שהרי לדברי המתלוננת התקשרה אליו פעם אחת וניתקה, ואז חזר אליה).

בחקירתו הנגדית, טען פ.מ. שהמתלוננת התקשרה אליו ובכתה. השיחה נותקה ואז היא התקשרה שוב, אולם רק בכתה ולא דיברה (עמ' 143). להזכיר כי רק קודם לכן, אמר שהוא התקשר אליה, וכעת טוען שהיא התקשרה אליו, ושוב ניתקה.

בעניין זה אדון בהמשך גם בפרק הדן בהתרשמותי מהמתלוננת.

□□ עוד עולה מחקירתו הנגדית של פ.מ., כי הוא נסע וראה את הנאשם ברכבו, יוצא מרחוב יהודה הנשיא בבני ברק, ואז הם נופפו האחד לשני לשלום. כשפ.מ. ראה אותו, הוא שיער לעצמו שכמה רגעים קודם לכן, הוריד הנאשם את המתלוננת בבית,

כיוון שהמרחק בין רחוב יהודה הנשיא (שם ראה את הנאשם) לביתם של המתלוננת ופ.מ. איננו רב (עמ' 143). לאחר שראה את הנאשם, המשיך פ.מ. הביתה (עמ' 143).
"ש. ואתה עולה הביתה ופוגש את א.מ. בוכה והיסטרית."

ת. כן בהחלט.

ש. ממש שניות לאחר שאבי הוריד אותה.

ת. הגעתי הביתה ופגשתי אותה ואת אחותי שם.

ש. איך אחותך הספיקה להגיע? הרי מדובר ב- 30 שניות.

ת. החצר שלנו משותפת, היא גרה ממש בעורף שלי" (עמ' 143-144).

כמה כשלים עולים מגרסה זו:

ראשית: כשהגיע הביתה, כבר נודע לו מאחותו שאשתו במצוקה. הוא גם שמע מאשתו צעקות: "אבי, אבי", ובכל זאת הוא מנופף לנאשם לשלום;
שנית: אחותו העידה שעזבה את עבודתה (ולא את ביתה) ומשם הגיעה לבית המתלוננת;

שלישית: פ.מ. העיד שהגיע הביתה כעבור 20 דקות, מעת שנודע לו מה אירע. ההסבר שנתנה התביעה בסיכומיה לסיטואציה זו, איננו יכול להתגבר על הכשלים הללו.

□□ לשאלת בית המשפט, ענה פ.מ. שאיננו יודע את השעה המדויקת בה הגיעה המתלוננת הביתה, אולם לדבריו, הוא קיבל את הטלפון הראשון ממנה כ - 15-20 דקות בטרם הגיע הוא הביתה. **"כשאשתי צלצלה פעם ראשונה, לא ידעתי איפה היא נמצאת. אחרי שאחותי צלצלה אליי לקח לי אולי 10 דקות- רבע שעה להגיע הביתה" (עמ' 144).**

אם כך, אין זה ברור, כמה זמן לקח לו להגיע הביתה. 20 דקות? שעה?

גם פ.מ. מסתבך, בעניין זה, וגם שתי העדות האחרות אינן מוסרות גרסה זהה.

"ש. אתה שומע צרחות היסטוריות, אתה לא מצליח לתפוס אותה בטלפון, מה הבן אדם עושה? נוסע קודם לראות מה קרה. הילדים יחכו עוד 3 דקות."

ת. קודם כל מגדר האחריות שלי, כמי שמסיע ילדים, אני חייב לדאוג לביטחונם ולהסיע אותם הביתה. מדובר בילדים גדולים וקטנים, בגילאי 5-10. פיזרתי אותם, סיימתי את העבודה, הורדתי את כולם בבית ומיד הגעתי הביתה..." (עמ' 145).

התנהגות "אחראית" זו, כלפי הילדים המובלים על ידו – תמוהה מאד, לנוכח צעקותיה ההיסטריות של אשתו והסיפור ששמע מאחותו. דבריו אלה משליכים, גם על מהימנותו ואמינות עדותו; וגם (אם נכונים דבריו אלה) על יחסיו המתוחים עם אשתו, ואולי (השערה שלי) מרמזים על כך שהיה מורגל להתנהגות כזו של אשתו, ולא התרגש, גם הפעם.

□□ בחקירה הנגדית העיד פ.מ. שכעצמאי היה מרוויח יותר, והיום הוא משתכר שכר מינימום (פחות מ- 4000 ₪) (עמ' 127). לדבריו, המקרה שינה לו את כל סדרי בראשית, והוא מרותק לבית בשעות שהיה אמור לעבוד, ולכן ההכנסה שלו ירדה (עמ' 128).

"ש. אני מציע לך שבעצם המעבר שלך להיות שכיר נובע מהסתבכות כלכלית כתוצאה מכך שפיזרת שיקים ללא כיסוי."

....

ת. זה לא נכון. היתה לי עבודה טובה, היה לי הרבה עבודה ואני לא הסתבכתי כלכלית והיה לי הרבה עבודה ואני העברתי הרבה עבודה למ' וא'... תמיד חייתי בכבוד ולא פיזרתי שיקים ללא כיסוי... גם אם חזר לי שיק אחד או שניים, זה עוד לא אומר שהסתבכתי כלכלית". (עמ' 129-130).

ועם זאת - הוא בעצמו העיד ש"חובות יש לכל אדם... אבל תלוי איזה חובות. אתה מדבר על תסבוכת כלכלית- לא היתה לי תסבוכת כלכלית. אני מדבר על חוב פה ושם... גם אם חזר לי שיק אחד או שניים, זה עוד לא אומר שהסתבכתי כלכלית" (עמ' 130).

על כל פנים, מאותו שכר זעום כשכיר, מצליח פ.מ. (אמנם עם מענק חד פעמי מעמותת "קופת העיר") להעסיק גם בייבי-סיטר וגם עוזרת, המנקה את הבית; אך לא אלה ולא אשתו-המתלוננת- מסוגלות לבשל עבורו, ועל כן הוא נזקק לקבל ארוחותיו מעמותת "עזר מציון".

צודק הסניגור גם בטענתו כי שקריו של פ.מ. עלו וצפו בעדותה של ש.כ., אחותו. מהעדות שלה מסתבר, שהוא עובד בערבים ובלילות, בעוד הוא ניסה להציג מצג לפיו המתלוננת לא יכולה להישאר לבד בבית, ולכן הוא נשאר איתה.

□□ פ.מ. ניסה להציג את המתלוננת כמי שמתלווה אליו לנסיעות עקב הפחדים התוקפים אותה, ורק מאז המקרה, ולדבריו "היא לא היתה נוסעת איתי להסעות לפני כן, בכלל לא...". (עמ' 125). יחד עם זאת, מן העדויות עולה שגם קודם היא התלווה אליו. למשל ביום האירוע, היא נסעה איתו ועם הנאשם לקנות חלק לרכב, למרות שהייתה חולה. גם המתלוננת עצמה אמרה דברים אחרים בבית המשפט: "ש. אני מבין שכבר אז היית מתלווה לפ.מ. לנסיעות והיית נצמדת אליו, כי זה לא ממש מעניין אישה לראות איך מתקנים צינור של רכב, נכון?..."

ת. לא, בעלי רצה, כאילו בעלי אמר לי שאני אבוא איתם כי הם נוסעים.

ש. אבל כבר אז היית מרבה להתלוות לפ.מ. לנסיעות, נכון?

ת. הייתי, מה זה קשור?" (עמ' 41).

גם עד ההגנה גבריאל פולד העיד שמאז שהוא זוכר אותו, הם כל הזמן ביחד.

□□ אין לי צורך להתייחס לשאלה (שלא הוכחה) אם נוסעים בני הזוג במכונית מסוג 'וולבו', או לטענת הסניגור, כי מטרת המתלוננת ובעלה לזכות בפיצויים. די אם אומר, שהנושא האחרון, חשף (כמו כל עדותו של פ.מ.) את חוסר אמינותו של בעל המתלוננת; את מגמת בני הזוג להגזים ולהעצים את תוצאות האירוע; את הפרובלמטיקה הנחשפת גם בעדותו, על התנהגותה ותפקודה של המתלוננת, כאישה וכאם, גם קודם לאירוע, ואפשר ויש בהם הסבר לתמיהות הרבות, המתעוררות בתיק זה.

94. על כל פנים, אסכם פרק זה, בקביעה כי פ.מ. לא הצליח לשכנעני בכנות דבריו ובתדמית ה"נאיבית", שביקש לסגל לעצמו. התרשמתי מאדם, שאיננו מתוחכם; אך בהחלט מתחכם, ללא הצלחה, ומסתבך; גם בשל תוכן עדותו, וגם מהתרשמות בלתי אמצעית ממנו, על דוכן העדים. ודאי שאין בדבריו כדי לשמש חיזוק לראיות התביעה, בנושא מצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע.

עדת התביעה ש.כ., גיסתה של המתלוננת

95. לא הייתה לי כל סיבה, שיש לה ביסוס בראיות, שלא להאמין לאחותו של פ.מ. (גיסתה של המתלוננת). גם אם הגזימה מעט בתיאוריה את ההיסטוריה שאחזה במתלוננת – הרי שדווקא חלק זה בהתנהגותה של האחרונה, איננו דורש חיזוק.

התנהגותה ההיסטרית של המתלוננת, נראית לי צפויה ותואמת את התרשמותי ממנה (כפי שיובהר, עוד מעט קט).

עם זאת – חידדה הגיסה (לה האמנתי), את הסתירות והתמיהות בנוגע ללוחות הזמנים ולעדויות של פ.מ.. הייתה זו עדת תביעה, שהועילה יותר להגנה.

עד ההגנה גבריאל פולד

96. היה זה עד שנראה ונשמע נטול פניות ואובייקטיבי. עדותו לא הייתה חשובה לגופו של אירוע, אלא איששה את התרשמותי מהמתלוננת והתנהגותה (למשל באשר להצטרפות לנסיעות בעלה גם לפני האירוע) וכמה נקודות נוספות, פריפריאליות.

עד ההגנה מני כהן, בנו של הנאשם

97. מני הוא אמנם בנו של הנאשם, אולם תיוג זה עלול להטעות. מדובר במי שהמליץ לחברו, פ.מ., להתלונן על א'ו במשטרה, וניתק קשר עם האב, מתוך אכזבה מהתנהגותו של זה, לאור החינוך שקיבל בבית, והתיעוב שחש, כלפי המעשים שאביו לא הודה בביצועם (גם לפי גרסתו בפנינו, כי מדובר ביחסי מין מרצון). ודוק: מני לא הביע כל עמדה או ידיעה לגבי מה שאירע בין הנאשם והמתלוננת. הוא רק אמר שאם אכן אביו תקף אותה, יש להגיש תלונה למשטרה.

ומדובר – יש לזכור, ביחסים בין אב לבן, שהיו גם במישור המקצועי קרובים מאד (כשמני מממן לאביו רכישת רכב הסעות, ומסדר לו עבודה).

יחד עם זאת, ואחרי הכל, מדובר בבנו של הנאשם, הגם שנתתי בו אימון. ייתכן והוא חש צורך להגן על אביו במובנים מסוימים; על כך ראוי להוסיף, כי אין בעדותו "בשר" רב כל כך לשם ההגנה על הנאשם. משמע: לא על עדותו של מני יקום או יפול דבר.

המתלוננת

98. אין לזלזל בהתרשמות מעדים פריפריאליים; אולם מובן מאליו שההתרשמות מן המתלוננת והנאשם – היחידים שהיו במקום בעת האירוע – עומדת בבסיס הקביעות העובדתיות, שיקבעו את גורל התיק.

אתחיל במתלוננת; וקודם שאתייחס לאמירות שיש לתת בהן אימון, או שיש בהן סתירות ופרכות – אעדיף להתייחס לכמה עניינים "חיצוניים", שהצדדים רואים בהם חילוקים – כל אחד לגרסתו.

אישה חרדית -

99. גם אם נאמרו הדברים במפורש, וגם אם במשתמע – חזרה ועלתה, במהלך הדיון ובסיכומים, העובדה שהמתלוננת משתייכת למגזר הדתי; חובשת פאה ומתגוררת בבני ברק. המתלוננת עצמה, הדגישה זאת – שוב ושוב – כדי להיראות צדקנית וחסודה, שנקלעה לסיטואציה בלתי אפשרית, מבחינתה.

הסניגור – מצידו – תקף את התדמית הזו, בהתייחס למתלוננת שבפנינו, בעדויות חיצוניות (שאינן כרוכות בהתרשמותי שלי מהתנהגותה). עם זאת – לא שאל אותה, ולא הוברר לנו אם נולדה למשפחה חרדית, או שחזרה בתשובה; ומניין שפת הרחוב שבפיה.

100. **מני כהן**, שכבר קבעתי שדבריו מהימנים עלי, נשאל על ידי הסניגור על אופייה של המתלוננת, ובחר להתחיל – כשהדברים קולחים מפיו בשטף; לא כדקלום, וכמה שנשמע כספונטני: **"אני בא מהציבור הדתי. אני גר בקרית הרצוג. אמא שלי אישה דתית. לדוגמא אשתי גם כן חובשת כיסוי ראש. חוזרת בתשובה. לא נתקלתי בנשים במיוחד נשואות והדגש על נשואות, שעושות עיניים לגברים ולא רק לי, אם זה היה רק לי זה היה מחמיא לי. אז זה לא היה רק לי"** (כאן הופסק, כיוון שגלש לעדויות שמועה, מפי נהגים אחרים, ש.ט.).

ומכאן – שטף בדבריו ולא הופסק, גם כשגלש לעדויות שמיעה (וכידוע – מותר להתנות על דיני הראיות, ודברים שאין מתנגדים להם, מהווים ראיה. ש.ט.).

"העד. ... אז אישה נורא פרובוקטיבית, אישה שנורא עושה עיניים לאנשים, אישה שיושבת אצלי באוטו עם רגליים למעלה וסליחה על הביטוי והתחתונים שלה בחוץ, כאישה נשואה זה ממש לא משהו שבשגרה. בזמנו פ.מ. ביקש ממני לסדר לה עבודה אצל אשתי. אני מאוד רציתי לעזור,

כ.ה. שפירא. מה אשתך עושה?

העד. אשתי קלדנית בברקול... אז ממש התווכחתי עם אשתי שתסדר לה עבודה, עד שהיא הסכימה לסדר לה ראיון. התקשרה אלי אחרי שעה וממש הפכה לי את הבית. כאילו, אמרתי לה, מה, מה,

כ.ה. שפירא. מי התקשר אליך אחרי שעה?

העד. אשתי. היא אומרת לי, אמרת לי אישה דתית, אישה דתית לא מגיעה למקום עבודה דתי עם כיסוי ראש שמגיע עד לפה וכל השיער שלה בחוץ. החולצה שלה כולה פתוחה

והחזירה שלה בחוץ, זה לא מתאים לאישה דתית. רוצים לפטר אותי, מה אני עושה? ... אמרו לה אלה האנשים שאת מביאה לנו לעבודה? עדיף שתלכי כי זה מקום ממש חרדי כאילו...

מובן שלא אתייחס לתיאורי הנאשם, בנוגע להתנהגותה; שהרי מהימנותו עודנה במחלוקת.

101. סימן נוסף, להתנהגות, שאיננה מתיישבת עם חרדיות וצדקנות (או, לפחות, כך- בעיני הצופה ההדיוט מן הצד), נמצא בקטע אחד (מיני רבים), מתוך חקירתה הנגדית של המתלוננת. הסניגור שאל את המתלוננת, אם זה נכון, שבזמן שפ.מ. ירד מהרכב, והיא נשארה לבדה עם הנאשם, היא לקחה ממנו את מספר הטלפון שלו.
"ת. אני לקחתי מא' את מספר הטלפון?"
ש. כן.

ת. א' הציע לי, א' אמר לי: א.מ. קחי את מספר הטלפון שלי, אם תרצי לדבר איתי או לבוא אלי הביתה או שאני אבוא אליך... אמרתי לו: לא. ככה אמרתי לו, אני לא רוצה אף אחד. אז בשביל הכבוד שלו... כאילו על הטלפון תקתקתי כזה ואפילו לא הכנסתי את זה ל"שמור"... עשיתי כאילו...
 (עמ' 44-45).

זאת וגם זאת: על המותר והאסור לאישה נשואה, מהמגזר החרדי – הייתה התביעה צריכה להביא חוות דעת של מומחה.
 אין מדובר ב"ידיעה שיפוטית", גם אם מי מחברי ההרכב בקיא במצוות של "עשה ואל תעשה" (השונים, עד כמה שידיעתי מגעת, ממקום למקום; מ"חצר לחצר"; ממגזר בדרגה אחת למגזר בדרגה אחרת של הקפדה, וכו').
 משלא עשתה כן – אין התובעת רשאית לעשות שימוש באמירות כאלה ואחרות, בנוגע להשתייכות המתלוננת למגזר החרדי, כדי למצוא בעובדה זו חיזוק לעדותה של זו.

לי -אישית- מוזרה העובדה שאישה, המגדירה עצמה חרדית, מצטרפת לגבר שאיננו בעלה במכונית; נכנסת אתו למרכז שירות סלולארי מסכימה להמתין עמו במכונית; נוסעת עמו למקום מבודד בחניון אחר, ללא מחאה; יוצאת מהמכונית לבקשתו, ועוברת לחלקה האחורי – עובדות שאין עליהן מחלוקת (ואתייחס אליהן, בהמשך, בהקשר אחר).

102. זאת ואף זאת: למרבה הצער, אנו – עצמנו – דנים במקרים רבים של עבירות מין, המבוצעות במגזר החרדי (לעיתים – אפילו בקרבת בתי כנסת ובתוך מקוואות; לעיתים במקומות ציבוריים ולעיתים בבתיים).

כך למשל, לא מזמן, גזרנו עונשו של אברהם פקטה, מדריך תהילים בבית מדרש, ל- 25 שנות מאסר בגין עבירות מין רבות שביצע בתלמידיו הקטינים (תפ"ח ת"א 6). כך גם, לדוגמא, היו מקרה "אנס הכלות" בבני ברק (תפ"ח ת"א 01), או מקרה נוסף של עבירות מין במסגרת תלמוד תורה (תפ"ח י-ם 806/05) וכיוצ"ב.

ד"ר אביעד הכהן, דיקאן מכללת "שערי משפט", טען בכנס "קולך" (פורום נשים דתיות, בחסות אוניברסיטת "בר-אילן", שנערך ביום 10/7/2007), כפי שפורסם בעיתונות, כי 95%

מעבירות המין בירושלים, מבוצעות ע"י דתיים או חרדים (אף כי משרד המשפטים סרב לאשר את הנתון הסטטיסטי).

דוגמא נוספת –מני רבות- למקרה של נערה דתיה, שבדרכה לאולפנה, ניגש אליה בחור מוסלמי ממוצא בדואי, פתח עמה בשיחה והציע לקחתה למקום לימודיה. ככל הנראה נפלה בקסמיו משום שאת המשך שיחתם ניהלו במקום חשוך בתחנה, כנראה כאשר היא ישובה על ברכיו. הוא שכנע אותה ללכת עימו לבית הוריו, והיא שוכנעה והם הלכו בדרך עפר.

כב' השופט לזין אמר מפורשות שהמתלוננת היא נערה דתיה, ולכן "מוזר הוא בעיני כיצד נערה כזו שאך עתה הכירה בחור זר, נמצאת כעבור דקות מעטות ישובה על ברכיו, מתחבבת עמו בפניה חשיכה ונעתרת לבקשתו להילוות אליו "על מנת להכיר את הוריו"... כל זאת בזמן שלדבריה, חושדת היא בו שמוצאו ערבי... תמוהה גם העובדה כי עם כניסתם לחדר, פנתה המתלוננת והתיישבה דווקא על המיטה הזוגית, כל זאת בזמן שבדירה היתה מצויה גם ספת ישיבה...". למעשה היה ברור שכך היא התנהגה, אף שהייתה דתיה, והשופט לזין אמר, שאמנם ייתכן שהיה עליה להתנהג אחרת, ואין לשפוט מתלוננת לפי התנהגות מוזרה או אווילית; אולם הוא נפנה לבדוק אם הוכח שהנאשמים ידעו שהיא לא מעוניינת במגע המיני עמם, וכמו כן ציין, שהתנהגותה של המתלוננת עשויה לסייע בהכרעה בשאלה האם הסכימה לבעילה; או לחילופין, במידה ולא הסכימה לבעילה, האם העמידה את הנאשמים על חוסר הסכמתה.

בסופו של דבר הגיע בית המשפט למסקנה, שכיוון שחששה המתלוננת כי נכנסה להריון, "החליטה לספר על שארע לה אך נראה שכתלמידת מוסד דתי, רצתה להסתיר את קלונה מכך שקיימה יחסים מרצונה עם גאסם ולכן הציגה את כל הארוע כאונס כפול. גירסה זו, יש בה גם להסביר סתירות רבות בדיווחיה של המתלוננת לחברותיה וידידיה על שארע...".

הנאשם הזה זוכה מעבירת אינוס (אף כי הורשע בסיוע לאינוס ע"י חברו היהודי, שעמו לא הייתה המתלוננת מעוניינת לקיים יחסי מין, הגם שהמתינה לידידה הבדואי בביתו, כדי שיביא סמים).

עד כאן, בעניין "החיזוק" הנטען ע"י התביעה, בנושא זה.

היסטורית – האם כתוצאה מהאירוע?

103. בסיכומיה, ביקשה התביעה לתת אמון מלא בעדותה של המתלוננת, ולדעתה ניכר מאופן עדותה, מטון דיבורה ומשפת הגוף שלה כי עדותה כנה. סערת הרגשות בה הייתה נתונה המתלוננת בעת עדותה הייתה ניכרת ובולטת, ותאמה את תוכן דבריה בעדותה, לדעת התובעת. המתלוננת העידה בשטף, הרבתה לבכות, לצעוק, להטיח אמירות קשות בנאשם. המתלוננת גם הפגינה בעת עדותה סערת רגשות חזקה מאוד, בכתה והתפרצה לאורך כל החקירה הראשית, וזאת כאשר עברה כבר מעל לשנה ממועד האירוע. התנהגותה זו מצביעה –לדברי התביעה- על הטראומה הקשה שעברה וטרם התאוששה ממנה, כאשר גם בעימות במשטרה אפשר לראות את התנהגותה הנסערת ומצבה הרגשי הסוער.

אכן, גם אני התרשמתי שהמתלוננת נסערת. הייתי מעז לומר: היסטורית (לא כמינוח רפואי, חלילה, אלא במובן המושאל: "עצבנית במידה מופרזת"; "התפרצות רגשית ללא מעצור"; "רגישות יתר ודאגה מופרזת" – ר. אלקלעי, לקסיקון לועזי-עברי חדש, הוצאת מורן – 1995).

104. כדי לקשור בין מצבה הנפשי של המתלוננת, לבין האירוע נשוא כתב האישום, מיום 4/4/2005 – לבין מצבה הנפשי הרעוע של המתלוננת, שנגרם כתוצאה ישירה ממנו – הגישה התובעת הנכבדה רשימה סיעודית מהמרכז הרפואי רבין ("בילינסון") מיום 8/4/2005, לשם הגיעה "בשל כאבי ראש וחולשה".

העובד הסוציאלי, מר שלמה רול, ציין שנאנסה ביום ב' על ידי שכן מכר, וכתב: "תגובה טראומטית, עצב, חוסר תאבון, חוסר חשק וראיית כל הדברים כחסרי משמעות". הוא הפנה אותה לתמיכה נפשית בהמשך.

ד"ר פנינה דורפמן ממרכז בריאות הנפש "גהה" כתבה שהמתלוננת "מתארת עצב, יאוש ומחשבות חוזרות המשתזרות את הארוע שבו הותקפה..." לסיכום התרשמה הרופאה מ: "Acute stress reaction" והמליצה על הפנייה דחופה של המתלוננת למרפאת בריאות הנפש בבית החולים "תל השומר".

התובעת מבקשת להסתמך על דו"ח הבדיקה הזה לחיזוק מצבה הנפשי של המתלוננת. לעניין זה התייחס הסניגור בסיכומים, בהפנותו לת/א1, מכתב הבהרה אשר כתבה ד"ר דורפמן: "בתשובה לשאלה שהופנתה אלי, האם האבחנה של ACUTE STRESS REACTION יכולה להתיישב על ידי מצב דחק שמקורו לאו דווקא בתלונת המתלוננת אלא במצב דחק אחר, הריני להשיב כי אינני זוכרת את המתלוננת ובדיקתה הספציפית היות ואיננה מטופלת שלי, אך מתוך עיון במסמך שערכתי אני משיבה כי תמיד יתכנו גורמי דחק נוספים, אולם בסבירות נמוכה".

הסניגור טען בסיכומיו שכשבסבירות עסקין – אין מקומן במשפט הפלילי. כמו כן ציין הסניגור, שד"ר דורפמן המליצה למתלוננת לפנות בדחיפות למרפאת בני ברק בבית חולים שיבא תל השומר, ולכן היה מצפה שיוצגו ראיות בפני בית המשפט בעניין זה. מה שהוגש, בנוסף, בהקשר זה, הוא המסמך ת/א2 מיום 11/4/2005, לפיו ניתן למתלוננת ע"י הפסיכיאטר ד"ר לוי שלמה, מרשם לתרופות: 'לוריון' (Lorivan) ו'רסיטל' (Recital). ועל כך, מעיר הסניגור בסיכומיו, כי היה מצפה להגשת ראיות בדבר המשך הטיפול המומלץ; נטילת התרופות שנרשמו; רישומים על פגישות טיפוליות וכו'. אך לא הוגשו כאלה. במקום אחר – רמז הסניגור לכוונת המתלוננת ובעלה להשיג רווח כספי מהתלונה, ואכן – מסמכים כאלה, יכולים לשמש בתביעה כזו. אולם כיוון שאיננו עוסקים כאן בספקולציות, או בתביעה אזרחית – אתיחס לאלה, כפי שאני רואה אותם, בהתייחס לאישום הפלילי שבפני.

105. ועדיין בעניין הקשר הסיבתי, בין התנהגותה; יכולותיה כאם לילדים וכרעיה; ומצבה הנפשי – לבין האירוע, נשוא כתב האישום שלפנינו (שמקורם – לטענת התביעה – בהתרחשותו). כך מספר מני כהן (שלאמינותו כבר התייחסתי), בתשובה לשאלת הסניגור, שלא הייתה מנחה או מדריכה:

"ש: ... אתה יודע באיזה עבודות א' עבדה בזמן שהיית בקשר עם בני הזוג?

ת: א' מעולם לא עבדה. לא רק שהיא לא עבדה, גם פניי היה דואג לכל צרכי הבית. היא אף פעם לא עשתה כלום. הוא היה, היה יושב איתי באוטו, ממש צרחות, היא היתה צורחת עליו שיוציא את הילדים מהגן, ומלא פעמים נסיעות כאילו לא היה יכול לבצע, הוא היה אומר לה, תשמעי, תסעי את עם הילדים, את לא עובדת. אם את לא איתי, אז את בבית, אז לפחות תוציאי את הילדים, זה היה ממש, מראייה שלי אני, אני אישית לא הייתי יכול לסבול דבר כזה, אבל זה החשבוניות שלו איתה, כי היא אף פעם לא עבדה ולא, ממה שאני היכרתי אותם, אז, עבודה לא היה בחשבון, וגם כשניסו לה התוצאות מבחינתי היו הרסניות" (ע' 265 לפרוטוקול).

ועוד, מספר מני כהן, בנוגע לאישיותה והתנהגותה של המתלוננת; הפעם – לאחר האירוע. לדברי העד, נמשך הקשר בינו לבין בעלה של המתלוננת, פ.מ. (עובדה שכבר הוזכרה על ידי – ש.ט.), ובאחד הימים אמר לו האחרון, כי הוא צריך להעביר חלק מסוים, מכפר ערבי בשטחים. מני אמר לו, שאיננו מוכן שאשתו של פ.מ. (המתלוננת) תבוא איתם כי "אשתו כל הזמן פשוט כל הזמן היתה איתנו" (עמ' 261), "והיא פשוט השתוללה עלי, הרסת לי את החיים. אתה ואבא שלך הרסתם לי את החיים. אמרתי לה אני לא עשיתי לך שום דבר... יש לי בעיה שלפעמים אני לא סותם את הפה. אז אמרתי לה למיטב הבנתי, סך הכל את נהנית מזה, כמו שאני מתרשם ממך ומכיר אותך, ההנאה שלך היתה פה יותר מאשר ההנאה של אבא שלי..." (עמ' 262). מאותו רגע, הכל "ממש התפוצץ" (עמ' 262). יחד עם זאת, אחרי שפ.מ. הוריד את מני בבית, הם עוד המשיכו להיות בקשר, בלי ידיעתה של המתלוננת. באחד הימים, היא שמעה שהם משוחחים בטלפון, ו"מאז התקשר אלי הבעל בית שלו, אתה מחריב להם את הבית, היא הופכת לו את הבית, היא זורקת אותו, הילדים וזה. אמרתי, פה אני פורש" (עמ' 262). בנוסף, עלה מחקירתו הנגדית של הסניגור את המתלוננת בבית המשפט, כי היא איננה מדברת עם הוריה וגם לא עם שמונת אחיה ואחיותיה. לדעת הסניגור הדבר מעיד על אישיותה הפרובלמטית והמניפולטיבית; ואני מסכים עימו.

אסרטיבית ותוקפנית

106. במהלך עדותה (הארוכה) בפנינו, דיברה המתלוננת אל הסניגור בביטחון רב; אפילו בשחצנות ובלגלוג; ולעיתים קרובות צעקה עליו ונזפה בו. צודק הסניגור הנכבד, כשהוא טוען בסיכומיו, כי השינויים במצב רוחה ובהתנהגותה של המתלוננת, בעת עדותה בבית המשפט, אינם ניתנים להסבר הגיוני. מחד – עדות ראשית, לכאורה דרמטית; ומאידך – התנהגות בלתי ברורה בחקירתה הנגדית, שלכאורה אמורה להוציא אותה משלוותה, לבטח יותר מהחקירה הראשית. אולם בשיא החקירה הנגדית, אפילו החלה המתלוננת לצחקק ואני הערתי לה על כך.

ואם תאמר: מדובר בסיטואציה מיוחדת וראשונית, של עדות בבית המשפט; זמן רב לאחר שהתפוגגה הטראומה מהאירוע – הרי שצפייה בקלטת העימות, שנערך סמוך למקרה, נשוא כתב האישום, מציירת תמונה דומה: במהלך העימות, שבו נראה הנאשם אזוק בידיו, יושבת המתלוננת קרוב אליו; בוכה, צורחת וצועקת עליו. היא מדברת כלפיו בתקיפות רבה ובביטחון, איננה נראית חוששת כלל, אלא מאוד אסרטיבית ונחושה. כל הזמן נוזפת בו ("א", אל תשקר"), וחוזרת על כך פעמים רבות מאוד, לאורך כל מהלך העימות. במשך דקות ארוכות מהעימות נדם פס הקול, ולא ניתן לשמוע את הנאמר – לא בקלטת הוידאו ולא בקלטת האודיו. אולם, ניתן עדיין להבחין בתנועותיה של המתלוננת, ובכך שהיא צועקת וצורחת, מתרגשת, ומניפה ידיה לעברו של הנאשם. התנהגות זו תואמת (ומחזקת) את ההתרשמות מאופיה הבעייתי של המתלוננת, כפי שתוארה לעיל. אך יש בה גם כדי לתהות על התנהגותה הכנועה, חסרת האונים והצייתנית (שלא לדבר – התמימה), כפי הנטען והמתואר ע"י המתלוננת, בהתייחס למהלך העיניים שסופם בקיום יחסי מין עם הנאשם.

חוות הדעת של פרופ' היס

107. התביעה מתבססת על ת/4 (חוות דעת מומחה של פרופ' היס, מיום 13/4/2005) כחיזוק למהימנות המתלוננת וגרסתה. ואמנם סיכום חוות דעתו של פרופ' היס היה כי "מימצאי הבדיקה מתיישבים עם עיקרי התלונה".

יחד עם זאת, יש לשים אל לב כי ממצאי הבדיקה, אשר מתיישבים עם עיקרי התלונה, מתיישבים גם עם עיקרי גרסת הנאשם, שהרי הוא לא טען שלא היו דברים מעולם, אלא שהמעשים נעשו בהסכמה.

ואכן, במענה לשאלות הסניגור, כתב פרופ' היס (ת/4 א') ש"הפצע בפי הטבעת יכול היה להיגרם מהכנסה של אצבע לתוך פי הטבעת גם בהסכמתה של המתלוננת, אם כי כאשר קיימת הסכמה... הסיכון לפציעה של פי הטבעת קטן יותר מאשר בזמן התנגדות...". התביעה טוענת בעיקר, כי פרופ' היס קבע שהסיכון לפציעה בפי הטבעת, קטן יותר אם הדברים נעשו בהסכמה, מאשר בזמן התנגדות.

על כך ענה הסניגור בסיכומים, שאין מקום לסבירויות במשפט פלילי, אלא רק במשפט אזרחי; וברי כי לא ניתן לשלול שההחזרה הייתה בהסכמת המתלוננת.

גם הפעם אני מוצא עצמי מסכים עמו, ומעדיף טיעוניו בעניין זה. לטעמי, אין בתשובת פרופ' היס אפילו חיזוק קל שבקלים לגירסת המתלוננת. הגרסה כולה ואפילו טענתה כי התנגדה – פיזית – להחדרת האצבע ע"י הנאשם.

סתירות, פירוט, תמיהות והגזמות

108. ורק עתה אני מגיע לעיקר: בחינת מהימנות המתלוננת, על פי דברים שאמרה (בנבדל מהתנהגות; עדויות של אחרים; מצב נפשי וכיו"ב). נראה לי נכון, להתייחס לאלה, על פי סדרם הכרונולוגי של האירועים, ביום הרלוונטי לענייננו, מעת היציאה לדרך ועד החזרה הביתה.

109. בהודעות של המתלוננת במשטרה, אין זכר לשיחה בינה לבין הנאשם בתחנת הדלק, בדרכם לרכישת החלק המקולקל ברכבו של בעלה.
- בעימות העלה הנאשם את הנושא, והמתלוננת אישרה שלקחה את מספר הטלפון שלו, אולם לא לצרכי פגישה אלא כדי לדבר על מצבה.
 - אח"כ היא אומרת שהיא לא יודעת...
 - בבית המשפט אמרה שלקחה את המספר שלו בשביל הכבוד שלו, ולא בשביל משהו מיוחד.
- ואח"כ הסבירה שעשתה את עצמה מתקתקת את המספר שלו אבל לא שמרה אותו.

110. כך בעימות:
הנאשם: "את זוכרת שלקחת את מספר הטלפון שלי כדי להתקשר אלי, שנוכל לקבוע פגישה?"
- המתלוננת: "כן. לא לקבוע פגישה, הבאת לי את הטלפון שאם אני רוצה לדבר איתך על הנושא אז אני יכולה לדבר איתך. רצית לדבר איתי ולהוציא ממני למה אני עצבנית ולמה אני שבורה."

בחקירה הנגדית בבית המשפט, הפנה הסניגור את המתלוננת לעימות, שבו אמרה המתלוננת **שהייתה שבורה**, וביקש לברר עמה מדוע. הוא הציג בפניה את עמדתו של הנאשם, שלאורך כל הדרך, רבו המתלוננת ובעלה. המתלוננת ענתה, שהייתה עצבנית "כי כל אחד יש לו את החבילה שלו בבית". אחר כך אמרה שהייתה עצבנית מפני שהייתה ב"מחזור". הסניגור המשיך וחקר בנושא זה, והמתלוננת אמרה שהיא איננה זוכרת בדיוק את הסיבה להיותה עצבנית, אולם היא לא זוכרת גם שרבה עם פ.מ.. "אני בחיים לא אריב עם פ.מ. לפני אנשים" (עמ' 43). הסניגור לא הרפה, משום שבתחילה, כאשר אמר לה, שהנאשם סיפר לו שכל הדרך היא רבה עם בעלה, ענתה המתלוננת: "כן. מה זאת אומרת רבתי איתו?" (עמ' 43). לכן, הוא ביקש לדעת מדוע ענתה באינסטינקט, קודם כל "כן", והצביע על כך שלדעתו, כשהיא אמרה לנאשם שהיא "שבורה", לא הייתה הכוונה ל"עצבנית" (משום ש"שבורה" ו"עצבנית" אינם היינו הך). המתלוננת ענתה: "יש לי גם את החיים שלי בתוך הבית, אז מה? יש לי את הלחצים של החובות שלי, את הלחצים עם הילדים... עכשיו אני נזכרת שבאותו יום הייתי צריכה לארגן לבעל הבית כסף לשכירות אז הייתי בלחץ מזה, אז מה?" (עמ' 44).

הבאתי כאן, קטע זה מהחקירה הנגדית (שעוד אשוב אליו) כדי להראות כיצד "שולפת" המתלוננת תשובות ספונטניות, אולם כאלה הנראות סותרות; מתחמקות; מתחכמות; ומשדרות חוסר אמינות בולט.

111. אופי זה של תשובות, מאפיין גם את גירסתה, בנושא הבא – כרונולוגית – הנסיעה לחנות "סלקום".

בחקירה הנגדית סיפרה המתלוננת שפ.מ. אמר לה שעליו לנסוע לעבודה, ולכן אמר לה לנסוע באוטובוס לסלקום על מנת למסור את המכשיר לתיקון, ואז הציע הנאשם: **"בשביל מה שהיא תלך באוטובוס, אני הולך לאזור אז אני אקפיץ אותה"** (עמ' 45-46).

הסניגור ביקש מהמתלוננת להסביר מדוע נושא האוטובוס לא עלה באף אחת מהעדויות המפורטות שמסרה במשטרה, והיא הסבירה שהייתה נסערת אחרי המקרה והייתה בטראומה. **"כל יום אמרתי להם עוד משהו ועוד משהו, הייתי מבולבלת... היה לי קשה להוציא מה שאני חוויתי..."** (עמ' 46). הסניגור הפנה את המתלוננת לכך שמסרה עדויות מאוד מאוד מפורטות, למרות הטראומה שלה, ובאף אחת מהן – אין איזכור לכך; אולם למתלוננת לא היה הסבר לשאלה.

ועוד: בעניין הנסיעה באוטובוס – בבית המשפט שמענו לראשונה כי המתלוננת הציעה בעצמה להגיע לסלקום באוטובוס. באף אחת מההודעות במשטרה, או בעימות לא הזכירה המתלוננת את רצונה להגיע בתחבורה ציבורית.

כששאל אותה הסניגור אודות נקודה זו בחקירה הנגדית שלה, לא היה לה הסבר. עוד בעניין זה: מהחקירה הראשית של המתלוננת עולה שהיא לא הייתה נוכחת בשיחה בין הנאשם לפ.מ., בה סוכם כי הנאשם ייקח אותה לסלקום. **"אז אמרתי לו: אני עולה שנייה הביתה להביא את התיק, ובסדר, אני אסע באוטובוס. אז כשירדתי כנראה א' אמר לפ.מ.: בשביל מה שהיא תיסע באוטובוס? אני מגיע לאזור, אני אקפיץ אותה..."** (עמ' 11).

בחקירתה הנגדית משנה את גרסתה, ונזכרת שכן נכחה בשיחה בה הציע הנאשם לפ.מ. שיקפיץ אותה לסלקום.

"פ.מ. אמר לי: א.מ., אני צריך ללכת לעבודה, אז תיסעי באוטובוס. אז אמרתי לו בסדר. ואז א' הציע לפ.מ.: בשביל מה שהיא תלך באוטובוס, אני הולך לאזור אז אני אקפיץ אותה. פ.מ. ראה שהוא מדבר בקטע של טוב לב, אז פ.מ. אמר לי: א.מ., סעי איתו. בעלי לא חשב על כלום, אמר לי סעי איתו" (עמ' 46).

112. בדרך לסלקום, במכונית הנאשם

הסניגור שאל את המתלוננת בחקירה הנגדית, אודות תיאורה בחקירה הראשית, שכל הדרך ל"סלקום" נצמד אליה הנאשם. המתלוננת הסבירה שכוונתה הייתה לשלב שלאחר שירדו מהרכב, בדרך ל"סלקום": **"אני הולכת והוא נצמד אליי, כאילו מתקרב אליי"** (עמ' 49). הסניגור טען בסיכומים בעניין זה, שאולי ייתכן שמתלוננת נסערת לא תתאר את כל הפרטים בחקירה; אבל לא יעלה על הדעת שבשלוש הודעות במשטרה ואף בפני פרופ' היס ובעימות, יישמש פרט אקוטי כמו זה – שהנאשם החל לכפות עצמו על המתלוננת כבר בשלב מוקדם זה.

כמו כן, המתלוננת ראתה לנכון לציין את היצמדותו של הנאשם אליה (בדרך לחנות, או במכונית) ומשכך – לדעת הסניגור – עולה השאלה מדוע בחרה להצטרף אליו לנסיעה ברכבו לאחר מכן, הגם שחשדה התעורר, כבר בשלב של טרם הנסיעה מ"סלקום" לכיוון חניון "קניון איילון". ושוב אני מסכים עם טיעונו. התמיהה בעניין זה, גדולה בעיני.

113. הנסיעה לחניון ה"מימדיון":

לדברי המתלוננת בחקירה הנגדית, הם נסעו לחניון של "קניון איילון", ואז עצר הנאשם את הרכב, ולאחר ששאלה אותו לאן הוא נוסע, הוא אמר: "לא, פה, פה" ומיד המשיך ויצא מהחניון של הקניון, תוך נסיעה לכיוון תל אביב – לחניון של "המימדיון" (עמ' 56-57). הסניגור ביקש לדעת, מה חשבה המתלוננת לעצמה, כאשר הנאשם החל לנסוע לכיוון תל אביב, והמכשיר הסלולארי שלה אמור להיות מתוקן תוך 45 דקות. המתלוננת ענתה: "יפה, אז אני אומרת לו כל הדרך: א', לאן אתה נוסע? ... והוא אומר לי: לא, פה, שנייה אחת..." (עמ' 58).

עוד שאל הסניגור את המתלוננת אודות התשלום עבור החניון של ה"מימדיון", והיא אמרה: "הוא שילם, ופה זה העלה לי את החשד, אני אומרת לו: א', לאן אתה נוסע? פתאום אני רואה אותו מוציא כסף ומשלם לחניון, שאני חטפתי הלם ואומרת לו לאן אתה נוסע? וממשיך, נוסע. אמר לי: לא, פה, שנייה אחת. נכנס בפנים, לאיזה מקום, ליד עצים, מקום כזה קצת חשוך היה, ואז עצר את האוטו וזה מה שהיה אחר כך" (עמ' 62).

המתלוננת אישרה לסניגור בחקירה הנגדית, שבמשך הנסיעה במחיצת הנאשם, לא ניסתה לדבר עם בעלה, לקרוא לו באמצעות המירס, או להגיד לו שהנאשם לוקח אותה לחניון (עמ' 63).

בסיכומיו טוען הסניגור: העובדה כי הנאשם שילם תוך פרק זמן קצר מאוד בעבור כניסה שנייה לחניון, הייתה אמורה להדאיג את המתלוננת, אילו לא הייתה רוצה להצטרף אליו לנסיעה. גם בשלב זה יכולה הייתה המתלוננת לסרב להצטרף לנאשם; לצאת מהרכב; לפנות לקופאים.

הרי אין כל טענה מצידה על אורירה מאיימת או כפיה. לו הייתה מוסעת, בניגוד לרצונה לתוככי חניון המימדיון, האם לא ניתן היה לצפות ממנה שתצעק לבעלה, עד כי ישמע אותה במכשיר ה"מירס"?! שהרי בדרך שוחחו הנאשם ופ.מ. ב"מירס". למתלוננת היו אינספור הזדמנויות להסתלק, לרדת מהרכב ולבקש מהנאשם לחדול מנסיעתו, מסכם הסניגור.

נכון שהיום – על פי הפסיקה – אין המתלוננת חייבת לברוח; לצעוק לעזרה; להתנגד פיזית; ודי באי הסכמה מצידה. כך – אגב – במהלך יחסי המין, או סמוך מאוד להתרחשותם. אולם להשקפתי – יכולים סימני שאלה בדבר מהימנות גירסתה – במיוחד בנסיבות כמו אלה, כשאין בפיה טענה לחשש מפני הנאשם (או מצוקה; או אובדן עשתונות, עד לקטע האחרון במסע (לפי אחת מגירסאותיה)) – כדי לפגוע במהימנותה.

114. המעבר לחלק האחורי של הרכב.

בתחילת החקירה הראשית אמרה המתלוננת, שהנאשם פתח את דלת ההזזה החשמלית האחורית, יצא החוצה ואמר לה לרדת. היא ירדה, ולאחר מכן ביקש ממנה לעלות לחלק האחורי של הרכב. הוא עלה מיד אחריה וסגר את הדלת החשמלית.

בהמשך החקירה הראשית אמרה שכשהתחילה לרדת מהרכב, הוא כבר גרר אותה, והכניס אותה לרכב בכוח (עמ' 25).

בחקירה הנגדית, אמרה שיצא מהרכב, פתח לה את הדלת, וביקש ממנה לרדת. "הייתי בהלם והייתי בפחד כזה כי הייתי איתו לבד, ועליתי" (עמ' 68). "אני כבר ישר התחלתי לפחד עם עצמי, ישר הבנתי שאני הולכת לאכול פה בומבה" (עמ' 69).

במשטרה אמרה המתלוננת בתחילה (6/נ) שהנאשם פתח את הדלת ואמר לה "בואי נשב ואז עברנו אחורה לשבת...". אח"כ, במשטרה (8/נ) שאל אותה מפורשות החוקר (פקד רובי קיים) כיצד הגיעה למושב האחורי של הרכב, ואז ענתה, שהוא פתח את הדלת האחורית והציע לה

לשבת אחורה ולדבר, ולאחר מכן כבר דחף אותה פנימה לספסל הראשון, סגר את הדלת ומשך אותה.

כלומר: פעם הוא מבקש ממנה לעבור אחורה, והם עוברים ביחד; פעם אחרת היא יורדת (כנראה לבקשתו) ורק אז הוא דוחף אותה (לא גורר); פעם שלישית – היא יורדת מרצונה והוא גורר אותה לתוך הרכב.

הנה כי כן: סתירות פנימיות; וגם תיאור שעל פי חלק מהגרסאות שלה, לפחות, היא עברה אחורנית מרצונה ומבחירתה.

לדעת הסניגור, בסיכומים, היה למתלוננת ברור למה נועד המעבר למושב האחורי; בדיוק כפי שהיה ברור לה, שהנסיעה מחניון קניון איילון לחניון המימדיון המבודד, נועד לשם מציאת פרטיות ואינטימיות.

הגרירה מהספסל הראשון לאחורו.

115.

בחקירה הראשית, העידה המתלוננת שהנאשם גרר אותה לספסל האחרון והשכיב אותה עליו, בעוד היא כל הזמן מתנגדת ומבקשת שיעזוב אותה, ובוכה. (עמ' 13-14).

במשטרה (8/נ) לשאלת החוקר, כיצד הגיעה למושב האחורי של הרכב, הסבירה המתלוננת שהנאשם דחף אותה לתוך הרכב, ודחף אותה על הספסל הראשון הקדמי, ולאחר מכן סגר את הדלת וגרר אותה לספסל האחורי והשכיב אותה עליו בכוח.

הנאשם, אגב, חזר וטען כל הזמן, שהמתלוננת התיישבה מלכתחילה בספסל האחורי. זה המקום לחזור ולהזכיר, כי ערכנו – ביזמתנו – "ביקור במקום", ברכבו המקורי של הנאשם, שהובא על ידו (באמצעות מי שרכש אותו, בינתיים) למגרש החנייה של בית המשפט. מטרתו של "הביקור" הייתה: הכרת "זירת ההתרחשות" מכלי ראשון. לצורך זה – הצטיידתי בסרט מדידה מתכתי. בין היתר – נבדקה טענת הנאשם, לפיה לא יכול היה להגיע למתג הסגירה של הדלת, מהמקום שבו עמד בשורה הראשונה של המושבים, לפי תיאור המתלוננת. לבדיקה זו, אתייחס מאוחר יותר.

בהזדמנות זו, הוריתי לבדוק את אופן המעבר בין הספסלים לדלת המכונית. כפי שעולה מהתרשים 2/נ, לפיו קצרים יותר הספסלים שבקדמת המכונית (מסוג "ואן") מהספסל האחורי, המשתרע לכל רוחבה.

דלת הנוסעים שמימין היא דלת זוה (מופעלת חשמלית), שרוחב המיפתח שלה (ובהתאם – אורך המדרגה, באמצעותה עולים הנוסעים), הוא עד לספסל השלישי (בכל אלה – התרשים הוא מדויק). כפי שצויין בדו"ח הביקור – "רוחב המעבר בין הכסאות לדלת, הוא 42 ס"מ, כולל מדרגה, ו-25 ס"מ לא כולל המדרגה". יורשה לי להוסיף, לשם המחשה, כי 25 ס"מ הם פחות מאורכו של סרגל סטנדרטי; מעט יותר ממרצפה קטנה סטנדרטית. בין המדרגה למרווח העליון, ישנו פער גבהים גדול.

ועוד, יושם אל לב, שבאף אחת מגירסאותיה לא טענה המתלוננת שהיא נגררה למושב האחורי כשהדלת פתוחה, אלא שקודם לכן – סגר הנאשם את הדלת, באמצעות המתג החשמלי.

בעיני זוהי נקודה קרדינאלית! משום שגרירתה של המתלוננת, למרות רצונה, על פני שלוש שורות של מושבים, עד למושב האחורי, במרווח הצר, שפחות מחציו – מדרגה נמוכה, וכולו איננו מספיק למעבר אדם לרוחב (על הרוצה לשבת בספסל האחורי, להדחק לשם על צידו) – נראית בלתי אפשרית ובלתי הגיונית בעליל.

בנקודה זו, חוברים: חוסר אפשרות פיזית; וגירסה בלתי אמינה נוספת, בקטע קריטי של האירוע!

116.

החזרת האצבע לפי הטבעת

כשנשאלה המתלוננת במשטרה (6/נ), האם הבחינה בסימנים כלשהם בפי הטבעת, אמרה שלא הסתכלה או בדקה, אך "מה שאני יודעת כשהוא הכניס היה לי קצת כואב".

אולם, אח"כ שינתה גירסתה והעידה שמאוד מאוד כאב לה והיא צרחה: "אני צרחתי לו, לא יכולתי לשכב. אני קופצת... היה לי כאבים אחר כך. גם לא יכולתי אחר כך לשבת מהכאבים שהיו לי, שהוא דחף לי את האצבעות שלו..." (עמ' 27).
לא רק סתירה יש כאן, אלא הגזמה גדולה, אחת מאותן הגזמות המאפיינות את תיאוריה של המתלוננת.

ועוד הגזמה של המתלוננת: בעימות במשטרה אמרה לנאשם:
המתלוננת: "אתה גישרת אותי. א', אני לא אבגוד בבעלי... אתה לא שיחררת אותי, אתה קישרת אותי, אתה תפסת אותי, עלית עלי... אל תשקר".
הנאשם: "אני כפיתי עלייך? אני קשרתי אותך?"

המתלוננת: "בטח כפית עלי".

הנאשם: "אני קשרתי אותך? כפיתי עלייך לבוא איתי לחניון הזה?"

המתלוננת: "אתה כפית עליי בקטע שעלית עליי והשכבת אותי ונישקת אותי בכוח,

ואני לא הסכמתי לך".

מניין צצה הקשירה הזו – לא אדע. אין לה איזכור, אח"כ, בשום מקום, ולא נטען כך יותר.
בחקירה הנגדית, שאל הסניגור את המתלוננת, מדוע אמרה בעימות שהנאשם קשר אותה, והיא הסבירה לסניגור ש"א' משך, הידיים שלי היו ככה" והראתה ששתי ידיה היו מעל לראשה (עמ' 78). לדבריה, הנאשם תפס לה את היד וישב עליה, על הברכיים, תוך שהוא מכניס את ידו מתחת לחזייתה (עמ' 78). לטענתה, היא התנגדה, דחפה את הפנים שלו, ניסתה לדחוף אותו מעליה אך לא הצליחה בשל המשקל הכבד שלו (עמ' 78).
מובן שהתיאור הזה – איננו תשובה לשאלת הסניגור, כי החזקת ידיים איננה קשירה.

117.

סיום האירוע והחזרה עם הנאשם לסלקום, ואח"כ הבייתה. גם בקטע זה של האירוע, יש

בסיפורי המתלוננת: תמיהות; סתירות; פירוט והגזמות.

למשל, התמיהה, שגם לאחר גילוי אופיו האלים, הכפייתי, המסוכן והבלתי מתחשב של הנאשם – אליבא דמתלוננת – לא עלה בדעתה להישאר במתחם ה"מימדיון", ההומה אדם, ובו שומרים עובדים ופקחים (מדובר בחודש אפריל), בשעות האור. גם כאן – יש בפי המתלוננת, סיפורים אחדים:

בבית המשפט סיפרה, כי אמנם רצתה לברוח מהמקום, אולם נכנסה לפאניקה ופחדה להישאר שם לבד, ולכן שאלה את הנאשם האם הוא מתכוון לקחת אותה ל"סלקום", ועלתה בחזרה לרכב (עמ' 16).

"...ירדנו מהאוטו, באתי לקחת את התיק, את האמת שרציתי כבר לברוח את המקום, אבל נכנסתי לפאניקה, לפחד, פחדתי גם להישאר במקום לבד, אז באתי לצאת כזה ואז חזרתי

ואמרתי לו: אתה לוקח אותי לסלקום? אמר לי: אני לוקח אותך רק לסלקום, בואי עכשיו לסלקום... ואז עלינו לאוטו בחזרה ונסענו לסלקום" (עמ' 15).

ובתוך כך – סתירה נוספת: בגרסה הזו בבית המשפט, אין בכלל סיפור של בריחה, היא אפילו לא ניסתה לברוח, אלא רק "רצתה", ולפי הגרסה שלה במשטרה היא כבר יצאה מהרכב והנאשם החזיר אותה אליו בכוח.

בהודעתה במשטרה (8/נ, מיום 7/4/2005), שאל החוקר את המתלוננת, האם באיזשהו שלב הצליחה לצאת מהרכב, והיא ענתה: "לא, באתי ליצאת והוא גרר אותי" אחורה לספסל; אך לאחר מכן נזכרה לפתע, שאכן הצליחה לרדת מדרגה אחת מחוץ לרכב ואז הנאשם משך אותה בחזרה. "הוא פתח לי את הדלת אני יצאתי והוא יצא אחרי החזיר אותי בחזרה בכח לרכב ואז דיבר איתי שאני אבטיח לו שאני מסיימת את המחזור..."

"ש. האם היה מצב שיצאת מהרכב והוא התחיל לרוץ אחרייך?

ת. כן, זה היה זה, באתי לרוץ ואז הוא תפס אותי, הוא הספיק ממש כמה צעדים לרוץ אחרי ותפס אותי. אני בכלל לא רציתי לחזור איתו לסלקום ולא היה לי כסף, אז הסכמתי בסופו של דבר שהוא יחזיר אותי לסלקום".

ועוד, לעניין הכסף; שהיה או לא היה בידה.

118.

במשטרה נשאלה המתלוננת, האם היה לה תיק כשיצאה מהרכב, והיא ענתה שהתיק היה איתה אך לא היה לה כסף. לאחר מכן שאל אותה החוקר האם ייתכן שאמרה לבעלה שיצאה מהרכב בריצה; שהנאשם רדף אחריה; ושהיא השאירה את התיק ברכב שלו. המתלוננת ענתה: "יכול להיות שאמרתי לו את זה, אבל התבלבלתי, התיק היה איתי, הייתי בפאניקה, הייתי בלחץ".

בנקודה זו, שואל אותה החוקר, ב"ברחל בתך הקטנה", אם הנאשם רץ אחריה.

עם זאת, איני יכול להשתחרר מהרושם, שהחוקר מכניס לפיה של המתלוננת רעיונות; או מעביר לה מידע מנחקרים אחרים. עובדה היא, שלפתע היא מספרת לו, שהנאשם תפס אותה כשברחה מהמכונית, והסכימה לחזור איתו כי לא היה לה כסף.

עובדה היא שבבית המשפט, בחקירתה הראשית, לא סיפרה שלא היה לה כסף.

עם זאת – מעמת החוקר את המתלוננת עם דברים שסיפרה לבעלה (ושמע מפיו של זה), והם שונים ממה שסיפרה לו.

תשובתה – המאפיינת גם את המנטרה עליה חזרה בפנינו, היא: "הייתי בפאניקה".

לעניין זה, חשוב כשאתייחס ערכית לעדותה, ולהגזמותיה, בפני כל מי שמזדמן בדרכה.

כרגע, נשוב לדיון בבית המשפט.

הסניגור שאל את המתלוננת אודות הסתירות הללו, בחקירה הנגדית. הוא שאל, למשל, מדוע רק בהודעתה האחרונה במשטרה, נזכרה לפתע להוסיף פרט חשוב וקיצוני, עליו גם לא סיפרה במהלך עדותה בבית המשפט, והוא: שהנאשם רדף אחריה והחזיר אותה בחזרה לאוטו. המתלוננת הסבירה, שאחרי שהסתיימה "ההתעללות" (כך לדבריה), לקחה את התיק שלה ויצאה מהאוטו, ואז הוא הבטיח לה שהוא ייקח אותה ל"סלקום", ומשום כך הסכימה לעלות בחזרה לאוטו ולנסוע איתו (עמ' 89).

"ש. עכשיו תיראי, את בעדות האחרונה שלך במשטרה, את באה ומספרת שהוא ממש רץ אחריך, את משתמשת במילים הוא רץ אחריי ותפס אותי.

ת. אולי מהלחץ אני אמרתי ככה, אבל הוא בא אליי...

...

ת. באתי לעזוב את המקום וללכת.... ואז א' אמר לי בואי. אמר לי: לאן את הולכת? ... אמר לי: בואי אני אקח אותך לסלקום... ואז נסעתי איתו לסלקום.

עו"ד מנדלמן: ... את מספרת במשטרה שא' רדף אחרייך, שא' רץ אחרייך, שניסית לברוח, וזה לא היה.

ת. אני באתי ללכת וא' בא אליי ואמר לי אני לוקח אותך לסלקום" (עמ' 89-90).

זוהי התחמקות ברורה מתשובה לשאלת הסניגור.

בעימות במשטרה (מיום 5/4/2005) שאל הנאשם את המתלוננת: "אם אני עשיתי משהו בכוח, שלא מרצונך, למה לא ירדת מהאוטו? עצרנו אחר כך עוד פעם בסלקום, למה לא אמרת למישהו שמה שפגעתי בך? שעשיתי לך משהו רע בניגוד לרצונך? למה? יכולת לברוח ממני".

המתלוננת ענתה: "למה? אני אגיד לך למה. כי אנחנו הלכנו לסלקום ואחר כך החזרת אותי לבית ומה אתה אמרת לי כל הדרך? שאתה ביום חמישי תעשה לי כף. אל תשקר".

נו, באמת! האם זוהי תשובה לשאלה (שנשארה ללא מענה ענייני)?

זאת ועוד: הסניגור שאל את המתלוננת בחקירה הנגדית, מדוע, לאחר שכבר לקחה את המכשיר מתיקון ב"סלקום", לא התקשרה אל בעלה וביקשה ממנו לבוא לאסוף אותה הביתה, שהרי לא הייתה מעוניינת לנסוע יותר עם הנאשם. המתלוננת ענתה בשליפה: "למה? כי הטלפון שלי הוא טוקמן ולא היה לי כרטיס מוטען באותו יום...". (עמ' 96). אלא שהסניגור הפנה את תשומת לבו של המתלוננת לפלט שיחות, ממנו עולה שביצעה מהמכשיר הסלולארי שלה שלוש שיחות לבעלה, באותו יום. לאחר מכן הודתה המתלוננת שטעתה (עמ' 96). מעבר לכל אלה, לא סיפקה המתלוננת הסבר הגיוני, מדוע לא טלפנה לבעלה שיבוא לאסוף אותה, כפי שתכננה לעשות, וכפי שהיה הסיכום ביניהם. שהרי גם פ.מ. עצמו, בחקירה הראשית, העיד שהוא תאם עם אשתו, שהיא תישאר בסלקום והוא יבוא לאסוף אותה בחזרה (עמ' 120, עמ' 133).

119. עניין הטלפונים והשעות

בחקירה ראשית סיפרה המתלוננת שהגיעה הביתה, דפקה את הראש בקיר ורצתה להתאבד (עמ' 16). היא התקשרה לבעלה וצרחתה לו רק את השם "א'" (שמו של הנאשם) ולא הצליחה להסביר לו מה קרה (עמ' 16). אח"כ התקשרה לש.כ. גיסתה, וביקשה ממנה שתבוא אליה במהירות. ש.כ. הגיעה וראתה את המתלוננת משתוללת על הרצפה, עם פאה פרועה ואז אמרה לה המתלוננת שא' אנס אותה (עמ' 17). ש.כ. התקשרה לפ.מ. וביקשה ממנו לבוא בדחיפות הביתה. אחרי שהגיע, סיפרה לו ש.כ. מה קרה כי המתלוננת לא יכולה הייתה לדבר. (עמ' 17). זו הגרסה בחקירה הראשית.

בחקירה הנגדית – הסניגור שואל אותה על טענתה שהתקשרה אל פ.מ. מספר שניות, וניתקה כי לא הצליחה לדבר, ואז הוא התקשר אליה בחזרה.

היא מאשרת שכך היה.

הסניגור מפנה אותה לשיחה הראשונה לפ.מ., שאורכה 4 דקות. זו שיחה ארוכה ולא רק שאמרה לו "א'" וניתקה. המתלוננת מנסה להסביר, אבל ההסבר איננו מהטובים שראינו:

"ש. והשיחה הראשונה שלך לפ.מ. זאת שיחה שאורכת מספר שניות, נכון? את אומרת לו: א', א', א', ומנתקת, נכון?"

ת. נכון.

ש. ואז הוא מתקשר אלייך חזרה.

ת. נכון.

...

ש. ... אני אומר לך שהשיחה הראשונה שאת עורכת, בשעה 14:59 לפ.מ., זאת שיחה של 4 דקות. 4 דקות זה הרבה זמן, זה לא "א', א', א'", זאת שיחה ארוכה....
ת. שיחה ארוכה, אז אני אגיד לך למה זה שיחה ארוכה, כי אני מתקשרת אליו ואני בוכה, בוכה, בוכה, ויש לו באוטו ילדים, והוא אומר לילדים: שקט, שקט, שקט, ואני שומעת אותו מהטלפון איך הוא צועק על הילדים שקט, הוא לא מבין מה קורה פה, ואני אומרת לו "א" והוא צועק על הילדים "שקט", אז בוודאי שזה ייקח כמה דקות עד שהוא ישמע אותי" (עמ' 98-99).

וזה פירוט השיחות היוצאות מהמכשיר הסלולארי של המתלוננת (ת/11):
שלוש שיחות ממכשירה אל בעלה, פ.מ.: 14:59 - שיחה באורך 4 דקות ; 15:16 - שיחה באורך 49 שניות ; 15:23 - שיחה באורך 24 שניות .
לא כל כך ברור איך 3 השיחות שהיא התקשרה אליו עולות בקנה אחד עם הגרסה שלה ועם הגרסה שלו, כפי שתובא מיד.

זוהי סתירה מהותית; בין דברי המתלוננת לבין ממצא אובייקטיבי.

120.

זאת ועוד:

הסניגור התפלא, וגם אני מתפלא, איך ייתכן שהמתלוננת התקשרה אל פ.מ. נסערת, היסטריית ובוכה, והוא אומר לה שהוא מיד מגיע; אבל בפועל מגיע הביתה בערך כשעה לאחר מכן.

הסניגור שאל על זה את המתלוננת והיא הסבירה, שהוא עם ילדים ברכב ההסעה, והוא חייב קודם כל להוריד את כולם כי יש לו אחריות (עמ' 100).

תשובה שאין בה הגיון, או שיגיע עם הילדים מיד ויראה במה מדובר, או שיתקשר אל אחד מחבריו הנהגים שייקח את הילדים. לא בכל יום מקבלים שיחה היסטריית כזו. או שמא יש כזו בכל יום? או שמא לא היה ולא נברא?

לאחר מכן אמרה המתלוננת שפ.מ. לא הגיע אחרי שעה הביתה, וחזרה על עמדתה גם אחרי שהסניגור אמר לה שזה מה שהעידה במשטרה (עמ' 110). "תגיד לי, מה אתה חושב, שאני בכל הלחץ הזה אני אסתכל על השעון ואראה באיזה שעה זה הגיע, באיזה שעה זה הגיע, אתה נורמאלי? תשאל שאלות הגיוניות ולא מטומטמות..." (עמ' 111).

וכך העידה במשטרה (נ/6, מיום 4/4/2005): "הוא הוריד אותי בבית בשעה 14:30.... התקשרתי לבעלי... אמרתי לו שאני חייבת לדבר איתו שיבוא דחוף הביתה. ואז הוא אמר לי מה קרה מה קרה, אמרתי לו אני חייבת אותך דחוף, זה לא לטלפון, הוא אמר טוב אני יבוא, ואז התחלתי לבכות בבית להשתולל עם עצמי, פתאום גיסתי ש.כ... התקשרה אליי לנייד במקרה ואז היא שמעה אותי בוכה, היא היתה בעבודה שאלה אותי מה קרה מה קרה, ואז אמרתי לה שחבר של פ.מ. התחיל להתעסק איתי לבד, ואז היא עזבה את העבודה

ובאה אלי הביתה, היא הגיעה אליי בשעה 1500, ואז היא ראתה אותי איך אני נראית, איך אני בוכה, ראתה סימנים, ראתה את הפיאה נראית מפוזרת, מנופחת, ואז היא התקשרה לפ.מ., אמרה לו לבוא בדחיפות הביתה ואז פ.מ. בא בשעה 1530 בערך, הלכנו להביא את הילדים מהגן, אחר כך ישבתי לדבר עם פ.מ...."

בהודעה מאוחרת יותר במשטרה (7/נ, מיום 7/4/2005) נשאלה המתלוננת על ידי החוקרת, האם התקשרה ש.כ. אל המתלוננת, או שהמתלוננת התקשרה אל ש.כ. על מנת לספר לה אודות האירוע.

המתלוננת הסבירה לחוקרת, שכאשר הגיעה הביתה, התקשרה למכשיר הסלולארי של ש.כ., אשר ענתה לה ושמעה שהיא בוכה. המתלוננת לא יכלה לדבר וניתקה, וש.כ. חזרה אליה מיד טלפונית, ואז סיפרה לה המתלוננת שהנאשם אנס אותה.

"ש. בעדותך הקודמת מסרת שבמקרה ש.כ. התקשרה אליך, בלי שאת תתקשרי אליה. ת. נכון זה שמסרתי כי אני התבלבלתי בהתחלה, אני הייתי באטרף בזמן שמסרתי עדות במשטרה והייתי בלחץ ולכן התבלבלתי, אני עד עכשיו לא מאמינה ולא יודעת מה קורה איתי..."

האם יש צורך להזכיר, כי הסבירה שלא התקשרה לבעלה קודם לכן, משום שהמכשיר שלה הוא מסוג "טוקמן" שלא היה טעון, ולפתע מאפשר הוצאת שיחות באופן חופשי?

121. סיפור הפאה הסתורה, "מככב" בתיאוריה של המתלוננת, ומאפיין את הגזמותיה ואת תיאוריה

הדרמטיים; כמו את המנטרות, שהיא עושה בהן שימוש.

פעם ועוד פעם, היא מתארת כיצד הטיחה ראש בקיר בהיסטריה, מעת שחזרה לביתה, וכי גם גיסתה וגם בעלה, ראו את הפאה: מסובבת, פרועה, נפוחה.

לא הבינותי, מדוע לא הסירה המתלוננת את הפאה (שאיננה מוצר זול, והיא מטופלת בקפדנות על ידי מי שעושה בה שימוש), מיד עם הגיעה לביתה, שם היתה לבדה, מוסתרת מעינו של זר; ואח"כ – חשופת שיער ראשה האמיתי – רק בפני בעלה וגיסתה?!

הגזמה דרמטית זו חוזרת כמנטרה; כמו אחרות הנזרקות מפי המתלוננת; בתשובה לשאלה שאין בפיה מענה עליה.

תשובות קבועות, החוזרות ונשמעות מפיה, במהלך חקירתה הנגדית (עם, או ללא הערות מעליבות כלפי הסניגור) הן: "הייתי בטראומה" ו"הייתי בפאניקה".

לדוגמה (מיני רבות מאוד):

"ש. אז למה את לא מתקשרת לפ.מ. ואומרת לו: פ.מ., אנסו אותי, בוא קח אותי..."

ת. יפה, לא אמרתי את זה כי הייתי בטראומה, הייתי בהלם, לא יכולתי לדבר..."

(עמ' 96)

התגובה: "יפה" – רק מעצימה את היותה של האמירה, "מנטרה" מוכנה מראש, ולא תיאור אמיתי. וכן, למצבה הנפשי; גם אין היגיון – אין באמירה זו.

122. הגזמה מסוג אחר, אני מוצא, בתיאור, שמסרה בבית המשפט, כיצד באותו יום, היא ובעלה נסעו

ביחד לאסוף את הילדים מהגן, ולדבריה, בנה הגדול, שהיה אז בן כשנה וחצי, אמר לה: "אמא, מה קרה? אמא, למה את בוכה?". (עמ' 18).

נו, באמת! ילד בן שנה וחצי שואל שאלה מורכבת כל כך; לאחר ניתוח מצבה של האם?

"הפאניקה", גם היא "מככבת" בהסבריה של המתלוננת, כל אימת שמעמיתים אותה עם סתירה כלשהי.

למשל: כשהיא נשאלת מדוע לא סיפרה, על פרט כזה או אחר – במשטרה, בעימות, לפרופסור היס, ההסבר הקבוע לכך, הוא שהיתה מבולבלת והיתה ב"פאניקה". התובעת הנכבדה מבקשת – בסיכומיה – לקבל הסבר זה. אולם בעיני מדובר בהתחמקות, ברמה הנמוכה והבסיסית ביותר; ללא תחכום וללא היגיון מעשי; שהרי ההזדמנויות בהן טעתה או החסירה פרטים – רחוקות זו מזו, וכולן רחוקות דיין מה"פאניקה" שכמותה ניתן להבין, עד סמוך מאוד לאירוע, אך איננה נמשכת ברציפות זמן רב כל כך אחריו.

ודוק: אין מדובר בהתנהגות (מינית או של התופעות לוואי), שנוהגים לייחס, לתסמונת הנקראת "פוסט טראומה".

פירושה המילוני של "פאניקה" הוא: "אימה, בהלה, חרדה, חרדת פתאום, מגוב, תבהלה" (לקסיקון לועזי – עברי חדש / ב. אלקלעי, 1995).

123.

ראיות מחזקות, אליבא דתביעה.

בסיכומיה, מבקשת מאיתנו לראות בראיות שלהלן – חיזוק או תמיכה בעדותה של המתלוננת:

עדות בעלה, פ.מ.: בהתייחסותי המפורטת לעיל, הסברתי מדוע אין בדבריו כדי לשמש חיזוק לעדות המתלוננת.

עדות הגיסה ש.כ.: התביעה מבקשת להשתמש בעדותה לחיזוק מצבה הנפשי של המתלוננת ביום האירוע. היא ראתה אותה במצב קשה כשהגיעה הביתה; ציינה שינוי שחל במתלוננת מאז המקרה.

התובעת הודתה שאמנם ש.כ. לא זכרה את פרטי הפרטים במדויק ונזקקה לרענון הזיכרון, אך לדעתה, את חוסר זיכרונה של העדה יש לייחס לכך שעברה תקופה של מעל שנה מאז מועד האירוע. העדה טרודה בטרדות היומיום של עצמה, וגם לא הייתה מעורבת בפרטי הפרטים, כי רצתה לשמור על פרטיותה של גיסתה.

גם לעדות הגיסה הקדשתי פסקה, שבסיומה קבעתי, כי אני מאמין לה, אולם אינני מוצא בדבריה חיזוק, אלא חידוד בסתירות שבעדות פ.מ., ועזרה להגנה, בגירסתה.

124.

דו"ח בדיקה על ידי ד"ר דורפמן (1/ת) – מיון בי"ח בלינסון, אשר התרשמה כי מדובר ב – ACUTE STRESS REACTION. התובעת מבקשת להסתמך על דו"ח הבדיקה הזו לחיזוק מצבה הנפשי של המתלוננת.

לעניין זה התייחס הסניגור בסיכומים – כאשר הוא מפנה לת/א1, מכתב הבהרה אשר כתבה ד"ר דורפמן: "בתשובה לשאלה שהופנתה אלי, האם האבחנה של ACUTE STRESS REACTION יכולה להתיישב על ידי מצב דחק שמקורו לאו דווקא בתלונת המתלוננת אלא במצב דחק אחר, הריני להשיב כי אינני זוכרת את המתלוננת ובדיקתה הספציפית היות ואיננה מטופלת שלי, אך מתוך עיון במסמך שערכתי אני משיבה כי תמיד יתכנו גורמי דחק נוספים, אולם בסבירות נמוכה".

כמו כן ציין הסניגור, שד"ר דורפמן המליצה למתלוננת לפנות בדחיפות למרפאת בני ברק בבית חולים שיבא תל השומר, ולכן היה מצפה שיוצגו ראיות בפני בית המשפט בעניין זה.

ושבו, מוצא אני עצמי מסכים עם הסניגור, ולא דווקא בהעדרו הבלתי מוסבר של תיעוד על המשך הטיפול. היתרון היחסי שלי, על פני זה של הרופאה הנכבדה, הוא שהיא איננה זוכרת את המתלוננת ואת נסיבות הבדיקה; ואילו אני ראיתי ושמעתי את המתלוננת: היסטורית, אגרסיבית, מתוחה - זמן רב לאחר האירוע.

יורשה לי לשוב ולהביא קטע מחקירתה הנגדית, ע"י הסניגור, שם הפנה אותה לעימות, שבו אמרה המתלוננת שהייתה שבורה, וביקש לברר עמה מדוע. הוא הציג בפניה את עמדתו של הנאשם, שלאורך כל הדרך, רבו המתלוננת ובעלה. המתלוננת ענתה, שהייתה עצבנית **"כי כל אחד יש לו את החבילה שלו בבית"**. אחר כך אמרה שהייתה עצבנית מפני שהייתה ב"מחזור".

הסניגור המשיך וחקר בנושא זה, והמתלוננת אמרה שהיא איננה זוכרת בדיוק את הסיבה להיותה עצבנית, אולם היא לא זוכרת גם שרבה עם פ.מ.. **"אני בחיים לא אריב עם פ.מ. לפני אנשים"** (עמ' 43). הסניגור לא הרפה, משום שבתחילה, כאשר אמר לה, שהנאשם סיפר לו שכל הדרך היא רבה עם בעלה, ענתה המתלוננת: **"כן. מה זאת אומרת רבתי איתו?"** (עמ' 43). לכן, הוא ביקש לדעת מדוע ענתה באינסטינקט, קודם כל "כן", והצביע על כך שלדעתו, כשהיא אמרה לנאשם שהיא "שבורה", לא הייתה הכוונה ל"עצבנית" (משום ש"שבורה" ו"עצבנית" אינם היינו הך). המתלוננת ענתה: **"יש לי גם את החיים שלי בתוך הבית, אז מה? יש לי את הלחצים של החובות שלי, את הלחצים עם הילדים... עכשיו אני נזכרת שבאותו יום הייתי צריכה לארגן לבעל הבית כסף לשכירות אז הייתי בלחץ מזה, אז מה?"** (עמ' 44).

אין גם לשלול כי המתלוננת חששה שדבר קיום היחסים עם הנאשם יתגלה לבעלה או למאן שהוא ובשים לב למגזר ממנו באה, גרם לה הדבר ללחץ נפשי כבד. והרי לך "נשק" של סיבות, למצב של דחק, בעת הבדיקה, שנערכה סמוך לאירוע. ואם מדובר, חלילה, בתלונת כזב - ודאי שיתגלה בבדיקה "מצב של דחק". אני מודה, שעל פי ניסיוני השיפוטי ועל פי שורת ההיגיון - לא הבינתי כיצד יכולה הייתה הרופאה הנכבדה לקבוע כי מצב דחק נוסף (על זה הנובע מאינוס, דווקא) ייתכן רק "בסבירות נמוכה". לדעתי - אין בבדיקת הרופאה כדי לשמש חיזוק, או אף "תמיכה", לעדות המתלוננת, במקרה זה.

125. חוות הדעת של פרופ' היס, ת/4

התביעה טוענת, כי ממצאי הבדיקה מתיישבים עם עיקרי התלונה. וכן: במענה לשאלות ההבהרה של ההגנה, הבהיר פרופ' היס (ת/4 א'), כי הפצע בפי הטבעת יכול היה להיגרם גם מהכנסת איבר בהסכמת המתלוננת, אולם הסיכון לפציעה בפי הטבעת קטן יותר מאשר בזמן התנגדות.

הסניגור בסיכומים מתייחס ל-ת/4 א'. במענה לשאלות הסניגור, שם, כתב פרופ' היס ש"הפצע בפי הטבעת יכול היה להיגרם מהכנסה של אצבע לתוך פי הטבעת גם בהסכמתה של המתלוננת, אם כי כאשר קיימת הסכמה... הסיכון לפציעה של פי הטבעת קטן יותר מאשר בזמן התנגדות..."

הסניגור מתייחס לכך שהתביעה טענה בסיכומיה שהסבירות גובהה יותר שהממצא נגרם כאשר היתה התנגדות, אולם לדעתי, אין מקום לסבירות במשפט פלילי, אלא רק במשפט אזרחי, וברי כי לא ניתן לשלול שההחזרה היתה בהסכמת המתלוננת.

נכון שאין מדובר בראיה מכרעת; אולם ראית חיזוק איננה יכולה להתבסס על "סבירות".

מעבר לכך, השאלה הניצבת בפנינו, היא אם המגע המיני – ככזה – היה בהסכמה. אם נזכור שהמתלוננת הודיעה לנאשם – לפי גירסתה – שהיא במחזור, רק לאחר שהנאשם סיים להכניס אצבעותיו לפי הטבעת – אפשר שבדיעבד, לאחר שהוחדרו האצבעות (פעולה שהמתלוננת, המשתייכת למגזר החרדי – לא התנסתה בה, קודם לכן), חשה שלא בנוח, והחלה לנוע, או להפעיל שרירים שכיווצו את פי הטבעת, עובדה שאמרה לנאשם להפסיק, והוא חזר – גם לפי גרסתה.

על כל פנים – אינני מוכן לראות בחוות הדעת, ובמכתב ההבהרה, חיזוק לעדותה – הפרובלמטית, לטעמי, מעיקרה – של המתלוננת.

הנאשם

126. תיאור התרשמותי מן הנאשם – יהיה קצר, במידה משמעותית, זאת משום שהיה עקבי בגרסתו,

מתחילת הדרך ועד סופה; הוא לא היסס במתן תשובותיו בבית המשפט; הוא לא היה מניפולטיבי; לא נתפס בסתירות; ודיבר בכנות ובכאב על הפן המוסרי הבזוי שבמעשיו. ניכר היה, שלא הוכן לומר זאת על ידי איש; דבריו התיישבו עם דברי בנו – מני – על הבושה שחש אביו על מעשיו, ואיך קיבל בהבנה את "החרם" שהטיל עליו בנו.

עדותו של הנאשם, תואמת – בכל הפרטים שעד לעצירת הרכב בחניון המימדיון, ומרגע שחזרו לרכב – אפילו את תיאוריה של המתלוננת, שאין בהם ניואנסים ושינויים מאולתרים.

היא מתיישבת עם הממצאים והקביעות בדבר שיחות הטלפון ובמכשיר ה"מירס"; והיא מתיישבת עם תיאורים של בנו – מני; נתמכת בעדותו של גבריאל פולד ובעדות הגיסה – ש.כ. על יושרו, ותשובותיו הישירות, ללא ניסיון למניפולציה או לנחש כוונות השואלת, ניתן ללמוד מהשאלה ומהתשובה הבאות:

"התובעת: עכשיו תגיד לי אתם דיברתם במילים, באיזשהו שלב על מה שבכוונתכם לעשות?"

הנאשם: לא (עמ' 230 לפרוטוקול).

למשמעות המשפטית של התשובה – אתייחס מיד.

127. ה"שקר" (לכאורה) היחיד, שבו נתפס הנאשם, היה, בעת הבדיקה שנעשתה במהלך "הביקור

במקום" במכונית, ששימשה זירת העבירה (עמ' 243).

ה"שקר" מתייחס לאמירה של הנאשם, שלא יכול היה להגיע למתג סגירת הדלת החשמלית, הנמצא בצד שמאל של לוח השעונים, כשהוא ניצב במושב הימני של השורה הראשונה, והמתלוננת יושבת במושב האמצעי.

במהלך "הביקור במקום" אכן נמדד מרחק של 130 ס"מ בין מי שעומד בשורת המושבים הראשונה, של הנוסעים, ליד הכיסא הימני, ועד למתג.

אולם מצאנו שבין מושב הנהג למושב שליידו – קיים רווח גדול, דרכו אפשר להשתחל, להישען ולהגיע למתג.

אלא שאינני רואה, כיצד יכולה להיאחז באי הדיוק היחיד הזה של הנאשם, כטענה לאי אמירת אמת. זאת – משום שהשאלה אליו – כפי שהוברר – הייתה תיאורטית, משום שקביעת מיקומו,

מימין, כשהמתלוננת יושבת במושב האמצעי, נמצאה – בדיעבד – ככזו שאיננה תואמת את גרסתו, ואפילו את גרסת המתלוננת (שאמרה שסגר את הדלת מהמושב האמצעי).
 בין אם שכח את מבנה המכונית (אותה מכר, סמוך לאירוע); בין אם לא הבין את השאלה (ואכן – בקו ישיר, מדובר ב-130 ס"מ); ובין אם "שיקר" – מדובר באמירה תיאורטית, שאיננה נוגעת לגוף העניין, ואין בלתי, בהתייחס לאי דיוק או אי אמירת אמת.

128. בין מוסר לעבירה פלילית

לשאלת הסניגור, מהי גישתו מן ההיבט המוסרי, באשר לכל שאירע, ענה הנאשם: "זה היה הדבר הכי גרוע בעולם, זו עבירה מוסרית הכי גרועה שיכולה להיות... ללכת עם אשת איש. זה הדבר הכי גרוע שבעולם... זה הדבר היחידי שמציק לי ומפריע לי, זה לא משהו של מה בכך... זה פעם ראשונה בחיים שלי שבגדתי באשתי, זאת פעם ראשונה בחיים שלי שיצא לי כזה דבר עם אישה נשואה..." (עמ' 184-185).

ואין זו ההתבטאות היחידה, של הנאשם, ברוח זו. כך גם הסביר את הסתרת הסיפור מבנו, ואת ההבנה שגילה כלפי יחסו של הבן אליו (יחס של בוז, וניתוק הקשר). וזהו גם ההסבר שנתן הנאשם לתובעת, כששאלה אותו מדוע השיב לשאלות החוקר במשטרה, "בתשלומים". כלומר חיכה שהחוקר ישאל אותו האם החדיר אצבעותיו, על מנת שיאשר זאת, ולאחר מכן, נשאל האם היה עוד משהו, ורק אז ענה שהחדיר גם לפי הטבעת; אולם בהתחלה סיפר רק שהם "התמזמזו" והתגופפו (עמ' 227-228). הנאשם הסביר שהוא התבייש מבחינה מוסרית במה שעשה, משום שמדובר באישה נשואה, ועל כן השתדל לדבר כמה שפחות ולא לנדב אינפורמציה. "לא להביא אותה למצב שיהיה תסבוכת, גם לה וגם לי עם אשתי. עשינו דבר לא מוסרי" (עמ' 229).

האמנתי לנאשם, כי היה כן, בדבריו אלה, וכי זו הייתה הרגשתו האמיתית, לאורך כל הדרך. אני גם מסכים עמו, כי האירוע היה בלתי מוסרי, על פי קנה המידה שחברה מתוקנת ומושלמת, רואה התנהגות של יחידה (גם אם אין זה המקרה הראשון או האחרון, שהיא נתקלת). אך בין מעשה בלתי מוסרי – חמור ככל שיהיה, על פי נסיבותיו – לבין עבירה פלילית, שהעונש הקבוע בצדה הוא דו-ספרתי, ארוכה הדרך. ובתיק הזה מדובר באישום פלילי, המיוחס לנאשם. עד כאן, בנושא זה. ומכאן – לבדיקת האירוע, במישור העובדתי והמשפטי.

הכרעה עובדתית

129. מכל התיאורים המפורטים שהבאתי לעיל, מובן כי השוני בפרטים, כאלה או אחרים, בין גרסת המתלוננת לגרסת הנאשם, בנוגע לעובדות פריפריאליות, שאינו נוגע לאותן דקות של

התרחשות בחניון ה"מימדיון", מאז עצירת הרכב, ועד יציאתו מהחניון לכיוון חנות "סלקום" – חשוב רק לשם קביעת מהימנותו של מי מהעדים הראשיים; שהרי כמעט ואין מחלוקת לגבי השתלשלות העניינים, בין הגרסאות.

נמצא, כי בנוגע לאותן דקות קריטיות, עליי להכריע בין גרסת המתלוננת לגרסת הנאשם.

- וכיוון שעל התביעה מוטל להוכיח אשמתו של הנאשם, מעבר לכל ספק סביר;
 - וכיוון ששללתי קיומם של חיזוקים לגירסת המתלוננת;
 - וכיוון שלא אוכל לפרט, מה הניע אותי להסתפק בעדותה של המתלוננת, לצורך הרשעת הנאשם, כמצוות סעיף 54(א)(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971;
 - וכיוון שעל פי תיאור הנתונים האובייקטיביים (סתירות, פירכות, היגיון וחוסר היגיון, מניפולציות לעומת עיקביות; חיזוקים והעדרם וכו') ועל פי התרשמותי הבלתי אמצעית וניסיוני רב השנים – אני מעדיף, חד משמעית, את גרסת הנאשם –
- אני קובע, כי התביעה לא הצליחה להוכיח, להנחת דעתי, את העובדות (כפי גרסת המתלוננת) המגבשות את העבירות המיוחסות לנאשם.
- ועדיין יש לבדוק, אם ביצע הנאשם את העבירות המיוחסות לו, בכתב האישום, לפי גרסתו-הוא.

דיון משפטי

130.

מושכלות ראשונים

קודם שאפנה לשתי השאלות המשפטיות, בהן יש צורך לדון, גם אם מעדיפים את גרסת הנאשם: קיומה או העדרה של מחשבה פלילית, וסוגיית "שינוי הלבבות" (ששינתה פניה, לאחרונה), לא יהיה מיותר לחזור על מושגי היסוד של המשפט הפלילי, הנוהגים במקומותינו; ובהתייחס לעבירות מין נטענות, כשמדובר ביחסים שבין גבר ואישה המכירים זה את זה, והמחלוקת העובדתית שתקבע גורלו של נאשם, נוגעים לשאלת ההסכמה או אי ההסכמה של האישה.

דומה, שדעתי האישית בעניין זה ידועה. אך כיוון שאינני מחזיק בה לבדי, אלא ניתלה באילנות גבוהים – אביא כמה ציטוטים מפי אלה.

ראו, למשל, את דברי כב' השופט אליעזר גולדברג (בתשובתו לגישתו של כב' השופט חשין) בע"פ 5612/92, מדינת ישראל נ' אופיר בארי ו-3 אח', פ"ד מח(1), 302, עמ' 391-392:

"הכלל כי "לא" פירושו: "לא", ו"כן" פירושו "כן", יפה לדיני חוזים, בהם הוודאות המשפטית מחייבת כי בהצעה ובקיבול "ישלטו" שני צבעים בלבד, שחור ולבן. לא כן ביחסי אישות ובהקדמות להם, בהם תופש מקום גם אזור דמדומים בין הסכמה לאי-הסכמה, שגוניו כצבעי הקשת, כששפת הפה ושפת הגוף משמשים בו בעירובייה, עם כל

הדקויות שביניהם. ובל נשכח כי ענייננו לא באנס אשר כופה בבירור את רצונו על אישה. שם הבעיה לא מתעוררת כלל, והנסיבות מדברות בעד עצמן, גם אם תאמר האישה "כן" שהוא כפוי מעיקרו. עיקר הבעיה באותם מקרים שבתחום האפור. האם במקרה כזה ראוי לדבר על "נטלים"? האם אכן על הגבר "הנטל לבקש הסכמתה של האישה, ועליו הנטל לקבל הסכמתה", כדברי השופט חשין, כאילו עסקנו בכריתת חוזה? (ומדוע לא נדרוש כי החוזה יהא בכתב?). ומרחיק חברי ואומר כי "במקום בו עולה ספק אם הסכימה האשה למעשה-אישות - או אם לא הסכימה - המסקנה חייבת להיות כי מעשה-האישות היה שלא-בהסכמה". אפשר, על אף שאיננו אפוטרופוסים על העריות, כי עצה טובה היא לגבר כי ינקוט בכלל שעל השמא לגבור על היצר. ואם תרצה, אמור לו: לברי הבט ואל תפן ליצר. או אז גם יהא גיבור, שהרי כבש את יצרו. אולם לא באתיקה אנו עוסקים אלא בפלילים, ולא ידענו כי באלה פועל הספק לרעת הנאשם, ולא שמענו כי עליו הנטל להוכיח את חפותו, וכי "במקום שהגבר הוא היוזם - מוטל עליו נטל להראות כי האשה הסכימה למעשה".

או המובאה הבאה, שגם עניינה בעבירות מין; אם כי שונה מהמקרה שלפנינו, בכך שכאן קבעתי כי המתלוננת לא נקלעה למצוקה; לפחות עד לשלב שבו כבר הייתה שרועה על הספסל האחורי של המכונית, כשהיא מתגפפת עם הנאשם:

"כבר נאמר לא אחת, כי את התנהגותם של קרבנות עבירות מין יש להבין על רקע המצוקה אליה נקלעו, והאימה שאפשר כי אחזה בהם בעת שהותקפו. מצוקה זו עלולה להוביל קורבנות מסוג זה לנהוג שלא בדרך מה שנוחזה כשורת ההיגיון והשכל הישר (ע"פ 5627/03 פלוני נ' מדינת ישראל, לא פורסם; ע"פ 3179/91 שיאחי נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2), 52, 55; ע"פ 316/85 גרינוולד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2), 564). על כן, גם אם תאמר, כמצוין בחוות-דעתו של שופט המיעוט, כי הסבריה של המתלוננת שבפנינו לעניין שתיתקת לא היו משכנעים נוכח נגישותה של העזרה לה יכולה היתה לצפות, לפחות מחברתה אירנה, לא הייתי ממחר להסיק מסקנות לחובתה מהעובדה שלא נסה על נפשה ולא קראה לעזרתם של יתר הנוכחים בדירתה של אירנה. ברם, לא אלה הסוגיות העומדות להכרעתנו. לא "סבירות" או "אי סבירות" התנהגותה של המתלוננת היא שעומדת לנגד עינינו. השאלה היחידה בה נדרשת הכרעתנו הנה האם ניתן לקבוע שאשמתו של המערער בעבירות שביצוען יוחס לו הוכחה מעבר לכל ספק סביר. אני סבור, מהטעמים שפורטו בחוות-דעתי, שעל שאלה זו מצווים אנו לענות בשלילה, ומכאן הצעתי לדחות את ערעור המשיבה (ע"פ 6890/04), ולקבל את ערעורו של המערער (ע"פ 8013/04) ולזכותו, ולו מחמת הספק" (ההדגשה שלי - ש.ט.). (ע"פ 6890/04 מדינת ישראל נ' מ.ב., תק-עליון 2005(ב) 3264).

ושלא בעבירות מין:

ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 221, 644-645:

"במשפט פלילי נדרשת מן התביעה מידת הוכחה כדי שכנועו של בית המשפט מעבר לכל ספק סביר ... על-פי תפיסותנו המשפטיות והחברתיות, איננו שוקלים הרשעה בדין או זיכוי רק על-פי נטיית מאזן ההסתברות לטובת צד אחד. המשמעויות של הרשעה בדין הפלילי הן, בדרך כלל, חמורות יותר מן הזכייה או ההפסד בהתדיינות אזרחית. לכן נקבעו במשפט הפלילי קריטריונים יחודיים ומחמירים בעניין חובת ההוכחה ומידתה. אין הרשעה בדין אלא אם הוסרו כל הספקות הסבירים. אם קיים ספק סביר, אין מרשיעים, שכן מוטב שעברייני ייצא זכאי בדינו מאשר שאדם יורשע למרות שנותר ספק סביר באשמתו, שכן גישה אחרת יכולה להוליך להרשעתו של חף מפשע".

וגם זה:

ע"פ 3059/03 - בוריס גלובוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(1), 654, עמ' 671-672:

"... 'אין אנו רשאים להתעלם - לא יהיה זה ראוי כי נתעלם - מהיסוד המוסרי הכרוך בהרשעתו של נאשם, וגם אם נבקש לחמוק ממנו סופו שיגיע עדנו. הנה כי כן, בסופו של ההליך הראציונאלי לבחינתן של חלופות העשויות להקים ספק סביר באשמתו של נאשם, וגם במקום שבית משפט יאמר אל לבו: כל חלופות אפשריות נעדרות הן, לכאורה, כל משקל של ממש, ומכאן שהתביעה הוכיחה את אשמתו של נאשם מעבר לכל ספק סביר; גם בהגיענו אל תחנת סיום זו, אפשר שקול קטן וחרישי - קול המוסר - יעלה בו בשופט ממצפוננו ויאמר לו: אחרי כל אלה "זה לא זה". אפשר שקול זה פירושו לא יהיה אלא ספק סביר "ראציונאלי". אפשר גם אחרת. בין כך ובין אחרת, שופט לא יוכל להתעלם ממצפוננו - אסור לו שיחמוק ממנו - ועל-פי צו ליבו יעשה. ובית-משפט שלערער אף הוא יחליט - בדרכו שלו - כך או אחרת (ע"פ 6251/94 בן ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 45, 125-124'.

... אכן, המדינה הניחה לפנינו ראיות ראיות - ראיות חזקות ומשכנעות - להוכחת אשמתו של המערער. אך לא למעלה מספק סביר. ובסדק צר זה שנבעה בחומת הראיות עומדת לו זכותו של המערער לצאת זכאי מן הספק. כלי-עבודה יצר לו איש-המשפט: לחציבה, לפיסול, לליטוש, לניקוי, להברקה, ואלה כולם תולים הם על קיר חדר מלאכת-המשפט. לכל כלי עיתו, כחפצו של בעליו, ולכל כלי ייעודו. וכולם היו כעמודי-תאורה המורים אותנו את דרך הישר. שניים מאותם כלים הם כלי נטל השיכנוע וכלי הספק הסביר. במערכת עובדות של תיק"ו - וענייננו למראה-עיניי הוא מעין-תיק"ו - שני כלים אלה יורונו מה נעשה. והם יורונו כי יש לזכות את המערער מן הספק" (הדגשות שלי, ש.ט.).

וראוי גם לזכור, שני סעיפים בחלק המקדמי של חוק העונשין, שדומה כי נשתכחו מלב: "34כא. ניתן דין לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע הענין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דין. 34כב. (א) לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לכל ספק סביר".

131. מחשבה פלילית

לא נשתכח ממני הצורך, לבדוק – גם לאחר ההכרעה העובדתית – אם נתקיים בנאשם היסוד של מחשבה פלילית, שגם בלעדית – אין הרשעה פלילית יכולה לעמוד.

אולם מאידך, אפשר – במיוחד לנוכח הפסיקה העקבית בתחום עבירות המין – שגם אם קיבלתי את גרסת הנאשם, יהיה מקום להרשיעו – משום הגדרתה של המחשבה הפלילית, והבנתו של הנאשם את הסכמתה, או אי הסכמתה של המתלוננת להחדרת אצבעו לאיבר מינה של המתלוננת ולפי הטבעת שלה; שאז ביצע בה עבירת של אינוס ומשעה סדום, ואולם גם מעשה מגונה.

132. המחשבה הפלילית מוגדרת בסעיף 20 של [חוק העונשין](#); ולענייננו חשובים: סעיף 20(א) ו-1(ג) לחוק, שזה לשונו:

"20. (א) מחשבה פלילית – מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה.

...

(ג) לענין סעיף זה –

(1) רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם."

על פירושו של הסעיף, ויישומו על עבירות מין לסוגיהן, עמד כב' השופט אנגלרד בע"פ [115/00 טייב נ' מ"י \(פ"ד נד\) \(3\) 289](#), בעמ' 302, 304):

"מודעות הנאשם"

24. בפסקי-הדין שניתנו בבית-משפט זה קודם [לחוק העונשין](#) (תיקון מס' 39) (חלק מקדמי וחלק כללי), תשנ"ד-1994 (להלן – תיקון מס' 39) היו חילוקי-דעות בשאלה אם עבירת האינוס מחייבת מודעות או שניתן להסתפק ביסוד נפשי של פזיזות לגבי היעדר הסכמת האישה. הגישה האחרונה התבססה עלהדין האנגלי, המכיר במצב של פזיזות... 29. מכל מקום, בתיקון מס' 39 התקבלה גישתו של פלר הן באשר למשמעותה של 'פזיזות' והן באשר לתוכנה של 'עצימת עיניים'. עבירת האינוס היא עבירה של מחשבה פלילית, כלומר מודעות של הנאשם לטיב המעשה ולקיום הנסיבות (סעיף 20(א) לחוק). עם חקיקת תיקון מס' 39 אין עוד מקום להבחנה בין מודעות לבין פזיזות לגבי נסיבות העבירה (ראה סעיף 90א(3) לחוק). לעניין המודעות נקבע בסעיף 20(ג)1(1) [לחוק העונשין](#), כי:

'רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם'.

30. מנוסח החוק עולה מפורשות כי לצורך 'עצימת עיניים' שבסעיף הנזכר אין נדרש חשד ברמה גבוהה ודי בחשד ממשי (ראה קנאי, במאמרה הנ"ל 'האומנם תמיד דין אחד לחושד וליועד?') [26], בעמ' 436). יצוין, כי 'עצימת עיניים' בנוגע לעבירת האינוס מתפרסת גם על חוסר אפכיות לשלילה אם המתלוננת מסכימה לבעילה אם לאו ([ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי \(להלן – פרשת בארי\) \[5\] בעמ' 354 ו-359](#). ראה גם ש"ז פלר, מ' קרמניצר 'הצעת חלק מקדמי וחלק כללי לחוק עונשין חדש ודברי הסבר תמציתיים' [31], בעמ' 205-206. מדבריהם משתמע כי 'אדישות' או 'נטילת סיכון'

לעניין הנסיבות נכנסות לגדר 'עצימת עיניים' שבסעיף 20(ג) לחוק המתוקן. כן ראה הצעת חוק העונשין (חלק מקדמי וחלק כללי), תשנ"ב-1992, בעמ' 124-125.

הנה כי כן, יש לבדוק אם היה לנאשם "חשד ממשי" או "חוסר אכפתיות" או "אדישות" לשאלה אם המתלוננת מסכימה לבעילה (או למעשים מגונים, או מעשה סדום – בהתאם).

133. הנאשם היה עקבי, למן הרגע הראשון – במשטרה; ועד לחקירתו הנגדית בבית המשפט, בתיאור מחשבותיו והרגשותיו (שלו, כמובן, ובאלה עסקינו).

כך בנוגע לחלקו הראשון של האירוע (הנסיעה); וכך בנוגע ליחסי המין במכונית, בחלקו השני.

אשר לחלק המקדים, נשאל הנאשם ע"י התובעת, מתי ומדוע החליט לקיים עם המתלוננת יחסי מין, והוא השיב:

"מאז שהיא ביקשה ממני את מספר הטלפון והיא יצרה את המגע הזה איתי, מאז מאותו רגע למעשה נוצר אצלי הרצון, ההבנה שאני הולך ליזום משהו עם האישה הזאת" (עמ' 195).

התובעת ביקשה לדעת, כיצד ייתכן שהנאשם חשב שיכול להיווצר ביניהם קשר מיני כלשהו, כתוצאה מהעובדה שבסך הכל ביקשה ממנו את מספר הטלפון, שהרי ייתכן שבאמת רק רצתה "לשפוך את הלב בפני מישו". הנאשם הסביר שאישה חרדית לא מבקשת טלפון מאיש נשוי ("גם אם הוא יהיה ראש ישיבה הכי גדולה שבעולם, היא לא תבקש ממנו מספר טלפון, והיא לא תרצה לבוא להיפגש איתו אצלו בבית כשאשתו איננה...") (עמ' 195-196).

יחד עם זאת, הסכים הנאשם שמדובר היה בהרגשה שלו, והמתלוננת לא אמרה לו בפירוש דבר אודות התעניינותה בו (עמ' 196-197).

מאוחר יותר, ביקשה שוב התובעת לחדד ולהבין את הלך המחשבה של הנאשם, ולהבין כיצד הגיע למסקנה שהמתלוננת מסכימה או רוצה.

"ת. השיחה בפלאפל, הסיגריה שאחרי כן שהיא ביקשה, כשנסענו לסלקום ושמנו... את הטלפון שלה ואמרו לחכות ארבעים וחמש דקות ואמרתי לה בואי ניגש לאוטו, לא הייתה לה שום התנגדות... ואמרתי לה יש פה הרבה אנשים שלא יראו אותך, את נשואה ואני נשוי, בואי נלך למקום אחר יותר שקט, היא לא התנגדה. אמרה סע לאן שאתה רוצה. יש יותר ברור מזה?"

ש. עכשיו תגיד לי אתם דיברתם במילים, באיזשהו שלב על מה שבכוונתם לעשות? ת. לא" (עמ' 238).

זה המקום להעיר, לנוכח טענותיה של התובעת בסיכומים, אודות חוסר ההיגיון שבהתנהגות כזו, מצידה של אישה חרדית (מנהגים שהיא מבקשת מאיתנו ללמוד, מ"ידיעה כללית" ומהסברים של המתלוננת ובעלה – שעדויותיהם לא היו אמינות בעיני), שניים אלה: ראשית – על התנהגותה ואופייה של המתלוננת כאישה חרדית, כבר הבעתי דעתי, בפרקים קודמים של הכרעת הדין, והבאתי מובאות גם מפי אחרים, על התנהגותה; ושנית – עניין לנו במחשבתו הפלילית של הנאשם, גם אם היא נלמדת על פי הנסיבות.

וכמי שמאמין בדברי הנאשם, שנאמרו בגילוי לב, ביושר ובצורה ישירה – לא יכולתי למצוא אצלו (בהתייחס לשלב הראשוני – וגם המתקדם) כל סימן ל"חשד ממשי" או "חוסר אכפתיות" או "אדישות", לרצונותיה של המתלוננת, אלא אמונה שלמה, שהיא חושבת כמוהו; מסמנת לו על כך, ו"זורמת איתו", לשם מימוש אותה מטרה.

134. **אשר לחלקו השני של האירוע** (מאז החניית הרכב בחניון ה"מימדיון"), שאי אפשר להפרידו מהראשון, לצורך בדיקת הלך נפשו של הנאשם, אך כולל אלמנטים נוספים, שיש להתייחס אליהם:

כבר ציינתי שעל פי גרסת הנאשם (המקובלת עליי), עברה המתלוננת ממושבה שעל יד הנהג, לצידו האחורי של הרכב.

בכך היא מודה (הודעתה הראשונה במשטרה נ/6, מיום האירוע: **"פתח את דלת הרכב ואמר בואי נשב ואז עברנו אחורה לשבת..."**).

אולם, בניגוד לגירסתה, מספר הנאשם, כי היא עברה מרצונה לספסל האחורי, כשהוא סוגר את הדלת החשמלית, ומגיף את הוילונות (כזכור – הסברתי, על סמך הביקור במקום, כי גרירתה לספסל האחורי, בניגוד לרצונה, כשדלת הנוסעים הימנית סגורה – בלתי אפשרית, פיזית), תוך שהוא מסביר, שהגפת הוילונות הינה כדי שלא יראו אותם.

בשלב זה, מגיע קטע הגיפופים (שבגינו מיוחסת לנאשם עבירה של מעשה מגונה). ואכן, בעניין זה – נשאל הנאשם ע"י התובעת כיצד ידע שהמתלוננת מסכימה, והוא ענה שהיא שיתפה איתו פעולה (עמ' 228). **"היא שכבה על הספסל, היא פשקה את הרגליים, ושיתפה איתי פעולה, חיבקה אותי, התנשקנו, התמזמזנו, ליקקתי אותה, התנשקנו בפה. אז ההמשכיות של זה, זה צריך לגעת באיברי המין. כן."** (עמ' 229).

135. וכאן אנו מגיעים לקטע הקריטי, של החדרת האצבעות (בגינו מיוחסות לנאשם, עבירות של אינוס, ומעשה סדום בנסיבות אינוס). חשוב לי להדגיש (אם טרם הובהר), שעל פי גרסת הנאשם, המקובלת עליי – לא היה בלבו כל חשד, או אדישות לרצונה של המתלוננת, באותו שלב (ובשלבם הקודמים) להיכנס עמו להרפתקה מינית.

כך - על פי התנהגותה; וכך – על פי מה שהאמין בו בתום לב. וזוהי גירסתו (העקבית), בנוגע לפרק האחרון של יחסי המין (שהחלו, כזכור, בהתגפפות): כך, בהודעתו במשטרה (ת/9): **"ש. היא בכתה?"**

ת. כן, היא עשתה כזה פרצוף שהיא בוכה.
ש. היא אמרה לך מספיק.

ת. לא. היא אמרה לא, אני במחזור. רק ביום חמישי. (עמ' 4)
"ש. קודם אמרת שהיא בכתה. למה?"

ת. בגלל שהגענו כנראה לסיטואציה הזו שהיא במחזור ואנחנו מתגופפים ככה... בכתה בלי דמעות. בלי כלום.

ש. אז איך אתה יודע שהיא בכתה?

ת. כי היא השמיעה קולות.

ש. אולי קולות של לא לא לא.

ת. לא, קולות כמו של בכי. כמו יבבה. היו לי נשים שהשמיעו קולות כאלה גם מתוך הנאה... לא ידעתי איך לפרש.

ש. עצרת אולי לבדוק את היבבות האלה מה קורה איתה...

ת. עצרתי לבדוק ואז הפסקנו ועצרנו... שאלתי אותה למה את בוכה והיא אמרה לי בגלל שאני במחזור" (עמ' 5).

"ש. כשהכנסת אצבעות לפי הטבעת היא אמרה לך לא.

ת. היא אמרה לי זה כואב, הוצאתי..." (עמ' 4)

"...היא לא נאבקה ולא כלום. הכול היה בהסכמה מלאה. ברגע שהיא אמרה להפסיק, הפסקתי." (עמ' 5).

בבית המשפט בחקירה הראשית, העיד הנאשם שאחרי שהחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת ולפי הטבעת: "...ואז היא אמרה לי כואב לי, כואב לי. מייד הוצאתי את היד החוצה ואז תוך כדי זה שמעתי אותה גונחת, כל מיני גניחות כאלה, זה לא היה ברור לי אם זה בכי, או גניחות של הנאה, מכיוון שבעבר היו לי נשים שהייתי איתם, שגנחו גניחות כאלה מתוך הנאה, אז זה לא היה ברור לי. מייד הפסקתי ושאלתי אותה, מה קרה... אז היא אומרת לי אני במחזור. איך שהיא אמרה לי את זה, קמתי הצידה וזזתי ממנה... ובזה זה הסתיים... היא אמרה לי אני במחזור עד יום חמישי, ביום חמישי נוכל להמשיך..." (עמ' 179-180).

בעניין זה עלה, עוד, בחקירה הנגדית, מפיו של הנאשם, כי לאחר שהחדיר את אצבעו לפי הטבעת של המתלוננת, אמרה לו שזה כואב לה, ועל כן, לדבריו, הוציא מיד אצבעו (עמ' 229). "היא אמרה שזה כואב, והיא השמיעה קולות. בגלל שהיה לי ספק לגבי הקולות האלה, אם זה גניחות או משהו כזה שנשמע כמו הנאה או משהו, לא היה ברור לי, מייד עצרתי ושאלתי אותה מה קורה ואז היא אמרה לי אני במחזור. ואז עפתי מלידה וקמנו ונסענו חזרה לסלקום" (ע' 230). עם זאת, לא ראה דמעות (עמ' 230).

ומתוך העימות:

"כל מה שאני אומר זה אמת לאמיתה... לא נגעתי בכוח בשום שלב. לא עשיתי שום דבר בכוח או באילוף. מהרגע הראשון הכל היה בהסכמה. כשאמרת לי לעזוב, עזבתי. כשאמרת לי תעזוב אותי, עזבתי אותך."

136. ושוב, אני מבהיר, כי לגרסת הנאשם, עם תחילת ה"יבבות" שיכול היה לפרשן, גם כנובעות מהנאה (על פי ניסיונו עם נשים אחרות), הוא "לא ידע איך לפרש" ועצר כדי לבדוק. וכשאמרה לו שהכנסת האצבע לפי הטבעת כואבת לה – הפסיק מיד. למצב מעין זה, קראה הפסיקה "שינוי לבבות".

וכך סוכמו הדברים בע"פ 235/90 מרדכי חדד ואח' נ' מ"י (פ"ד מו) (1) 209, בעמ' 214: "8. כפי שציינתי לעיל: בתחילת הקשר בין גאסם לבין המתלוננת שיתפה המתלוננת פעולה עם גאסם, נהנתה במחיצתו ונענתה לחיזוריו.

אין לשלול קיומו של אונס אף כאשר בשלבים הראשונים של האירוע לא הראתה המתלוננת כל התנגדות ולכאורה אף שיתפה פעולה בתהליך האינטימי. אך כאשר טוענת

אישה לאונס בנסיבות שכאלו, עליה להוכיח בראיות חזקות שהייתה נקודת תפנית, נקודה שממנה לא רצתה עוד בקיום המגע המיני וזה נכפה עליה. לנקודת תפנית זו קראנו בפסיקה 'שינוי לבבות'.

אכן, רק לאחרונה, נראה היה (לכאורה) כי חל שינוי בעמדת בית המשפט העליון, בנושא זה, עם חתימתו של פסה"ד בע"פ 7951/05 מדינת ישראל נ' פלוני (טרם פורסם; מאגר נבו). בחוות דעתו המפורטת והמנומקת באריכות (המוסכמת על חבריו להרכב), קובע כב' השופט ג'וברן, כי כל הכנסה והוצאה של איבר מינו של הבוטל, מהווה מעשה אינוס חדש.

אולם לענייננו, וכשהוא מתייחס, לעניות דעתי, למקרה כמו זה שלפנינו, אומר השופט הנכבד סיום פסקה 37 ועד סוף פסקה 38 לחוות דעתו) כדלקמן:

37. ... משקבענו, כי יש מקום להכליל בעבירת האינוס גם מקרה של אונס שתחילתו ברצון, הרי שיש לעמוד על המשמר ולוודא בכל מקרה לגופו, כי מבצע העבירה אכן מודע, מעבר לספק סביר, להתרחשותו של 'שינוי לבבות'. זהו ה'בלם' אשר יבטיח, במידת האפשר, כי לא תואשמה האשמות שווא בנסיבות העניין, נטל זה להוכחה נטל לא קל הוא, והוא מוטל על כתפי התביעה. כאמור, במקרה של אונס שתחילתו ברצון, בדרך כלל לא תמצאנה ראיות חיצוניות רבות לקיומה של חזרה מהסכמה. מטבעו של עניין, בדרך כלל ימצא בני הזוג לבדם, ללא עדים למעשה. בדרך כלל, לא יתבצעו מעשי אלימות קשים, אשר יעידו על מאבק והתנגדות. במקרים כגון אלו, ניתן למצוא בפסיקה משווה דרישות כגון הפעלת כוח ברורה מצד העבריין, או התקיימותו של משך זמן סביר מעת דרישתה של האישה להפסקת היחסים ובין הפסקתם בפועל על-ידי העבריין – כל זאת על-מנת לוודא, כי אכן קיים היסוד הנפשי בביצוע העבירה.

38. במשפט הישראלי אין הפעלת כוח פיזי, כמו גם הימשכות זמן מסוים, יסודות הכרחיים להרשעה אינוס. על-כן, אין אני רואה מקום לקבוע, כי יש הכרח בהפעלת כוח לשם הרשעה באונס שתחילתו ברצון. חשיבות הפעלת הכוח היא כסימן ברור, כי העבריין הבין את הדרישה להפסקת היחסים ועל-אף כן החליט באופן ברור להמשיכם, חרף ההתנגדות. נצייר מקרה, בו החלו יחסי מין בהסכמה, ובשלב מסוים דורשת האישה להפסיק את היחסים, ואילו הגבר סוטר לה בכל כוחו וממשיך את מעשהו. במקרה זה ברור לכל מי שענינו בראשו, כי התנגדותה של האישה הובנה וכי היחסים נמשכו על אף רצונה. מקרה זה אף מבהיר, לטעמי, גם את הצורך הברור בהכרה באפשרות של אונס שתחילתו ברצון (ראו Davis, 758). יחד עם זאת, ייתכנו מקרים בהם תתבצע עבירת אינוס שתחילתה ברצון, גם ללא הפעלת כוח ברור ובוטה. המבחן בעניין זה הוא בכך, האם הופעל כוח במידה מספקת להמשכם של היחסים, למרות התנגדות האישה לכך. באשר לדרישת הזמן הסביר, הריני סבור, כי אין מקום לקבוע מסמרות בעניין זה. כבר ציינתי שלטעמי, על הגבר להפסיק מעשהו באופן מיידי עם היוודע לו, כי היחסים אינם עוד בהסכמה. עם זאת, ברור הדבר, כי ככל שעובר זמן רב יותר, בו מודיעה האישה על התנגדותה, יגברו הראיות למודעותו של בן-זוגה להתנגדות זו. בשלב מסוים יוכל לקבוע בית-המשפט, לדעתי, כי אין כל יסוד לטענת הנאשם, כי לא הבין את 'שינוי הלבבות' מצד בת-זוגו.

משאמרנו כל זאת, ראוי לחזור ולומר, כי על בית-המשפט להזהיר עצמו בגישתו לעניין ולוודא, דווקא בשל רגישות הדברים, כי אכן הוכחו יסודות העבירה, העובדתי והנפשי, מעל לכל ספק סביר, בטרם יחליט להרשיע.

137.

ומן הכלל אל הפרט.

במקרה שלפנינו, הפסיק הנאשם את פעולתו המינית והוציא אצבעו מיד כשהתעורר בלבו החשד, והמתלוננת אמרה לו שזה כואב לה (רק אח"כ אמרה שהיא במחזור).

כיוון שכך, ועל פי הפסיקה האחרונה, במובאה שלעיל, עלינו להזהיר עצמנו ולוודא, כי אכן הוכחו יסודות העבירה, העובדתי והנפשי, מעל לכל ספק סביר, בטרם נחליט להרשיע.

לטעמי, לא עמדה התביעה, במקרה שלפנינו, בנטל לשכנענו במידה זו, בדבר אשמתו של הנאשם, ועל כן יש לזכותו מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

מניע אפשרי

138.

פסקה זו, איננה צריכה להכרעה בדין. אין היא נוגעת ליסודות העבירה, שעל התביעה להוכיח התקיימותם; גם אין היא נוגעת – ישירות – להגנת הנאשם.

אולם תדיר, צפה ועולה השאלה (הנוגעת למהימנות) מה הניע את המתלוננת לטפול אשמת שווא על הנאשם; ומדוע זה תכניס עצמה למעגל של חקירות מביכות, ולעיתים מעליבות; ויש אומרים: למעשה, "אונס חוזר".

דומני, שכבר עמדתי, בפירוט רב, על אופיה של המתלוננת; אורח חייה; מצבי רוחה; ויחסיה עם בעלה. ובכל זאת, ארצה להביא כאן מובאות מחומר הראיות, שיש בהם הסבר אפשרי, למניעה של המתלוננת בהגשת התלונה, אם אכן מדובר בתלונת שווא.

ואלה – מלבד האפשרות של בהלה ממה שעשתה; של חרטה; של פחד על עונש שתקבל מידי שמיים; של אכזבה; או של חשש שהאירוע יתגלה בדרך אחרת.

המתלוננת העידה בבית המשפט שהיא לא ידעה כיצד לספר על האירועים לבעלה, "...כי

אנחנו חרדים, אני לא יודעת מה עכשיו מותר לי לעשות, מה אני צריכה לעשות, אם אני

צריכה להתגרש, אם אני צריכה לחיות עם בעלי, להישאר איתו, אני לא ידעתי כלום" (עמ'

27).

ובעימות במשטרה (מיום 5/4/2005) נשמעו הדברים כדלקמן:

המתלוננת: "... אתה הרסת לי את החיים, אתה גמרת עליי, יש לי בעל ושני ילדים...

ואני במחזור ואני צועקת לך תעזוב אותי. אתה מנשק אותי, הבטחת שלא

תוריד את המכנסיים. אתה לא הורדת. ואני אמרתי לך תעזוב לי את הגוף.

אמרתי לך אל תיגע בי, ואתה מכניס את הידיים שלך, והורדת לי את

החולצה ונגעת לי בגוף"

הנאשם: "את הסכמת אני חף מפשע".

המתלוננת:

"אני אמרתי לך שאני מרישה לך? תסתכל לי בעיניים. אני אמרתי לך שאני מסכימה? את גמרת עליי. אתה גמרת לי על החיים. ניסית להרוס לי את החיים. ... אני כבר חצי בן אדם. האמת תצא לאור. אתה כבר גמור כי אתה עליי גמרת. אמרתי לך תעזוב אותי, אתה אמרת רק תחבקי אותי, נכון? רק תנשקי אותי. נכון שאמרת לי את זה? א', אני אמרתי שלא רוצה שתיגע בי ואני אמרתי תרד מעליי, תעזוב אותי, אל תיגע בי. אתה לא ויתרת, א', אל תשקר, אל תשקר, א' אל תשקר, אתה החדרת את האצבעות שלך..."

הנאשם: "זה לא נכון מה שאת אומרת. אני לא משקר. מי שמשקר זו את".

המתלוננת:

"אל תשקר. לא החדרת אצבעות? אתה נישקת אותי ואמרתי לך אל תיגע בי... הוא גמר עלי, נפשית ופיזית אני גמורה (בצעקות)... אני לא מסוגלת... אני לא מתפקדת בבית... מאתמול אני באטרף, אני גמורה... מה הוא רוצה? להרוס לי את הבריאות? להרוס לי את המשפחה שלי?"

הנאשם: "בינתיים המשפחה שלי נהרסת".

ועוד, מתוך העימות:

הנאשם:

"כל מה שאני אומר זה אמת לאמיתה... לא נגעתי בכוח בשום שלב. לא עשיתי שום דבר בכוח או באילוף. מהרגע הראשון הכל היה בהסכמה. כשאמרת לי לעזוב, עזבתי. כשאמרת לי תעזוב אותי, עזבתי אותך" ...הוא לא רצה לעזוב אותי והמשיך... הוא שאל אותי. ככה את כשאת במחזור? ... אמרתי. כן, ככה אני. הוא שאל מתי את מסיימת את המחזור ואני עניתי ביום חמישי... אמרת לי שביום חמישי תעשה לי כסף? תענה לי! איזה כסף אתה רוצה? להרוס לי את החיים לחלוטין?"

הנאשם: "את שיתפת פעולה"

המתלוננת:

"אני שיתפתי פעולה? אל תשקר. אני אבגוד בבעלי? ... אני אישה נשואה עם ילדים, אני אהרוס את הבית שלי? ... א' אל תשקר. אתה לקחת אותי, לא הסכמת להחזיר אותי... עד שתסיים את ההנאה שלך."

139. בחקירה הנגדית, בבית המשפט, הפנה הסניגור את המתלוננת לעימות, שבו אמרה המתלוננת שהייתה שבורה, וביקש לברר עמה מדוע. הוא הציג בפניה את עמדתו של הנאשם, שלאורך כל

הדרך, רבו המתלוננת ובעלה. המתלוננת ענתה, שהייתה עצבנית "כי כל אחד יש לו את החבילה שלו בבית". אחר כך אמרה שהייתה עצבנית מפני שהייתה ב"מחזור". הסניגור המשיך וחקר בנושא זה, והמתלוננת אמרה שהיא איננה זוכרת בדיוק את הסיבה להיותה עצבנית, אולם היא לא זוכרת גם שרבה עם פ.מ. "אני בחיים לא אריב עם פ.מ. לפני אנשים" (עמ' 43). הסניגור לא הרפה, משום שבתחילה, כאשר אמר לה, שהנאשם סיפר לו שכל הדרך היא רבה עם בעלה, ענתה המתלוננת: "כן. מה זאת אומרת רבתי איתו?" (עמ' 43). לכן, הוא ביקש לדעת מדוע ענתה באינסטינקט, קודם כל "כן", והצביע על כך שלדעתו, כשהיא אמרה לנאשם שהיא "סבורה", לא הייתה הכוונה ל"עצבנית" (משום ש"סבורה" ו"עצבנית" אינם היינו הך). המתלוננת ענתה: "יש לי גם את החיים שלי בתוך הבית, אז מה? יש לי את הלחצים של החובות שלי, את הלחצים עם הילדים... עכשיו אני נזכרת שבאותו יום הייתי צריכה לארגן לבעל הבית כסף לשכירות אז הייתי בלחץ מזה, אז מה?" (עמ' 44).

140. לעניות דעתי, יש בתיאורים, בהגיגים ובציטוטים שהבאתי לעיל, כדי להצביע על מניע אפשרי (אפילו ריאלי והגיוני) להגשת התלונה, גם אם איננה תלונת אמת.

סוף דבר:

141. לאור כל האמור לעיל, ואם תישמע דעתי, הייתי ממליץ לחברותיי בהרכב, לזכות את הנאשם, מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

שלי טימן, שופט

אב"ד

השופטת תחיה שפירא

לאחר התלבטות קשה, החלטתי כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק. אינני שותפה לקביעותיו של אב"ד כי אין לתת אמון במתלוננת, וכי יש לקבל את גרסת הנאשם כאמינה.

אני סבורה, כי בין גרסתה של המתלוננת ובין גרסת הנאשם – יש להעדיף את גרסת המתלוננת, ככלל. דא עקא, שגם על פי גרסתה שלה קשה להגיע למסקנה כי נקלעה לסיטואציה נשוא כתב האישום שלא בטובתה ולמרות התנגדותה.

דומני, כי נכון יותר להגדיר את שהתרחש באירוע כ"שינוי לבבות" מצד המתלוננת, אלא שקשה היה להשתכנע, לא מגרסת המתלוננת ובוודאי שלא מגרסת הנאשם, כי נקודת המפנה והשינוי ברצונה והסכמתה של המתלוננת באו לידי ביטוי ברור.

אין כל ספק בלבי שהמתלוננת, כפי שאכן ציינה, היתה בפאניקה ובלחץ לנוכח השתלשלות האירועים וסיומם הבלתי צפוי אולי מבחינתה. לא ניתן לשלול את האפשרות כי רגשות חרטה, אשם ופחד מההשלכות האפשריות של האירוע הם שגרמו לכך, ולא בכדי.

אינני מטילה ספק גם במצבה הנפשי הקשה של המתלוננת מאז האירוע, כפי שהוכח. מצב זה הגיוני ומתקבל על הדעת על הרקע האישי והמסגרת החברתית שבה חיה.

טוב היה להיווכח כי המתלוננת קיבלה את תמיכתו של בעלה שעמד לימינה וניתן לקוות כי ימשיך בכך ויסייע לה בעתיד.

לבי עם המתלוננת. אולם המסקנה המשפטית מן האמור לעיל, מביאה, לדעתי, לזיכוי של הנאשם מחמת הספק שנותר.

תחיה שפירא, שופטת

השופטת שרה ברוש

קראתי את חוות דעתו המפורטת, היסודית והמקיפה של חברי, אבה"ד השופט ש. טימן, ואני מסכימה ומצטרפת אליה ואל התוצאה אליה הגיע.

שרה ברוש, שופטת

אשר על כן, הוחלט לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום ט"ז באייר, תשס"ח (21 במאי 2008) במעמד

הרכב ש' טימן ת' שפירא ש' ברוש 54678313-1053/05

ש' ברוש, שופטת

ת' שפירא, שופטת

ש' טימן, שופט

אב"ד

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה